

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie C - Número 160
10 de juliol de 2013

Comissió d'Afers Institucionals

Presidència de l'I. Sr. Sergi Sabrià i Benito

Sessió núm. 11

SUMARI

Compareixences

acumulades del director de l'Oficina Antifrau de Catalunya (tram. 357-00145/10 i 357-00147/10) p. 4

Sessió informativa

amb la vicepresidenta del Govern sobre la diagnosi prevista en el Pla d'ocupació per a la racionalització de l'organització i l'optimització del personal al servei de l'Administració de la Generalitat 2012-2014 (tram. 355-00046/10) p. 29

Sol·licitud de compareixença

de Joaquim Llena Cortina perquè informi sobre la contractació de Método 3 pel departament del qual era titular (tram. 356-00268/10) p. 50

Sol·licituds de compareixença

acumulades de David Moner, president de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya, i de Jaume Domingo, president de la Unió de Consells Esportius de Catalunya (tram. 356-00280/10 i 356-00281/10) p. 50

Sol·licitud de compareixença

d'Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez perquè informi sobre els casos d'espionatge polític de Método 3 (tram. 356-00302/10) p. 50

Sol·licitud de compareixença

de José Zaragoza Alonso perquè informi sobre els casos d'espionatge polític de Método 3 (tram. 356-00303/10) p. 51

Sol·licitud de compareixença

de Carles Gilbert, alcalde de la Granadella, i de Sergi Saladié, professor associat de la Universitat Rovira i Virgili, perquè presentin l'estudi d'impacte econòmic de l'energia eòlica a escala local a Catalunya (tram. 356-00305/10) p. 51

Sol·licitud de compareixença

del director general d'Afers Religiosos perquè expliqui les línies de treball de la seva direcció general (tram. 356-00312/10) p. 52

Sol·licituds de compareixença

acumulades de Raimon Masllorens Escubós, vicepresident de la Federació Catalana d'Associacions de Productors, i de Joan Bas i Viñals, en representació de Diagonal TV (tram. 356-00313/10 i 356-00314/10) p. 52

Sol·licitud de compareixença

de la secretària general del Departament d'Ensenyament perquè expliqui el programa d'activitats del protocol per a generar activitat complementària a l'Acadèmia General Bàsica de Sotsoficials de Talarn (Pallars Jussà) (tram. 356-00316/10) p. 52

Sol·licituds de sessió informativa

acumulades amb el conseller de la Presidència (tram. 354-00089/10 i 354-00093/10) p. 52

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Impres a Multitext, SL
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 11

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts. Presideix Sergi Sabrià i Benito, acompanyat del vicepresident, Àlex Moga i Vidal, i del secretari, Jaume Collboni Cuadrado. Assisteix la Mesa el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Hi són presents els diputats David Bonvehí i Torras, Lluís M. Corominas i Díaz, Antoni Font Renom, Annabel Marcos i Vilar, Oriol Pujol i Ferrusola, Joan M. Sardà i Padrell i Jordi Turull i Negre, pel G. P. de Convergència i Unió; Pere Aragonès i Garcia, Gemma Calvet i Barot, Marc Sanglas i Alcantarilla i Marta Vilalta i Torres, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Núria Parlon Gil, pel G. P. Socialista; Pere Calbó i Roca, Josep Enric Millo i Rocher i Santi Rodríguez i Serra, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Jaume Bosch i Mestres i Marc Vidal i Pou, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Carina Mejías Sánchez, pel G. P. de Ciutadans, i David Fernández i Ramos i Isabel Vallet Sánchez, pel G. Mixt.

Assisteixen a aquesta sessió el director de l'Oficina Antifrau de Catalunya, Daniel de Alfonso Laso, acompanyat del secretari general, Vicente López Revuelta, i de l'assistent legal Marisa Miralles Higón, i la consellera de Governació i Relacions Institucionals, Joana Ortega i Alemany, acompanyada de la secretària d'Administració i Funció Pública, Meritxell Masó i Carbó, i del director general de Relacions Institucionals i amb el Parlament, Miquel Puig i Roig.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença del director de l'Oficina Antifrau de Catalunya davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè presenti la memòria d'aquest ens corresponent al 2012 (tram. 357-00145/10). Comissió d'Afers Institucionals. Compareixença.
2. Compareixença del director de l'Oficina Antifrau de Catalunya davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè faci balanç de la seva gestió (tram. 357-00147/10). Comissió d'Afers Institucionals. Compareixença.
3. Sessió informativa de la Comissió d'Afers Institucionals amb la vicepresidenta del Govern sobre la diagnosi prevista en el Pla d'ocupació per a la racionalització de l'organització i l'optimització del personal al servei de l'Administració de la Generalitat 2012-2014 (tram. 355-00046/10). Vicepresidenta del Govern. Sessió informativa.
4. Sol·licitud de compareixença de Joaquim Llena Cortina davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè informi sobre la contractació de Método 3 pel departament del qual era titular (tram. 356-00268/10). David Bonvehí i Torras, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
5. Sol·licitud de compareixença de David Moner, president de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya, davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè expliqui la situació de l'esport català i les federacions esportives (tram. 356-00280/10). David Bonvehí i Torras, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Oriol Junqueras i Vies, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Jaume Collboni Cuadrado, del Grup Parla-
- mentari Socialista, Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Joan Herrera Torres, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Albert Rivera Díaz, del Grup Parlamentari de Ciutadans, Quim Arrufat Ibáñez, del Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
6. Sol·licitud de compareixença de Jaume Domingo, president de la Unió de Consells Esportius de Catalunya, perquè expliqui la situació dels consells esportius (tram. 356-00281/10). David Bonvehí i Torras, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Oriol Junqueras i Vies, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Jaume Collboni Cuadrado, del Grup Parlamentari Socialista, Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Joan Herrera Torres, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Albert Rivera Díaz, del Grup Parlamentari de Ciutadans, Quim Arrufat Ibáñez, del Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
7. Sol·licitud de compareixença d'Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè informi sobre els casos d'espionatge polític de Método 3 (tram. 356-00302/10). David Bonvehí i Torras, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
8. Sol·licitud de compareixença de José Zaragoza Alonso davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè informi sobre els casos d'espionatge polític de Método 3 (tram. 356-00303/10). David Bonvehí i Torras, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
9. Sol·licitud de compareixença de Carles Gilbert, alcalde de la Granadella, i de Sergi Saladié, professor associat de la Universitat Rovira i Virgili, perquè presentin l'estudi Impacte econòmic de l'energia eòlica a escala local a Catalunya (tram. 356-00305/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
10. Sol·licitud de compareixença del director general d'Afers Religiosos davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè expliqui les línies de treball de la seva direcció general (tram. 356-00312/10). Jaume Collboni Cuadrado, del Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
11. Sol·licitud de compareixença de Raimon Masllorens Escubós, vicepresident de la Federació Catalana d'Associacions de Productors, davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè informi sobre la situació del sector audiovisual (tram. 356-00313/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
12. Sol·licitud de compareixença de Joan Bas i Viñals, en representació de Diagonal TV, davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè informi sobre la situació del sector audiovisual (tram. 356-00314/10). Grup Par-

lamentari Socialista. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

13. Sol·licitud de compareixença de la secretària general del Departament d'Ensenyament davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè expliqui el programa d'activitats del protocol per a generar activitat complementària a l'Acadèmia General Bàsica de Sotsocials de Tàrragona (Pallars Jussà) (tram. 356-00316/10). Jaume Collboni Cuadrado, del Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

14. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió d'Afers Institucionals amb el conseller de la Presidència sobre l'expedient de regulació d'ocupació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 354-00089/10). Grup Parlamentari Socialista, juntament amb dos altres diputats del Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

15. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió d'Afers Institucionals amb el conseller de la Presidència sobre l'adjudicació d'un concurs relacionat amb l'organització dels actes de commemoració del tres-centè aniversari dels fets del 1714 (tram. 354-00093/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

El president

Comencem la Comissió d'Afers Institucionals del 10 de juliol de 2013.

Tot i que ara ho comentàvem, ahir es va enviar un correu amb una proposta de fer un canvi a l'ordre del dia, de manera que es votessin primer les peticions de les sol·licituds de compareixença. No sé si algun grup hi té algun inconvenient... *(Pausa.)* Sí?

Santi Rodríguez i Serra

Sí, senyor president. Nosaltres no tenim coneixement d'aquest correu i, en conseqüència, demanaríem que l'ordre del dia es desenvolupés tal com ha estat previst per la Mesa de la comissió.

El president

D'acord. En tot cas, fa dues comissions recordo que ho vam comentar perquè un grup ho va demanar, que intentaríem, malgrat que finalment no es va fer així, fer sempre les votacions primer perquè és més còmode. I per aquest motiu es va enviar el correu. Mirarem que a partir d'ara s'envii ja directament així i que es realitzi sempre d'aquesta manera. No sé si causa un perjudici als grups; si no, mantindríem l'ordre del dia tal com estava previst. *(Pausa.)* Sí? D'acord, doncs, comencem amb les compareixences i fem les votacions al final, i mirem que a partir d'ara comencem sempre amb les votacions i després, en tot cas, substanciem les PR o les compareixences. D'acord? *(Pausa.)*

Compareixences

acumulades del director de l'Oficina Antifrau de Catalunya (tram. 357-00145/10 i 357-00147/10)

Passem, doncs, al punt número 1.

(Pausa llarga.)

D'acord, doncs, passàrem a substanciar els punts número 1 i 2 de l'ordre del dia d'avui, que són les compareixences del director de l'Oficina Antifrau. Donar-los, primer de tot, la benvinguda al senyor Daniel de Alfonso Laso, director de l'Oficina Antifrau; al senyor Vicente López, secretari general, i a la senyora Marisa Miralles, que és l'assistent legal.

Explicar-los una mica el funcionament de la sessió. Tenen un espai màxim de trenta minuts per fer una exposició inicial, i llavors intervindrien els grups, primer els grups sol·licitants i després la resta de grups, per un espai de trenta minuts, i, en tot cas, després podríem obrir un segon torn més curt, per un màxim de deu minuts, i amb una segona intervenció dels grups... *(Veus de fons.)* L'inicial, trenta minuts, deu per als grups, i, en tot cas, un segon torn d'un màxim de deu minuts també, d'acord?, i un últim torn per als grups.

Per tant, sense més, endavant.

El director de l'Oficina Antifrau de Catalunya (Daniel de Alfonso Laso)

Moltes gràcies, il·lustre president. Il·lustres diputades, diputats, amb la seva veu donaré començament a la meua intervenció. En primer lloc, vull agrair molt sincerament l'oportunitat de poder comparèixer davant de la Comissió d'Afers Institucionals del Parlament a fi de presentar el balanç del funcionament de l'Oficina Antifrau de Catalunya.

Fa ara quatre anys va entrar en funcionament l'Oficina Antifrau, institució de control amb personalitat jurídica pròpia, adscrita al Parlament de Catalunya, a qui ret comptes, com avui. Amb la creació de l'oficina per la Llei 14/2008, de 5 de novembre, Catalunya s'ha dotat d'una institució que, a l'empara d'allò que estableix l'article 6 de la Convenció de Nacions Unides contra la corrupció, aprovada el 31 d'octubre de 2003 i ratificada per l'Estat espanyol el 9 de juny de 2006, dona compliment, per tant, al mandat de Nacions Unides. L'article 6 de la convenció insta la creació d'òrgans encarregats de la prevenció de la corrupció i el mateix article estableix que aquests òrgans han de gaudir de la independència necessària perquè puguin exercir les seves funcions de manera eficaç i sense cap influència indeguda.

Així, doncs, Catalunya es converteix en pionera en l'àmbit estatal en dotar-se d'un instrument d'aquestes característiques. Ni el mateix Estat, fins ara, ha creat, a hores d'ara, l'òrgan a què fa referència l'anomenat article 6 de la convenció esmentada.

Han passat quatre anys i l'oficina ha retut compte puntual a aquest Parlament de l'activitat realitzada a través de les successives memòries anuals. En aquestes, conegudes per les senyores i senyors diputats, i són

conegudes perquè han estat presentades personalment per aquest director davant de la molt honorable presidenta d'aquest Parlament i perquè han estat també publicades a la pàgina web de l'Oficina Antifrau de Catalunya, dic, en aquestes es troba la descripció de la tasca realitzada, en el triple camp de l'anàlisi, la investigació i la prevenció de possibles comportaments indeguts, fraudulents o clarament corruptes.

És cert que l'activitat de l'oficina –ho coneixen bé tots vostès– va patir una profunda convulsió amb la sobtada mort del seu primer director, l'enyorat David Martínez Madero, sàpiguen, company i bon amic meu. La seva desaparició al gener de 2011, just a l'inici de la penúltima legislatura, sense que la configuració en aquells moments de l'oficina permetés una successió immediata en les funcions de direcció d'aquesta, va suposar una certa paralització de l'activitat de l'oficina per un període de quasi vuit mesos, especialment greu en referir-se a un organisme de recent creació.

Els puc dir, però, que, superat aquest impàs, l'oficina ha recuperat amb escreix el temps perdut i que al juliol de 2013, avui, a dia d'avui, en el moment del seu quart aniversari, l'oficina té ben consolidada la seva activitat i treballa a un ritme de creixement continuat en les funcions que li són pròpies. I ara estic en condicions d'afirmar davant de tots vostès, il·lustres diputades i diputats d'aquest Parlament, que s'ha complert el compromís personal que jo vaig anunciar el mateix dia de la meua presa de possessió, el 6 de setembre de 2011, quan vaig afirmar que l'Oficina Antifrau de Catalunya treballaria el doble per aconseguir estar al dia.

En una recent participació, feta ara fa uns dies, en un conegut fòrum ciutadà, jo mateix recordava que l'existència de l'oficina suposava un element de confiança del conjunt de la societat, que ha de saber, malgrat la percepció ciutadana davant d'una situació convulsa pel que fa a la integritat de les institucions públiques, privades i dels mateixos servidors públics, que existeixen mecanismes de control que s'activen per prevenir, corregir i denunciar les possibles conductes irregulars quan aquestes es produeixen.

Vaig dir llavors, i ho repeteixo ara, que la confiança es converteix en l'element central, en la pedra angular que permet als ciutadans cooperar entre si, construir una identitat comuna i perseguir objectius comuns. Perquè, senyores i senyors diputats, l'Oficina Antifrau és, vulgui o no vulgui, l'òrgan de control que vetlla pels interessos de la societat, l'òrgan que possibilita mantenir la confiança de la societat en les institucions democràtiques i l'òrgan de confiança que la societat necessita i del qual ja disposem a Catalunya. I és que la salut democràtica d'una societat també es mesura pels instruments de control del poder que la mateixa societat és capaç d'establir.

A la triple divisió de poders de Montesquieu podem dir que caldria afegir-hi el poder de control, que té com a objecte evitar les desviacions en les quals poden incórrer els responsables de les institucions. Catalunya s'ha dotat de diversos i prestigiosos instruments de control per evitar l'abús de poder en les administracions, per establir el control democràtic dels servidors

públics i l'atenció a la defensa dels drets dels ciutadans quan aquests puguin ésser vulnerats per l'actuació indeguda d'aquells que els han de servir. El nostre sistema institucional té un ric teixit d'institucions que vetllen en tot moment des de diversos camps per la protecció dels drets dels ciutadans.

Parlaré en primer lloc de la prevenció. D'entre totes aquestes institucions, l'Oficina Antifrau n'és una de cabdal. Els recordo, un cop més, que té dos objectius ben clars i determinats: prevenir la corrupció, investigar-la i, en el seu cas, posar-la en coneixement de la fiscalia i de l'Administració de justícia. Crec que podem dir que la salut moral de les institucions i dels servidors públics catalans, sobre els quals l'Oficina Antifrau projecta la seva activitat, és bona. Hem de congratular-nos-en, però hem de fer el possible per millorar-la. És precisament en el camp de la prevenció, de la promoció de bones pràctiques dels responsables de les administracions on l'oficina té, al nostre parer, la funció més important.

Les nostres competències en el camp de la investigació estan taxades i tenen els límits que la mateixa llei de creació de l'oficina i la legislació penal i administrativa sancionadora estableixen, és cert. En el camp de la prevenció i la formació, en la difusió de principis ètics i en la promoció de les bones pràctiques, el camp d'intervenció de l'oficina és tan extens com es vulgui. I és aquí on, en l'actual etapa de la nostra activitat, esmercem més esforços.

Cal dir igualment que no hi pot haver una funció pública amb una bona salut moral si la salut moral del conjunt de la societat no és igualment bona. Per tant, ens pertoca a tots plegats que, per tal d'aconseguir unes administracions íntegres i eficients, el conjunt de poders privats, econòmics, empresarials, els mitjans de comunicació, els serveis concertats i també tots i cadascun dels ciutadans fonamentin la seva acció en principis també d'honestedat i d'eficiència. Des de l'oficina estem impulsant una pedagogia ben activa, tant amb els poders públics com amb el conjunt d'operadors que s'hi relacionen per tal que s'imposin igualment un conjunt de mecanismes de prevenció, de formació i de bones pràctiques, sense les quals difícilment es podran eradicar conductes condemnablement moralment o legalment de les institucions i dels seus servidors.

Permetin-me citar alguns exemples del treball de l'Oficina Antifrau de Catalunya en aquest sentit, dintre de l'àmbit de la prevenció. L'oficina ha difós la seva tasca preventiva entre les més notables organitzacions socials catalanes, empresarials, sindicals, del tercer sector social, moviments socials, universitats, col·legis professionals, col·legis i instituts d'educació primària, etcètera. I hem cooperat i assessorat també organitzacions de lluita contra el frau i la corrupció, com per exemple Transparència Internacional o la Xarxa Espanyola del Pacte Mundial, i s'ha signat un conveni de col·laboració patrocinat per l'Oficina Antifrau de Catalunya, a Barcelona, el passat mes de desembre.

S'ha impulsat la iniciativa acadèmica contra la corrupció que al seu dia ens va demanar a nosaltres

UNODC, Nacions Unides Contra la Droga i el Crim Organitzat, mitjançant l'adhesió a aquesta de totes les universitats –de totes les universitats– catalanes, públiques i privades. I també s'han celebrat els cursos d'estiu en col·laboració amb la Universitat Internacional Menéndez y Pelayo de Barcelona sobre ètica, transparència i democràcia, i puc dir que amb un èxit d'assistència de més de cent trenta inscripcions.

Hem considerat, per últim, que entre les funcions encomanades a la nostra institució és bàsica la referida a la prevenció i la formació, i hem incrementat, i seguirem fent-ho, la relació de l'Oficina Antifrau amb el conjunt de les administracions públiques per tal de promoure la formació en bones pràctiques com a element preventiu que eviti que es pugui incórrer en conductes inapropiades.

En aquest sentit, vull destacar algunes dades de l'àrea de formació de l'Oficina Antifrau durant els dos últims anys. S'han impartit a diferents departaments i entitats, com el Departament de Territori i Sostenibilitat, com el Departament de la Presidència, com la Diputació de Girona, Diputació de Tarragona, Ajuntament de Sant Cugat del Vallès, de Santa Coloma de Gramenet, de Sant Boi, de Calella, la Universitat Autònoma de Barcelona o la Universitat Pompeu Fabra, l'Escola d'Administració Pública, etcètera, amb un total de seixanta-sis sessions referides a gestió de riscos de corrupció, a responsabilitat directiva, a integritat i lideratge ètic, i a anàlisi de riscos de mala praxi. I s'han impartit a més de 880 persones i amb una valoració mitjana de 8,6 sobre 10.

Finalment, voldria també destacar que, de les tretze normes tramitades en l'última legislatura per aquest mateix Parlament, es van informar i van realitzar alegacions, per part de l'Oficina Antifrau, a un total de dotze. I que durant aquest any 2013 s'han realitzat també altres set alegacions a altres tants projectes normatius de diferents ajuntaments i de diferents organitzacions.

Dintre de l'àmbit de l'anàlisi i la investigació, de les dades que apareixen recollides en la memòria referides a les funcions d'anàlisi i d'investigació que duu a terme l'oficina, voldria en aquesta primera intervenció assenyalar la necessitat de millora de funcionament de les nostres administracions en dos aspectes que representen dues terceres parts dels expedients instruïts. Em refereixo a infraccions i irregularitats en matèria d'urbanisme i també en els processos de contractació pública.

En aquest sentit, crec necessari advertir de la necessitat de reformes legals i estructurals que permetin reconduir aquesta situació, com, per exemple, la creació per part del Govern de la Generalitat de l'Oficina de Supervisió i Avaluació de la Contractació Pública, que centralitza el control des de la mateixa Administració de la Generalitat de la contractació dels organismes que en depenen. I crec igualment necessari que aquesta funció de control des de la mateixa Administració s'hauria d'estendre al conjunt de les administracions i en especial a les administracions locals, sens perjudici de la necessitat d'estendre, promoure i potenciar les

seves funcions de control i fiscalització dels cossos de secretaris i d'interventors.

Per un altre lloc, treballarem i treballarem permanentment en la millora dels terminis de tramitació, de resolució i de seguiment dels expedients instruïts, en compliment de la llei que ens crea, i que deuen comprendre que aquest és un tema en el qual em sento especialment implicat per la meva procedència del món judicial.

Voldria assenyalar també, referit a les funcions d'anàlisi i d'investigació, la bona sintonia i la col·laboració i la cooperació amb altres òrgans formals de control, com la fiscalia, com la Sindicatura de Comptes, com el Síndic de Greuges, com la Intervenció General, les forces i cossos de seguretat, i també d'una manera especial amb els cossos de secretaris i d'interventors de l'Administració local i de l'Administració de justícia.

Com els deia a l'inici de la meva intervenció, la relació de les activitats concretes de l'oficina al llarg dels seus quatre anys de vida estan contingudes en les diferents memòries presentades al Parlament. Per tant, no m'hi referiré en aquesta intervenció inicial, i resto naturalment a disposició dels grups per respondre a les observacions i comentaris que vulguin formular en les intervencions que seguiran la meva intervenció inicial. Tan sols ara em limitaré a donar unes breus pinzellades sobre dades rellevants de l'Oficina Antifrau en aquesta matèria.

En l'àrea d'anàlisi de la versemblança de les denúncies vull assenyalar el següent: en el que portem d'any 2013 s'ha experimentat una pujada en nombre de denúncies d'un 52 per cent en relació amb l'any 2011; el nombre total de denúncies des de la seva creació, de l'oficina, ha estat a dia d'avui de 551; la tramitació s'està fent dins dels terminis marcats per la nostra llei de funcionament; des de l'inici de l'Oficina Antifrau s'han enviat des de la Direcció d'Anàlisi a la fiscalia un total d'onze expedients i en l'últim any se n'han enviat tres, i el volum econòmic sobre el qual s'ha actuat en relació amb les denúncies –volum econòmic sobre el qual s'ha actuat en relació amb les denúncies–, el que portem d'any, ascendeix a un total de 84.726.029 euros, quasi, quasi 85 milions d'euros.

A l'àrea d'investigació cal ressaltar el següent: des de la meua presa de possessió s'han incoat un total de 516 investigacions, a les quals cal afegir-ne 49, que ja estaven en curs quan vaig prendre possessió; se n'han finalitzat sota el meu mandat 96; estan en curs actualment, i moltes d'elles a punt de finalitzar, un total de 71. Els expedients d'investigació finalitzats han donat lloc a onze comunicacions, que han estat enviades a la fiscalia; cinc han estat comunicacions a l'autoritat administrativa –Sindicatura de Comptes, Servei Públic d'Ocupació o Direcció General de Seguretat Privada, així com la Direcció General d'Administració Local i Delegació del Govern–; cinquanta han estat informes raonats, trenta-dos han estat arxivats i vint-i-dos han finalitzat amb recomanacions.

Ara hem d'assenyalar un aspecte que diu molt del nostre enorme esforç: és que en tan sols el primer semestre del 2013, d'aquest any, del qual no disposen vostès de

memòria encara, s'han finalitzat vint-i-cinc expedients i tres col·laboracions sol·licitades per la fiscalia o l'autoritat judicial, mentre que al llarg de l'any 2011 van ésser tan sols vint-i-set, en tot l'any, i l'any 2012, en tot l'any, quaranta-quatre, la qual cosa suposa un increment en l'esforç del personal de l'oficina d'un 150 per cent.

Assenyalar també que des de l'Administració pública s'han revisat d'ofici i declarades nul·les de ple dret vint-i-vuit actuacions com a conseqüència dels nostres informes raonats, i, per descomptat, sempre amb respecte absolut al principi general de reserva màxima i de garantia de les persones investigades, tal com ens encomana l'article 18, número 3, de la nostra llei de funcionament.

En un altre lloc, voldria també referir-me a dos aspectes fonamentals que han estat objecte d'una especial atenció en la darrera etapa i als quals també trobaran referències a la memòria. El primer fa referència als mecanismes de cooperació institucional i internacional de l'Oficina Antifrau en la lluita contra la corrupció; el segon estarà relacionat amb un dels temes més candents de la iniciativa legislativa, tant al nostre Parlament de Catalunya com al Parlament espanyol, la futura llei de transparència i accés a la informació, que entenem com un dels millors elements en el terreny de la regeneració democràtica.

La convenció de les Nacions Unides dedica un amplíssim capítol, concretament el capítol número IV, articles 43 al 50, a parlar de la cooperació internacional. En aquest sentit, l'oficina des del mateix moment de la seva creació ha tingut especial interès a estar activament present en els diversos fòrums que a nivell internacional analitzen i lluiten contra el fenomen de la corrupció. D'aquesta manera, servim la funció encomanada tant per la convenció de Nacions Unides com per la llei creadora de l'oficina.

Bé, com sigui que sovint alguns lectors desconeixen el sentit de la presència internacional de les diverses institucions del nostre país, permetin-me dedicar una succinta explicació d'aquesta presència pel que fa al nostre organisme, com ja he dit, sense perjudici de les qüestions que després desitgen formular.

L'Oficina Antifrau de Catalunya des de l'inici de la seva activitat, des del mateix inici, ha estat convidada a participar en diversos fòrums europeus i internacionals per tal de presentar l'innovador model organitzat, creat a Catalunya, i per tal d'intercanviar informació, coneixement i experiència relacionats amb el seu àmbit d'actuació. En aquest sentit, l'oficina participa activament en moltes de les organitzacions que treballen aquesta matèria.

Assenyalar a títol enumeratiu –i, si volen, en el debat posterior a la meua intervenció els puc detallar amb més precisió la tasca que l'Oficina Antifrau realitza– que tenim una presència activa a l'Oficina Europea de la Lluita contra el Fraude, a l'Associació Europea contra la Corrupció, en la xarxa de contactes europeus contra la corrupció, creades totes elles per la mateixa Unió Europea. La mateixa Unió Europea ha encarregat a l'Oficina Antifrau, a través de la Direcció

General d'Ampliació, impartir els cursos de formació en l'àmbit de conflictes d'interessos, també ens ha sigut encarregat el disseny de programes de formació en prevenció de corrupció i de millora de tècniques d'investigació, i els programes de la Universitat d'Estrasburg.

L'oficina participa igualment en projectes finançats per la Unió Europea –ho repeteixo, finançats per la Unió Europea– i en diferents consultes normatives centrades en la creació d'un mecanisme d'avaluació de la corrupció als vint-i-vuit –ara, abans vint-i-set; ja saben la incorporació de Croàcia– estats membres de la Unió, i mesures com ara l'organització del dret penal en matèria de corrupció.

També s'ha participat en la consulta del Llibre verd sobre la modernització de la política de contractació pública de la Unió Europea i en la consulta sobre el projecte de declaració de principis de la funció pública per als funcionaris de la Unió Europea, que impulsa el Defensor del Poble europeu.

Dins del programa Sigma, iniciativa conjunta de la Unió Europea i de l'OCDE, l'Organització per a la Cooperació i Desenvolupament Econòmic, l'oficina ha participat en l'assessorament a diverses institucions i organismes, com ara la Instància Central de Prevenció de la Corrupció del Regne del Marroc, l'Oficina Antifrau de Geòrgia o els Serveis Especials Anticorrupció de Lituània, així com a Montenegro, a Sèrbia, a Croàcia –no allà, eh?, ells han vingut aquí a rebre les indicacions i a copiar el disseny de la nostra oficina–, a Macedònia, a la República Popular de la Xina en diferents cantons –Pequín, Dalian, Xangai. Per cert, avui mateix jo rebré una delegació de Pequín, de cinc persones de l'Ajuntament de Pequín, formada per autoritats municipals i membres de la fiscalia, els quals desitgen ser assessorats per nosaltres una vegada més en la creació d'un òrgan similar al nostre en els seus respectius països.

L'oficina participa també a l'EPAC, European Partners against Corruption, xarxa informal integrada per seixanta-tres autoritats anticorrupció i cossos i forces de seguretat de l'estat del Consell d'Europa i dels estats membres de la Unió Europea. La xarxa, que va néixer amb la voluntat de crear una plataforma de diàleg i de solidaritat per a la lluita contra la corrupció, precisament va celebrar la darrera reunió de la seva assemblea general a Barcelona, organitzada conjuntament per l'Oficina Antifrau de Catalunya i pels Mossos d'Esquadra de la Generalitat, i va acollir *de facto* les tasques, també l'oficina, encomanades a la vicepresidència d'aquesta associació.

Finalment, informar-los que el passat mes d'abril, el que ara els parla, el director de l'Oficina Antifrau, ha estat elegit membre del Comitè Executiu de la IAACA –la IAACA és l'Agència Internacional d'Autoritats contra la Corrupció–, del qual també és membre el fiscal espanyol anticorrupció. La IAACA està composta per un total de 124 membres, entre els quals es troba l'OLAF, l'Oficina de Lluita contra el Fraude de la Unió Europea, la UNODC –Nacions Unides en la lluita contra el crim organitzat i la corrupció– i més de cent

estats de tot el món. El seu president, de la IAACA, és el fiscal general de la República Popular de la Xina, ministre de Justícia de la Xina, i el seu comitè executiu el componen tan sols vint membres. I per primera vegada el seu comitè executiu se celebrarà a Europa. I saben vostès a on? Doncs, a l'abril de l'any 2014, a Barcelona, i a Barcelona s'acollirà la reunió anual d'aquest comitè executiu.

Per últim, en relació amb aquesta matèria, he de recordar que el Departament de la Presidència està actualment tramitant l'elaboració de l'Avantprojecte de llei d'acció exterior de Catalunya amb la finalitat de facilitar i promoure la imatge de Catalunya fora del nostre territori i a nivell internacional, avantprojecte que, per cert, el dia d'ahir va ser informat per nosaltres mateixos.

De manera que tot el que els acabo d'exposar entronca dins del projecte que tinc en la meua ment, al meu cap, de fer de Catalunya el referent internacional en la gestió de la prevenció i de la lluita contra la corrupció i les males pràctiques dins de l'àmbit de l'Administració pública. I creguin-me quan els dic que ho estem aconseguint i que en aquest moment som un referent no tan sols europeu, no només europeu, sinó també mundial en aquesta matèria. Així, doncs, ara puc afirmar, i ho afirmo, que estem contribuint de manera immensa a projectar Catalunya com un país d'excel·lència i de prestigiosa qualitat, on és segur realitzar inversions de diners sense cap perill i amb tota la confiança.

Permetin-me una breu incursió també en un dels temes –deixant ja darrere aquest– que és objecte d'especial atenció per part de l'Oficina Antifrau. Em refereixo, tal com he anunciat anteriorment, al de la transparència. «La llum del sol és el millor desinfectant contra la corrupció.» La frase, amb diverses variants, s'atribueix al jurista nord-americà Louis D. Brandeis, que fou magistrat del Tribunal Suprem entre els anys 1916 i 1939.

Per altra banda, un conegut aforisme diu que «la informació és poder», i és cert. I, per tant, com més estès sigui l'accés a la informació més democràtic serà el poder. Per contra, com més restringit sigui aquest accés més possibilitat hi haurà de pràctiques irregulars o clarament corruptes. Parafraçant Brandeis, podem dir que la transparència és el millor antídote contra la corrupció. Una societat informada del funcionament de les institucions però també de les lleis que regeixen el mercat de les relacions comercials privades i les relacions entre ciutadans, empreses i sector públic és una societat èticament sana, perquè en ella funcionen els instruments de control que eviten els abusos, siguin aquests en el sector públic o en el sector privat, en les relacions a l'interior de l'Estat o en les relacions internacionals.

La bona governança i la transparència són elements comuns a la tradició democràtica i tenen com a fita promoure i facilitar la participació ciutadana en els afers públics. S'ha definit la governança com el procés mitjançant el qual el conjunt d'institucions econòmiques, polítiques i socials participen en l'exercici del poder a través dels processos de participació en la

configuració de decisions dels poders públics. I garantir una bona governança –vaig corrent perquè ja sé que anem justos de temps– suposa... (*Veus de fons.*) Deu minuts, bé, gràcies, president, moltes gràcies. Una bona governança suposa l'existència de normes i controls interns, per descomptat, de lleis legitimades democràticament i també d'institucions de control que les lleis es compleixen. Tot això necessita la participació ciutadana, i la bona governança i la transparència eviten l'oligarquització del poder i permeten garantir que l'aparell burocràtic de l'Estat actua segons els principis d'ètica professional i rendiment de comptes, això és que el poder executiu respon de les seves accions.

Com vostès saben, el nostre país encara no disposa avui d'una garantia institucional de la transparència, més enllà de textos legislatius sectorials que, de forma dispersa, pretenen emparar aquest dret. De fet, Espanya és l'únic país de la Unió Europea de més d'1 milió d'habitants que encara no disposa d'aquesta norma. I en aquest poc gloriós rànquing es veu acompanyada per Malta, per Xipre i per Luxemburg, països que, com saben, són considerats també paradisos fiscals, amb els quals de cap de les maneres podem pretendre homologar-nos.

Afortunadament, les dues cambres legislatives, el Congrés dels Diputats espanyol i el Parlament de Catalunya, tenen sobre la taula projectes en curs, que cal esperar que siguin aprovats al llarg d'aquests propers mesos. En qualsevol cas, cal estar amatents per tal d'evitar que les esperances d'una bona legislació en la matèria es vegin defraudades.

James Madison, el quart president dels Estats Units, va dir: «Un govern del poble sense informació per al poble o sense els mitjans per obtenir-la no és res més que el pròleg d'una farsa o, potser, d'una tragèdia.» I jo hi afegixo: «O, potser, de totes dues.» A Catalunya, la Llei 14/2008, de 5 novembre, que crea l'Oficina Antifrau, fixa el seu caràcter com una institució especialment dirigida a preservar la transparència i la integritat de les nostres institucions. Concretament, al preàmbul de la llei es diu: «La iniciativa de crear una institució específicament dirigida a preservar la transparència i la integritat de les administracions neix amb la intenció que sigui una de les eines per reforçar les bones pràctiques de l'Administració.» Com ja hem dit, la seva creació atén a la disposició continguda a l'article 6 de la Convenció de Nacions Unides contra la corrupció i també a les indicacions del Conveni penal sobre la corrupció, del Consell d'Europa.

Al febrer de 2013 l'oficina ha lliurat a la presidenta de la cambra i posteriorment a tots els grups parlamentaris al Parlament de Catalunya un ampli estudi, El dret d'accés a la informació pública i la transparència, on, a banda d'una anàlisi dels fonaments legislatius comparats, es fan una sèrie de consideracions respecte a quins haurien de ser els continguts de la llei.

Per acabar aquest article, em permeto fer un repàs a algun dels aspectes recollits en el resum executiu del treball de l'oficina. Segons l'estudi de l'Oficina Antifrau, l'accés a la informació en poder de les administracions públiques és un dret de la ciutadania, pre-

missa indispensable per al rendiment de comptes; és, alhora, un potent antídoto contra la corrupció i contribueix a enfortir la confiança en el sistema institucional. El Parlament de Catalunya afronta un repte democràtic de primer ordre: establir un marc jurídic que reconegui el dret d'accés a la informació pública i que en garanteixi l'exercici efectiu mitjançant una tutela independent.

En l'informe de l'oficina es pretén recollir els principis que han de regir tot sistema de transparència, i s'ha fet en col·laboració amb la Procuradoria del Brasil, i es formulen recomanacions per a la regulació legal i la seva aplicació. La Procuradoria del Brasil va fer la primera i una de les més grans i de les millors lleis de transparència.

La llei haurà de fixar quin serà l'organisme de tutela de la futura llei, i, a parer de la nostra oficina, l'autoritat escollida ha de ser independent, ha de ser especialitzada en transparència i ha de tenir facultats indicatives i de control. I cal prendre en consideració, de les funcions que la llei comana a l'Oficina Antifrau, la de preservar la transparència i la integritat del sector públic de Catalunya, per la qual cosa, com hem exposat als diferents grups del Parlament, la mateixa oficina es postula –jo ho he dit diverses vegades– com a organisme de tutela dels principis que contindrà la llei.

Voldria finalment reiterar el convenciment en la utilitat de la funció que tenim encomanada. La demolidora percepció de la ciutadania del món sencer, d'Europa i del nostre país en relació amb l'estat de la moral de les diferents institucions requereix un procés de regeneració i l'existència d'institucions que, a través del control i de l'acompanyament responsable, ajudin a recuperar la confiança perduda, que és la base de l'actual desafecció ciutadana. Una democràcia de qualitat requereix l'adhesió activa i no només resignada de qui són els seus protagonistes principals, els ciutadans.

I ja vaig acabant, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'Oficina Antifrau de Catalunya també ha sabut estrènyer-se el cinturó. El mes següent a la meua presa de possessió com a director vaig adoptar la decisió de suspendre el concurs públic de setze persones, que estava ja publicat, i que l'oficina hauria necessitat per exercir més àgilment les seves funcions. Però, en el clima d'estalvi, vaig optar per lluitar colze amb colze contra el dèficit econòmic del nostre país. Igualment, es va reduir el salari, el primer any, en un 15 per cent –durant el meu primer any–, així com un 5 per cent addicional l'any següent. I, a més, s'han assumit amb noblesa i cooperació plenes, com no podia ser de l'altra manera, les retallades en el nostre pressupost, que ha passat de poc més de 6 milions d'euros l'any a poc més de 4 milions i mig.

El director d'aquesta oficina ha estat elegit pel Parlament de Catalunya, que és l'òrgan depositari de la voluntat popular, i per això a la voluntat popular em dec i a tota la societat, que en el seu conjunt va decidir donar-me el seu suport de més de tres quintes parts d'aquest Parlament.

No dubteu ni per un instant que aquesta oficina és un referent social a nivell mundial, és un exemple de lliu-

rament i de treball, on cada dia, inclosos els caps de setmana, tot el seu personal –a ells em refereixo ara– treballa donant-ho tot de si mateixos. A ells, doncs, desitjo ara felicitar davant de la societat catalana, representada per tots vostès.

Després del que els he dit crec que resultarà fàcil entendre que l'oficina es mostri, i sigui davant del ciutadà, com una aposta de confiança per a Catalunya, des de Catalunya i a Catalunya, perquè des de l'Oficina Antifrau tenim clar que per prevenir i combatre la corrupció cal fer ús no tan sols de la llei penal, coactiva, aplicada a l'àmbit disciplinari, sinó també, i no menys important, fer ús del codi ètic, persuasiu, aplicat a l'ètica i a la moral públiques.

Moltes gràcies, i resto a la seva disposició, senyor president.

El president

Gràcies, director. Doncs, per començar els torns dels grups, té la paraula la senyora Calvet, per un temps màxim de deu minuts.

Gemma Calvet i Baró

Gràcies, president. Senyor Daniel de Alonso, benvingut a aquesta comissió. El nostre grup ha analitzat... (*El director de l'Oficina Antifrau de Catalunya diu: «Perdó, Alfonso.»*) Ai, de Alfonso, perdoni. Ha analitzat aquesta memòria que s'ha lliurat al Parlament, la memòria del 2012, amb les dades que vostè –algunes– acaba d'exposar. I ens referirem a algunes qüestions que estan més vinculades al text que vostès han lliurat que no pas a l'exposició que vostè ha fet, que és evident que és un resum i una valoració personal de la feina feta.

En primer lloc, el reconeixement, òbviament, al fundador de l'oficina, el senyor David Martínez Madero, amb el seu gran esforç per deixar una empremta personal i amb una gran tenacitat i convicció democràtica en el que va ser el disseny de l'oficina. I un reconeixement també especial als professionals de l'oficina, als tècnics, que des del seu inici fins al dia d'avui han donat exemple d'una extraordinària excel·lència professional, de qualitat i que es reflecteix en la feina feta; també en aquests vuit mesos de paràlisi, d'impàs, el que va representar, doncs, per a aquests tècnics sostenir el servei i amb tot el que això va comportar.

És evident que hi han dues etapes, una etapa anterior i l'etapa actual. Nosaltres ens cenyirem a les dades lliurades i intentarem fer-li algunes preguntes vinculades a la sistematització d'aquestes dades.

En primer lloc, pel que fa a les funcions de prevenció de l'oficina, creiem que evidentment, tal com està concebuda i està regulada, la formació és l'activitat prioritària en la prevenció, una formació que ha d'anar dirigida als tècnics i als polítics de la funció pública de les diverses administracions, i ens preocupa, segons les dades que estan consignades entre les pàgines 36 i 40, que l'impacte d'aquesta formació entenem que no és suficient. És a dir que, tenint en compte la

gran demanda que hi ha, per exemple, ens trobem que només tres ajuntaments han rebut formació específica, o tres consells comarcals. El nombre de persones i el nombre de hores de participants creiem que podria ser molt més ambiciós, tenint en compte..., si això és una de les prioritats importants a l'hora de la prevenció de les conductes, doncs, que volem evitar que acabin en seu penal, eh?

L'altra qüestió és una pregunta vinculada també a l'estudi sobre la corrupció que vostès aquí presenten, que és un estudi de percepció ciutadana, de vuit-centes persones. Nosaltres li preguntem: no creuen que hauria estat més eficaç fer un estudi sobre corrupció dirigida, i en clau de confidencialitat, als informants clau, que poden ser els mateixos operadors, tècnics i polítics? Perquè la percepció ciutadana està estudiada per altres organismes. I vostès són un organisme específic, en què aquest estudi d'impacte ha d'anar lògicament dirigit i ha de ser obtingut de les dades dels informants clau, que no són altres que els que treballen a l'Administració pública i que, si tenen garanties d'absoluta confidencialitat i reserva, segurament lliuraran informació privilegiada, que els pot anar molt bé per fer un diagnòstic una mica més ambiciós respecte a aquesta realitat.

Quant al tema de la investigació, miri, nosaltres ja li avancem que no estem d'acord que s'hagin de plantejar ni reformes legals ni estructurals de l'oficina. En primer lloc, perquè entenem que està ben regulada i, en segon lloc, perquè entenem que té suficiència en la dotació de recursos econòmics, que després m'hi referiré. El que potser sí que cal és refer alguna prioritat –i en aquesta labor suposo que la seva direcció és essencial– i alguna, diguem-ne, organització funcional d'aquesta.

Ens sorprèn –ens sorprèn– que en tota la memòria no hi hagi cap al·lusió a la coordinació amb el Cos de Mossos d'Esquadra, del Departament d'Interior. En cap..., bé, si no és que hi ha hagut error en la lectura i l'anàlisi, en cap moment es refereix a la coordinació amb aquesta institució clau per a la investigació. Nosaltres animem que de forma immediata es signi un conveni i un protocol de coordinació permanent amb el Cos de Mossos d'Esquadra de Catalunya perquè aquest assumeixi, en aquesta clau de coordinació amb aquest organisme, les funcions d'investigació en els temes que vostès considerin pertinents, perquè ja hi ha gent capacitada i són ells els que han d'assumir aquesta funció. Evidentment, en el marc d'un conveni i d'un protocol ben acotat, que tenen serveis jurídics les dues institucions suficients per fer-lo ben fet.

No calen més recursos. Tampoc calen més reformes legals. Sí que cal, potser, millorar alguns dels indicadors.

També ens sorprèn l'impacte que tenen en l'impuls de les investigacions les denúncies que fan els grups parlamentaris. Ens sorprèn que Convergència i Unió i Partit Popular, grups polítics, concretament, tenen..., Convergència i Unió un 35 per cent de les denúncies i el PP un 18 per cent de les denúncies, que contrasten amb Iniciativa, un 7 per cent; Esquerra Republicana, un 7 per cent; grups independents, 29 per cent, i

PSC, 4 per cent. Ens estranya. Hi ha una funcionalitat política de l'oficina? Vostès han detectat això? Perquè, clar, que siguin els mateixos grups polítics que amb aquest, diguem-ne, biaix tan important quant a proporció presentin aquestes denúncies, ens sorprèn com a diagnòstic.

En canvi, sí que ens anima –i en això els felicitem, segurament és resultat de la seva actuació, sobretot de l'actuació dels tècnics– l'estimulació que per part dels particulars hi ha hagut en les denúncies. Hi ha un 49 per cent de denúncies presentades per ciutadans particulars i un 7 per cent per funcionaris treballadors. Aquest és l'indicador positiu. Perquè aquest servei públic està al servei de la ciutadania i, per tant, aquest vincle directe de confiança i de credibilitat que ofereix aquest indicador és positiu –és positiu.

Per tant, volem posar de manifest aquestes dues dades com a interrogants i veure quina valoració en fan vostès en l'espai d'anàlisi de l'oficina, que tenen bons tècnics i que segurament ho han treballat.

Altres qüestions vinculades al tema de les denúncies. No tenim clar si hi ha risc o no, perquè hi ha un 63 per cent de denúncies en curs, de les tramitades el 2012, i 37 per cent closes... No entenem, amb les dades que hi han, si està clar que no s'exhaureixen els terminis màxims i, per tant, en termes absoluts s'assoleix que no hi ha hagut risc de prescripció de conductes que poden ser susceptibles de delictes. Aquesta és una qüestió que ens inquieta perquè entenem que la ciutadania en moltes ocasions arriba a l'oficina convençuda que aquesta és la canalització adequada i suficient per als fets. I si hi ha risc de prescripció des del punt de vista jurídic, crec que és un dels riscos que s'ha d'evitar en termes absoluts, perquè, si no, entràriem en altres tipus de consideracions jurídiques.

L'altra qüestió: els conclosos, aquest 37 per cent de conclosos. Hi ha un indicador on un tant per cent va –de comunicació– al ministeri fiscal, un 10 per cent. Aquesta comunicació vol dir que s'ha establert com a conclusió que hi han indicis de delictes? Aquesta és la pregunta. Si la resposta és afirmativa, que intueixo que sí, com és que no s'inclouen indicadors jurídics, tecnicojurídics, sobre els tipus de delictes en els quals s'han basat aquests indicadors indiciaris de delictes per tramitar l'expedient a la fiscalia? Nosaltres aquí tenim només àmbits: urbanisme, contractació administrativa, conflicte d'interessos, funció pública, subvencions. Però això no són indicadors tecnicojurídics, són indicadors administratius. Voldríem tenir indicadors tecnicojurídics d'aquest tant per cent tan mínim, d'aquest 10 per cent.

Llavors, li preguntem: vostè fa una valoració positiva que aquest 90 per cent restant no tingui indicis de delictes? Això és un indicador positiu o no és un indicador positiu? Nosaltres desconeixem la valoració que vostès en fan i tampoc volem avançar valoracions, perquè no tenim dades suficients per arribar a conclusions. Però, certament, és un indicador molt rellevant. De les queixes i de les denúncies només en un 10 per cent hi ha comunicació en seu penal, eh? Evidentment, hi ha la comunicació a l'autoritat administrativa i els

informes raonats i els arxivats i les recomanacions. Tot això és feina complementària. Però ens preocupa molt, tenint en compte bàsicament –i vostè evidentment amb els seus coneixements jurídics ho sap perfectament– que és molt difícil que moltes conductes no arribin a traspassar el límit tan fràgil de la legalitat, perquè el Codi penal en aquest sentit és molt ampli –molt ampli. I, per tant, aquestes valoracions descansen en criteris tècnics i jurídics que voldríem conèixer més a fons, perquè crec que són realment la funcionalitat de l'oficina. Pel que fa a les investigacions, entenem que la gran funció de l'oficina ha de ser la prevenció.

I acabo, perquè em queda, em sembla, mig minut. Activitat internacional. Ràpidament. Creiem que no és una prioritat, creiem que la gran excel·lència i el gran exemple que nosaltres podem donar és que l'oficina funcioni cap a dins del país, perquè hi ha molta feina a fer i els indicadors de percepció ciutadana i altres indicadors posen de manifest que hi ha molta feina a fer. I, per tant, ens preocupa que aquesta col·laboració, per exemple, amb la Xina, amb Malàisia o amb Tanzània sigui un exemple, doncs, a replicar, o un exemple d'excel·lència de l'oficina. Li ho diem així, clarament. Per col·laborar amb països, han de ser països democràtics, on les bases de concepte de transparència siguin les mateixes i es basin en ordenaments jurídics compartits.

I, en aquest sentit, hi ha molt d'esforç a la Unió Europea dirigit a aquesta direcció, en tot el treball de transparència i de prevenció del blanqueig de diners. Jo crec que és molt més important emfasitzar la feina en la Unió Europea que no treballar amb països on tenen uns dèficits democràtics de primer ordre. Francament, això ens resulta difícil de comprendre i de valorar en termes positius, i li ho diem amb tot el respecte possible.

El president

Hauria d'anar acabant.

Gemma Calvet i Baró

I acabo. Quant als recursos econòmics, valorem una suficiència de recursos econòmics enorme. Li agraiem la transparència en la memòria econòmica que vostès han aportat. Tenen com a referència un tant per cent elevadíssim imputable a retribucions; veiem que el sou mitjà de les quaranta-set persones que hi treballen –hi han només vuit administratius– són retribucions altes. Li preguntem: són dedicacions exclusives? Concretament, vostè té dedicació exclusiva? Pot compatibilitzar-ho amb un altre tipus de retribució? I l'altra qüestió és si valora que aquest és un privilegi, tenir un organisme amb un nivell de recursos i de retribucions tan alts com aquest.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora Calvet. Pel Grup de Ciutadans, senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Sí, gracias, *president*. Señor Daniel de Alfonso, director de la Oficina Antifraude de Cataluña, darle en primer lugar la bienvenida al Parlamento de Cataluña y a la Comisión de Asuntos Institucionales, a la que le corresponde ejercer las funciones de control de la oficina que usted dirige desde hace dos años y en la que nosotros no hemos tenido noticia de que haya comparecido hasta hoy, ni a instancia de los grupos parlamentarios ni a instancia propia, facultad que le otorga el propio Reglamento de este Parlamento y que usted no ha ejercido.

Por lo tanto, le damos las gracias por esta deferencia que hoy nos hace, ya que, después de años de creación de la Oficina Antifraude y después de la comparecencia que hizo ante esta comisión tras su nombramiento, no hemos tenido la posibilidad ni la oportunidad de valorar el funcionamiento y los objetivos de la gestión de la Oficina Antifraude que dirige, de acuerdo a lo que establece el artículo 12 de la propia Ley de la Oficina Antifraude.

En estos dos años, señor De Alfonso, han pasado muchas cosas, noticias de casos de corrupción a diario, y desde el Grupo Parlamentario de Ciudadanos quisimos saber qué estaba haciendo la Oficina Antifraude para combatir esta situación de corrupción institucionalizada que vive Cataluña. Y yo misma, atendiendo a las funciones de análisis, prevención e investigación que corresponden a la Oficina Antifraude de Cataluña en los casos de uso ilegal de fondos públicos, y en el ejercicio de las potestades que me otorga el Reglamento de la cámara en su artículo 5.2, en cuanto al derecho de los diputados de esta comisión a obtener información de los organismos públicos adscritos además al control del Parlamento, remití una batería de preguntas al Departamento de Gobernación, que me contestó que la competencia para responderlas era de la Oficina Antifraude de Cataluña.

Las preguntas tenían como objetivo el obtener, en aras a la transparencia, de la que tanto predicamos, unas respuestas claras sobre las actuaciones que estaban llevando a cabo relativas a las actividades y funciones de la Oficina Antifraude, y recibí una respuesta, señor De Alfonso, que tengo que calificarla..., en términos jurídicos sería calificada de impertinente, pero como no estamos en sede judicial la calificaré de inapropiada. Máxime cuando me asiste, como le digo, como miembro de esta comisión y como diputada, el derecho a obtener la información que solicite, cuando la solicite y de cualquier institución y organismo público, como es el caso de la Oficina Antifraude, y como así lo predicamos los principios de la ley de transparencia que se está elaborando en este Parlamento y de la que también soy ponente.

A día de hoy, y pese haber solicitado reiteradamente el amparo incluso de la Presidencia del Parlamento, seguimos sin respuesta. He visto que hoy en su intervención ha dado cuenta de algunas respuestas a las preguntas que le formulé. Pero, sinceramente, no pierdo la esperanza de que sean respondidas no solo ante esta comisión, sino también por escrito, tal y como le solicité.

A la vista de sus respuestas, fue el Grupo Parlamentario de Ciutadans, y por eso mi intervención es posterior a la de otro grupo parlamentario, que así ha solicitado esta comparecencia, con la intención de que usted viniera aquí, hiciera balance, como corresponde, de su gestión y saber si ante la situación que se estaba viviendo en Cataluña la Oficina Antifraude estaba cumpliendo y sirviendo a los objetivos para los que se la había creado, y no a otros.

Por eso le preguntamos toda esa serie de cuestiones: cuántos expedientes ha incoado, el objeto de los mismos en los años sucesivos a la creación de la oficina, cuántos expedientes están pendientes de tramitación y por qué causa, cuántos expedientes ha concluido, cuántos ha remitido a la fiscalía... (*Veus de fons.*) Si es cierto que hay expedientes cuyos asuntos han podido prescribir o cuyo contenido haya podido prescribir por mala praxis en la tramitación a día de hoy. Son preguntas que le formulamos en el mes de abril y que siguen sin respuesta, más allá de las que haya podido facilitarnos hoy, y créame que no vamos a asumir este silencio como respuesta.

Ustedes mismos son los que han reivindicado el control final y definitivo de la correcta ejecución de la futura ley de transparencia que elabora este Parlamento y que debe aprobar en breve, y ustedes mismos se erigen como una de las opciones más fiables e imparciales a la hora de ejecutar esos principios o ese control de la ley de transparencia. Pues, mire, en este caso tiene usted la oportunidad de, en beneficio o en interés de esos principios de transparencia, ejecutarlos y responder a las preguntas de esta diputada, ya que, si no, nos va a resultar difícil confiar en la efectividad de esta gestión.

Si realmente es una de las entidades menos costosas en la ejecución de esos principios de transparencia, también entendemos que no tardaremos mucho en recibir la respuesta que le solicité sobre la justificación y el coste de las actividades de la oficina en los dos últimos años, entre los que hay numerosas actividades, como le ha comentado la diputada que me ha precedido en el uso de la palabra, fuera del territorio de Cataluña, que a mi entender guardan poca o ninguna relación con las funciones de la Oficina Antifraude y que además tampoco benefician en nada a la gestión en Cataluña y que carecen de justificación. No sé si conseguiremos que de alguna manera nos justifique exactamente cuáles han sido sus intervenciones en Hong Kong, en Tanzania, en Albania o en Marruecos. Ya sabemos que la corrupción no tiene fronteras, pero yo creo que en este caso, dada la situación que vive Cataluña, los esfuerzos deben dedicarse en territorio catalán.

¿Por qué? Pues porque, mire, en este país de excelencia al que usted se refería en cuanto a medidas de lucha contra la corrupción, el pasado mes de mayo la Inspección del Consejo General del Poder Judicial —que usted conoce bien como juez— presentó su informe en el que se refleja que en España hay mil seiscientas causas abiertas por corrupción, ya sea política o económica. Y en ese ranquin Cataluña tiene el dudoso honor de estar situada la tercera como comunidad más corrupta, con un total de doscientas quince

causas abiertas, que estoy segura que —de un informe presentado en el mes de mayo— a día de hoy ya deben ser más. Y varias de ellas han sido consideradas macroprocesos por el volumen de sus implicados, por la complejidad de los hechos investigados, siendo descritos por el fiscal como «pactos criminales estables para financiar irregularmente partidos políticos».

En los últimos años y en los últimos meses hemos sido testigos de reiteradas noticias sobre casos de corrupción en Cataluña en los que se han visto implicados altos cargos políticos dispuestos a servirse de la Administración para sus turbios negocios, hasta el punto de que el Parlamento de Cataluña cuenta hoy con cuatro diputados imputados en la cámara. Cataluña ha dejado de ser ese oasis catalán que algunos dibujan para convertirse casi en la feria de las imputaciones, ya que cada día tenemos noticias de nuevos casos de corrupción y de nuevas imputaciones y de nuevos fraudes. Díganos cuáles son los objetivos, en este sentido, de la Oficina Antifraude. Mientras en Cataluña vamos sumando casos de corrupción, ¿qué hace la Oficina Antifraude?, ¿qué medidas de prevención aplica?, ¿cuáles son los protocolos que establece?, ¿en qué consisten sus cursos de formación?

Mientras en Cataluña sumamos día tras día casos de corrupción —el caso Palau, el caso Mercurio, el caso Clotilde, las ITV, Adigsa, Pretoria, Sant Pau, y seguro que me dejo alguno—..., minan la confianza de los ciudadanos en la política, generan desafección, y exigen, estos propios ciudadanos, acciones contundentes por parte de los organismos que, como el suyo, tienen el cometido de luchar contra la corrupción. Explíquenos exactamente cuáles son los objetivos que, de cara al futuro, tienen ustedes previstos para combatir esta situación.

No creo que esta situación se combata ni con escuelas de verano, ni con simposios, ni con asistencia a conferencias internacionales. Ustedes tienen competencias sobre el análisis de esta situación, el origen de estas conductas, y queremos saber si han fallado los mecanismos de control, ya sean jurídicos, políticos, administrativos, qué medidas piensan aplicar, qué filtros son necesarios para evitar estas situaciones, qué protocolos son de aplicación en la Administración pública para evitar situaciones de fraude, si es necesario aplicar nuevas medidas jurídicas para evitar la impunidad.

Tienen ustedes un presupuesto de 5 millones de euros del dinero de todos los catalanes al servicio de la lucha contra la corrupción y queremos que se emplee bien. Y 47 empleados para hacerlo. Yo creo que tienen un cometido importantísimo, dadas las circunstancias que vive hoy Cataluña. Háganlo. Y luego vienen y nos lo cuentan en esta comisión, que es la que tiene el control sobre su gestión. Es su obligación crear en Cataluña esta situación de transparencia y sobre todo de mayor beneficio en la gestión para todos los ciudadanos desde la Administración pública.

En la comparecencia que usted mismo efectuó tras su nombramiento en el 2011 destacó como prioridades de su función la prevención y la formación para evitar que los servidores públicos mantengan prácticas con

falta de integridad. A día de hoy la verdad es que el resultado no nos satisface y exigimos más. Dos años después, la situación que vive Cataluña es alarmante y queremos saber qué más hay que hacer para evitarla. No es lo que usted describe... Los mecanismos que a día de hoy tenemos para luchar contra la corrupción no consideramos que sean mecanismos de excelencia ni ejemplo de nada. Creemos...

El president

Un minut, senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

...que se debe profundizar en nuevos mecanismos. Usted mismo dijo en aquella comparecencia que Cataluña se merece una Oficina Antifraude transparente y comprometida. Y, créame, en la lucha contra el fraude tienen ustedes mucho trabajo por delante. Háganlo en Cataluña, con independencia. También le pido que se abstenga de hacer valoraciones políticas, que se aleje de cualquiera de las presiones políticas que pueda recibir en atención al principio de independencia que le corresponde y le atribuye la ley que crea el organismo que usted dirige.

Y en cuanto a la transparencia y el compromiso, cuando responda las preguntas habrá practicado con el ejemplo.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, senyora Mejías. Pel Grup Socialista, senyor Collboni, endavant.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, president. Gràcies per comparèixer, senyor De Alfonso; també al conjunt del seu equip. Aquesta és una institució que es va posar en marxa durant l'època dels governs d'esquerres amb l'objectiu de prevenir la corrupció, garantir la transparència i, en definitiva, tenir un sistema institucional a Catalunya que vetlli perquè, diguem-ne, tot funcioni adequadament i amb ajust a la legalitat. És cert que és un organisme inèdit al conjunt de l'Estat i a molts països a nivell internacional, i segurament per això s'explica en part la seva activitat internacional.

Començarem per fer algunes consideracions, justament pel tema pressupostari. És evident que vostès han fet un ajustament adient, segurament, i en consonància amb el que s'està fent en el conjunt de les administracions catalanes. I malgrat això, nosaltres el que veiem és que hi ha hagut un augment de la seva activitat i, per tant, des d'aquest punt de vista, hi ha hagut un augment de la productivitat de la feina que es fa en el si d'aquest organisme. I, en aquest sentit, se'ls ha de felicitar. Però és cert que, justament perquè és un organisme que ha de ser exemplar en tot allò que fa, pensem que avui és adequat que doni explicacions sobre aquesta activitat internacional, justament, que

es pot explicar per, diguem-ne, la singularitat d'aquest organisme, però és bo no donar arguments a aquells que han posat en qüestió aquest organisme des del seu naixement.

En segon lloc, volem fer una consideració pel que fa a l'activitat normativa, aquelles allegacions que fan a lleis i als resultats que s'han fet d'aquestes allegacions. Malauradament, l'activitat legislativa d'aquest Parlament, i sobretot del Govern, és molt escassa durant aquesta legislatura, però sí que ho han fet o s'han centrat en l'activitat legislativa de l'Administració local. Ens agradaria, en aquest sentit, una valoració per part seva, ni que fos superficial, sobre les conclusions que han tret d'aquesta influència en l'activitat normativa de l'Administració local, que justament ha estat un dels focus d'irregularitats i de presumpta corrupció en molts casos.

En tercer lloc, el nostre grup pensa que un dels principals elements per combatre la corrupció política o per prevenir-la és justament aquesta activitat de formació i de pedagogia, que vostè ha esmentat en la seva intervenció i en el seu informe, a aquells responsables polítics que, en tot el procés de presa de decisions o fins i tot d'elaboració de reglaments i lleis, han de tenir presents per evitar possibles irregularitats en un futur... És a dir, aquesta activitat preventiva basada en la formació de directius, de comandaments públics, que, a més a més, serveix per sensibilitzar-los davant els riscos que pot comportar, doncs, alguna errada tècnica o alguna fissura per la qual acabi havent-hi comportaments irregulars.

És cert, tanmateix, que segurament l'activitat en aquest sentit no ha estat prou reeixida. I ens agradaria saber què pensa fer respecte..., especialment el 2014, per incrementar l'activitat preventiva, centrada en la formació de comandaments i de directius públics.

Quarta consideració. Vostè ho ha esmentat i, a més a més, van participar a la ponència de la futura llei de transparència catalana, on tots els grups parlamentaris de forma conjunta estem posant molts esforços i també moltes esperances que pugui ser la forma o una de les formes per també, justament, evitar futurs comportaments irregulars i prevenir, des d'aquest punt de vista, la corrupció política. El representant de l'Oficina Antifrau quan va comparèixer a la ponència va emfasitzar molt sobre el caràcter instrumental de la transparència en el bon govern, en la bona governança i en aquest mecanisme preventiu.

La llei, la ponència conjunta, com totes les ponències conjuntes, per la seva pròpia naturalesa, doncs, evoluciona lentament, sobretot perquè l'àmbit d'aplicació de la llei, fruit dels canvis que s'han produït en els darrers mesos a Catalunya i a Espanya, doncs, ha augmentat. I vostè ha fet un esment, que ens agradaria que aprofundís, sobre quin paper pot arribar a tenir l'Oficina Antifrau com a ens de garantia o de tutela d'allò que contempli la futura llei de transparència. De fet, un dels punts clau d'aquesta futura llei és quin serà l'organisme o consorci d'organismes que eventualment haurà de vetllar pel compliment i el seguiment de la llei.

Cinquena consideració, que té a veure –ja s'ha esmentat en alguna intervenció anterior–..., que és sobre la quantitat, és a dir, l'activitat que fa de denúncia l'Oficina Antifrau davant la fiscalia i quina és l'evolució d'aquestes sol·licituds, d'aquests expedients que vostès fan arribar a la fiscalia i que alguns, o bastants, són rebutjats, no sabem si per prescripció, per defectes de forma, si això ho tenen avaluat i si tenen analitzats els motius, no només des del punt de vista quantitatiu, sinó també qualitatiu. Perquè, evidentment, des del punt de vista de la denúncia de presumptes activitats il·lícites, doncs, és evident que és fonamental la bona qualitat de la feina que es faci dins de l'Oficina Antifrau i que si s'arxiven algunes de les causes que arriben a la fiscalia no sigui per defectes de forma de la mateixa Oficina Antifrau, com podria arribar-se a pensar per algunes informacions que tenim.

I, en darrer terme, jo no li demanaré una valoració política, evidentment –no està aquí per fer valoracions polítiques–, però vostè va fer unes declaracions una mica impactants el 10 de juny del 2012 en una entrevista que va donar a *El Periódico de Catalunya*, on deia que l'Oficina Antifrau era víctima d'un atac i que vostè no es quedaria quiet davant aquest atac. Ens agradaria –creiem que aquest és el lloc– que expliqués en seu parlamentària en què es basa per dir que hi ha un atac, quins són els fets que podien explicar que l'Oficina Antifrau és objecte d'un atac, quines són les causes, per després, en el segon torn, acabar de perfil·lar més preguntes.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Collboni. Pel Partit Popular, senyor Rodríguez, endavant.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. També, començar agraint la compareixença i la intervenció del senyor Daniel de Alfonso i de totes les persones que l'acompanyen, no?

Començar dient, proclamant, d'alguna manera, que per al nostre grup parlamentari el paper de l'Oficina Antifrau és un paper que ha de ser extraordinàriament rellevant, és un paper rellevant, i jo diria que especialment, segurament, en aquests moments en els quals, doncs, la classe política està situada..., fonamentalment està vigilada amb lupa, no? I, per tant, també es produeix d'una forma massa constant, i malauradament, doncs, que apareixen i es destapen casos de corrupció, o de presumpta corrupció. Té una altra lectura, no?, que si es destapen vol dir que segurament també algunes feines es fan ben fetes.

Agrair-los també la memòria que ens presenten, descriptiva de l'activitat. Però si em permeten un primer qualificatiu de la memòria, des del nostre punt de vista creiem que és un xic insuficient, eh? I en aquest sentit m'hi referiré en la intervenció. Però bàsicament el que trobem a faltar és una major expressió dels resultats del treball de l'oficina i una valoració, fins i tot, si

volen, autocrítica en aquests treballs amb relació a les tasques desenvolupades per l'oficina.

Certament, és una experiència extraordinàriament jove, quatre anys té l'oficina, la seva direcció encara no arriba al segon any, després d'un període, diguem-ne, entre parèntesis, des de la defunció de l'anterior director fins a la seva presa de possessió. I, per tant, és en aquests moments inicials del funcionament de la institució quan convé de forma reiterada, constant i segurament molt detallada analitzar quins són els resultats, quines valoracions es fan de tota la tasca que s'està desenvolupant, precisament per poder abordar una etapa de consolidació del projecte, doncs, amb majors garanties d'èxit respecte del seu funcionament inicial.

Valorem positivament una tasca que segurament no té un reflex quant a una xifra quantitativa, que és la tasca preventiva, la tasca de formació que fan amb relació a les administracions per tal de detectar riscos. Hi pot haver la quantificació dels cursos o de les persones que realitzen, doncs, aquestes activitats formatives, però difícilment es pot quantificar el resultat. Precisament per això, com que aquest és un aspecte en el qual no es pot quantificar el resultat, creiem que val la pena posar en valor la tasca que s'està duent a terme, ni que els resultats en aquest cas hagin de ser o siguin necessàriament desconeguts.

En la memòria que ens ha presentat hi ha una de les parts a les quals vostès fan referència que són les alegacions a textos normatius de diferents administracions. Suposem que aquestes alegacions les fan vostès d'ofici, no és que se'ls demani específicament que vostès revisin aquests textos i que es pronunciiïn al respecte, sinó que les fan d'ofici. I, en aquest sentit, sí que ens agradaria saber quins són els criteris que segueix l'oficina per tal de determinar quins són aquells textos que es considera necessari analitzar per veure si cal intervenir o no cal intervenir des de l'oficina amb la presentació d'alegacions. Hi han els resultats de cadascuna de les alegacions; en algun cas, doncs, ens sorprèn que les administracions afectades desestimen totes les alegacions presentades per l'oficina. I, per tant, crec que també seria positiu que al final d'aquest apartat hi hagués una valoració de la receptivitat que mostren les administracions o els organismes que han rebut l'alegació per part de l'oficina en relació amb les alegacions o recomanacions que hagin pogut formular vostès.

Passant al capítol de les denúncies, val a dir que –i aquí això és una expressió complicada, no?–, home, 145 denúncies no són una gran quantitat, però tampoc no podem dir que desitjaríem que fossin més, perquè això voldria dir que es presumeix que hi ha, doncs, molts elements que fan pensar que hi pot haver frau i corrupció. Però, bé, és un nombre relativament baix. D'aquestes, crida l'atenció que més de la meitat són arxivades, i ara comencem a veure una certa estabilitat respecte del percentatge d'anys anteriors. El primer any no és, evidentment, homologable perquè fa referència només a uns mesos concrets, però sí que en els darrers tres anys el nombre de denúncies arxivades es manté aproximadament en la meitat de les denúncies presentades.

I també trobem a faltar la valoració d'aquest fet, és a dir, quin és el motiu que s'arxivin immediatament, o més o menys immediatament, després, ho suposo, d'analitzar-les mínimament, aquestes denúncies; si és que hi ha un desconeixement per part de les persones que formulen les denúncies respecte de quines són les tasques competents de l'Oficina Antifrau, o si desvien o d'alguna manera deriven aquella denúncia cap a altres organismes més apropiats, com, per exemple, podria ser el Síndic de Greuges. És possible que algun ciutadà que desconegui el funcionament exacte de les institucions i el paper de cada una de les institucions pugui confondre-les, no?

Troblem a faltar aquesta valoració i, per tant, també a partir d'aquesta valoració, accions concretes. És a dir, si es produeix aquest desconeixement, doncs, segurament falta una tasca més divulgativa de l'activitat de l'Oficina Antifrau, tasca que no cal dir que és més centrada a Catalunya que no pas en altres organismes internacionals, als quals també breument i necessàriament ens referirem, no?

De les denúncies presentades, una tercera part s'investiguen. I aquí el que observem és que entre les que es reben durant l'any i els expedients conclusos hi ha un cert equilibri. Per tant, «no incrementa el volum de feina», d'alguna manera, entre cometes, eh?, pendent per part de l'oficina, però tampoc no es redueix la que podia venir acumulada, no? Es manté un cert equilibri.

En el mateix àmbit de la valoració, trobem a faltar valoració, doncs, d'aquells casos, sis durant l'any 2012, que es traslladen al ministeri fiscal; sis també n'hi van haver el 2011. Creiem que seria bo, que seria positiu per destacar el treball de la mateixa oficina o per determinar si hi han elements que no acaben de funcionar correctament..., quin és el resultat d'aquestes comunicacions al ministeri fiscal? Ja no estem demanant quins són cadascun d'aquests casos, etcètera. No, no, sinó que és: aquests casos, progressen?, no progressen?, s'aturen?, són rebutjats?, són desestimats? És a dir, quin és el seguiment d'aquestes actuacions.

Bàsicament, i permetin-m'ho dir d'una forma molt clara i molt nítida, la seva institució, l'Oficina Antifrau, la institució que vam crear en aquest Parlament, necessita resultats. Necessita resultats perquè –i ho hem sentit avui aquí–, a vegades, doncs, es qüestiona, eh?, la tasca de determinades institucions, i aquesta no és menys, i especialment són institucions que, bé, tenen un pressupost gens menyspreable, vora dels 5 milions d'euros durant l'any 2012.

I, per tant, creiem que és extraordinàriament important que els resultats que s'assoleixin es visualitzin i prenguem consciència tots plegats de l'autèntica i la veritable utilitat de l'Oficina Antifrau. I, si m'ho permeten, creiem que és molt més important això que no pas la projecció internacional de l'oficina.

El president

Un minut, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Ja acabo. Doncs, és molt més important la valoració dels resultats i la visualització de la utilitat de la institució que no pas la, hi insisteixo, projecció internacional.

Tinc més comentaris en relació amb els informes raonats, que han comportat revisions d'ofici per part de les administracions afectades. M'ha semblat veure que tots els informes raonats han tingut actuacions per part de les administracions, i això és un aspecte positiu i que valorem molt positivament. Però no tenim un seguiment, per exemple, de les recomanacions que ha format l'Oficina Antifrau. Han estat ben rebudes aquestes recomanacions per les administracions? Han estat escoltades les seves recomanacions?

Molt breument, però els hi ha fet referència una altra diputada, en relació amb les denúncies que formulen els partits o els grups parlamentaris, un comentari. Jo m'imagino que el fet que uns partits utilitzin més el recurs de l'Oficina Antifrau que altres partits el que deu fer és reflectir la confiança en la institució que tenen uns i altres partits. Però, en qualsevol cas, també segurament ens agradaria veure una valoració qualitativa del resultat de les denúncies que formulen els diferents partits en relació amb les denúncies que puguin presentar.

Acabo, senyor president –que sé que està temptat ja de treure'm la paraula–, amb dues preguntes. Han obert investigacions d'ofici, o només obren investigacions a instàncies de tercers?

I, finalment, dir-los que valorarem l'«oferta», entre cometes, o la postulació que fan amb relació al seu paper, possible paper com a institució vigilant de la transparència.

Però permetin-me acabar amb tot allò que jo crec que ha estat transversal en aquesta institució. Estem convençuts que la seva institució necessita que es visualitzin molt més els resultats per tal d'intentar evitar que es qüestionin el pressupost i les funcions de la mateixa institució, que creiem que és necessària i creiem que és realment útil a la nostra societat.

Gràcies, president, per la seva generositat.

El president

Moltes gràcies, senyor Rodríguez. Pel Grup d'Iniciativa, senyor Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, president. Moltes gràcies, senyor De Alfonso, per la seva presència, i als acompanyants també de l'Oficina Antifrau. Vostès formen part d'un organisme en què..., s'ha parlat aquí en alguna ocasió ja per algun intervingent de la preocupació de la ciutadania en relació amb els casos de corrupció, que n'hi ha a Catalunya i també n'hi ha a la resta de l'Estat espanyol, i que vostès poden jugar un paper important precisament en aquesta línia de retornar confiança a la ciutadania.

Però jo li volia fer primer dues..., plantejar dues qüestions molt directament relacionades amb la memòria i després quatre més de conèixer una mica la seva opinió. Amb relació a la memòria, en l'àmbit de prevenció, vostès informen que han presentat alegacions al projecte de decret del Govern de la Generalitat que ha de regular el Comitè d'Ètica Policial, el del Cos de Mossos d'Esquadra. Fa dos anys i mig que el Cos de Mossos d'Esquadra està sense Comitè d'Ètica i sense Codi d'ètica policial. Jo voldria saber o conèixer la seva opinió respecte a aquesta situació. Les alegacions que vostès van presentar al projecte de decret del Comitè d'Ètica les he vist i, a més, les comparteixo, però el Comitè d'Ètica podia haver estat nomenat independentment que es fes un nou reglament o un nou decret, i portem dos anys i mig sense Comitè d'Ètica i sense Codi d'ètica policial.

La segona qüestió ha estat plantejada per alguns portaveus d'altres grups. És el tema, la qüestió de la tipologia dels denunciants, pel que fa referència als grups polítics. És normal que els grups parlamentaris prestem especial atenció a aquest tema, que ens afecta directament. L'any 2012 les denúncies de grups polítics han estat el 31 per cent del total i, com s'ha dit abans, crida l'atenció que el 35 per cent les hagi presentat Convergència i Unió; el 29 per cent, grups independents, i el 18 per cent, el PP, mentre que Esquerra n'ha presentat el 7; Iniciativa, el 7, i el PSC, el 4.

En relació amb el 2011 hi ha diferències clares perquè llavors el total de denúncies –llavors vostès feien referència a grups polítics municipals, el 2012 no fan aquesta precisió– era un 19,8 per cent, per tant, inferior al de l'any 2012, però també Convergència i Unió i els grups independents eren els que més havien utilitzat aquest mecanisme. Evidentment, com deia ara el portaveu del PP, pot ser un mecanisme estrictament derivat de la confiança en la institució o pot haver-hi també altres motivacions.

Jo crec que una bona manera d'esbrinar-ho seria que poguéssim disposar dels percentatges que d'aquestes denúncies han estat arxivats. Sé que el percentatge total és del 53 per cent, les arxivades, però sí que estaria bé –no li ho demano ara, sinó que ens ho fes arribar als grups parlamentaris– que, de les denúncies dels grups polítics que han estat presentades a l'oficina, tinguéssim quantes han estat arxivades i quantes han estat estimades, perquè segurament pot contribuir que nosaltres mateixos recomanem als nostres grups polítics una correcta utilització d'una institució que, ho repeteixo, és molt important.

Després hi ha quatre aspectes que són rellevants, em sembla, en relació amb la seva funció. Un és: quina seria la seva opinió respecte a l'estat de la corrupció a Catalunya. Vostè ha fet referència..., en la presentació ha dit: «Hi ha una bona salut en general de les administracions catalanes.» També és veritat que vostè en diverses ocasions ha manifestat que sempre hi ha hagut corrupció, però no amb la freqüència d'ara. El més de febrer hi va haver una trobada important, una cimera que es va dir «anticorrupció», amb el president de la Generalitat. Ens agradaria saber, cinc mesos després, si hi ha hagut un retorn del que allà es va parlar, si hi

ha hagut una continuïtat, quines informacions té vostè respecte d'allò que vam parlar en aquella cimera.

El segon aspecte que li volia plantejar des d'aquesta perspectiva més àmplia és que vostè ha fet també declaracions en el sentit de plantejar que caldria la destitució per higiene dels càrrecs públics imputats abans que finalitzin les investigacions policials. Jo voldria saber quina és la seva opinió sobre aquest punt. I si creu que hi hauria d'haver un compromís dels grups parlamentaris, més enllà del tema legal, que evidentment ningú és culpable fins que no hi ha una sentència, però sí si seria saludable que hi hagués un compromís exemplificador, exemplificant, dels grups polítics i grups parlamentaris, de cara que les persones imputades, especialment per casos de corrupció, haguessin de deixar el seu càrrec.

Un tercer element que també afecta molt la percepció social sobre el tema de la corrupció és que vostè ha plantejat la necessitat de modificar la Llei de l'indult, en tant que caldria fer molt més transparents els motius pels quals es procedeixi als indults per part del Govern central. Em sembla que aquest és un tema que cou a la ciutadania, que hi ha hagut casos recents que han creat escàndol social, i ens agradaria conèixer també la seva opinió al respecte.

I, finalment, una darrera qüestió. Vostè deu conèixer l'informe Cora, l'informe del Govern central que aposta per una simplificació de l'Administració, que es concreta en molts casos a apostar per la simplificació a costa d'institucions de les comunitats autònomes. Hi ha institucions, per exemple, de la Generalitat –Síndic de Greuges, Sindicatura de Comptes– que estan protegides per l'Estatut i que, per tant, per molta voluntat que tingui el Govern central d'anullar-les no ho pot fer si no hi ha un procés de reforma de l'Estatut, que inclouria un referèndum de la ciutadania. N'hi ha d'altres que no estan a l'Estatut, com és el cas de l'Oficina Antifrau, tot i que a l'Oficina Antifrau no se li pot atribuir duplicitat de competències perquè no hi ha un organisme similar a nivell d'Estat. Però sí que ens agradaria conèixer una mica la seva opinió sobre el paper de l'Oficina Antifrau davant d'una certa ofensiva en què es planteja que la solució dels problemes econòmics de les administracions és la d'eliminar determinats organismes i institucions que juguen un paper important de cara a la defensa dels drets de la ciutadania.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Bosch. Pel Grup Mixt, senyor Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, president. Bon dia al senyor Alfonso, al senyor López, a la senyora Miralles, a la resta de l'equip. També, el màxim respecte a la memòria que feien del senyor David Martínez Madero. Ens sumarem també, ja que avui parlem de frau i de corrupció, a la memòria de Giovanni Falcone, una de les persones que en la solitud va intentar combatre la màfia i/o les màfies.

Permetin-me que sigui una reflexió molt més política i social, i després hi haurà preguntes sobre la memòria. Els agraïm la seva compareixença. Sobretot són reflexions fetes en el decurs de la intervenció del senyor De Alfonso i algunes coses que preocupen profundament aquest grup, no?

La primera és la batalla profundament desigual que es lliura contra la corrupció o contra les diferents fesomies de la corrupció, en primer terme amb els pocs dispositius materials. Nosaltres sempre diem que, en el cas de l'Estat espanyol –després parlarem de Catalunya–, que només hi hagi setze fiscals anticorrupció o que al Tribunal de Comptes només hi hagi cinc fiscals és fer comparèixer una batalla profundament desigual. Un exèrcit contra, en aquest cas, vint-i-una persones. Potser citava Brandeis el senyor De Alfonso, potser, perquè el poder no acostuma a ordenar investigar-se a si mateix. No té com a costum ordenar que s'investigui a si mateix. I per nosaltres, venim d'un cicle preocupant, profund, lacerant, dolorós, on la corrupció ha tingut diverses cares, no? Una ha sigut el finançament il·legal dels partits polítics; l'altra, el que s'ha viscut en l'àmbit del tsunami urbanitzador i del cicle de l'especulació, i finalment una, que també comença a afectar casa nostra, que és la globalització de l'economia delictiva o del capitalisme furtiu.

S'ha parlat de prevenció, de detecció, d'investigació, i jo els trasllado l'opinió d'aquest grup, de la CUP - Alternativa d'Esquerres, del mite de Sísif, que el que fem per una banda es desfà per una altra, no? Vull dir que potser estem ampliant, i per fi tenim un estri, un instrument, una institució que vetlla per la prevenció i la detecció del frau, però al final nosaltres el que vivim és una cosa a què ha fet referència el senyor De Alfonso, que és la confiança en les institucions, que està per terra, i més aquests dies –després m'hi referiré–, i que vivim com el cicle d'un bucle, que és el bucle de la inèrcia de la impunitat i la dificultat que els llums i els taquígrafs s'imposin.

S'ha referit a l'excel·lència dels mecanismes, que estàvem avançant. I potser en aquesta vessant sí, però en l'altra estem en retrocessos històrics. El parer d'aquest grup és que qui disposa de mecanismes, dispositius i protocols excel·lents és la impunitat de la corrupció, la que no s'investiga, la que s'arxiva i la que acaba amb sentència però també s'indulta. Vostè ha dit, citant també, que podia ser el pròleg d'una farsa i d'una tragèdia. Aquest grup pensa que estem escrivint l'epíleg; la tragèdia l'hem viscut i la farsa l'hem viscut. Podria citar moltíssims casos. Podríem, però permeti'm que li'n citi només tres de com Sísif puja la pedra i s'intenten fer coses i, per l'altre, cau la pedra rodolant de la impunitat.

Un és el cas Mercuri, se'ns dubte vinculat a un dels elements que surt a la memòria, que és que l'urbanisme i els ajuntaments, l'àmbit municipal, són un àmbit d'actuació predilecta. Avui és un insult a la democràcia que el senyor Bustos estigui a la Diputació de Barcelona cobrant 86.000 euros l'any.

El cas Treball-Pallerols, tres causes amb sentència, tres tractaments privilegiats diferents: una, amorti-

ment de penes i substitució per multes; segona, indult –un amb doble indult, per cert–, i finalment un pacte amb la fiscalia, que la mateixa Generalitat abona i avala.

I l'altre, avui s'ha de dir, doncs, el cas de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya; s'aconsegueix demostrar després de molts anys uns fets del 91 al 99, unes pensions milionàries il·legals, 2,7 milions; se'ls condemna a quatre anys i mig de presó i ahir ja van sortir de la presó; quaranta-vuit dies de pena efectiva. Amb la qual cosa, aquest grup no és que cregui especialment en la presó ni molt menys, però diem que el tracte ha de ser igualitari per a tothom. Per tant, els privilegis que té la corrupció. La Directiva de l'any passat de la Generalitat 2/12 deia que el criteri general per a l'aplicació del tercer grau és el 50 per cent de compliment de pena. Aquests senyors havien d'haver complert cinquanta-un mesos de presó per accedir al tercer grau. Han complert un mes i mig. Sísif: fem per una banda i el mateix poder desfà per una altra. Ni tan sols han tornat els 2,7 milions d'euros que van robar i malversar. N'han tornat només 646.000. I la mateixa sentència deia que ambicionaven un il·legal enriquiment. Hi ha un conseller de la Generalitat que estava imputat, que no va ser condemnat perquè el delictes havia prescrit, que és el senyor Albert Vilalta, que després va ser secretari d'Estat amb el senyor Aznar, i no està condemnat i no està a la presó. La sentència certifica que va prevaricar, però hi ha estratègies per protegir la corrupció, que és la dilació.

I l'última, que és personal, perquè som part de l'acusació popular del cas Millet - Palau de la Música, les dificultats intrínseques. Aquesta mateixa setmana se'ns ha denegat que se seguís investigant altres fils del cas Palau-Millet, no? On van anar i d'on venien els diners desviats del Palau a l'Institut Catalunya Futur, filial de la FAES a Catalunya? Per què no s'han investigat els advocats Tusquets i Díaz, cooperadors necessaris en la desviació i en la doble facturació de les obres del Palau? Per què no s'imputen Mercedes Mir i Marta Vallès, les dones de Millet i Montull? Per què no s'investiguen vuit empreses que van rebre fons directes d'aquestes desviacions? Etcètera.

Nosaltres, la crònica negra del carrer..., sempre diem que som un país estrany, a vegades proper a la crònica negra, un país on es roben moltes coses. Quan es van obrir les diligències del cas Adigsa, al cap de vuit dies es van robar els ordinadors d'Adigsa i només es van emportar discs durs. En el cas Mercuri –sempre ho recordem–, als companys d'Iniciativa de Sabadell els van robar els ordinadors de la seva seu social a la capital del Vallès. I en el cas de Ciutat Vella, no cal referir-nos al cas que sempre hem utilitzat i hem denunciat dels robatoris que va patir Itziar González. Per tant, estem al final d'un llibre i segurament estem intentant començar a escriure'n un altre: la llei de transparència, el que és i podria ser l'Oficina Antifrau.

I, en tot cas, ja en l'àmbit de la memòria i de les preguntes, que ens agradaria fer-los-en poques perquè són moltes i hi ha poc temps, respecte a la presentació de la memòria i respecte a la necessitat de fer pedagogia, que en properes memòries ens agradaria una radiogra-

fia o una cartografia d'allò que vostès treballen, és a dir, de quins són els tipus de fraus detectats, quina la tipologia dels fets denunciats i quina la responsabilitat de les persones implicades, és a dir, quin grau de poder o de responsabilitat pública ostenten; que es pogués diferir i diferenciar entre corruptes i corruptors, perquè sempre parlem de corruptes i parlem poc de corruptors, també en l'àmbit privat, quines són les dinàmiques, les operatives i les pràctiques que vostès han detectat –i això també és fer pedagogia–, i sobretot quina és la detecció en els casos estudiats que es puguin haver traduït en diferents iniciatives, comunicació a fiscalia o recomanacions, on va fallar la cadena de control democràtic i per què.

I les preguntes, també, amb relació als tres tipus de corrupció que afrontem com a ciutadania, com a país, com a poble, a la CUP sí que ens agradaria saber el parer de l'Oficina Antifrau respecte a quins són els principals riscos avui i on detecten les principals amenaces, no?, en quines dinàmiques.

També ens sumem a la demanda del Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida Alternativa en el sentit de la cimera anticorrupció, doncs, mesos després, en què creuen que s'han materialitzat aquelles cinquanta-una mesures, algunes de les quals contrasten amb alguns dels fets que hem exposat.

I, finalment, i amb el degut respecte i sense ganes de fer cap acarnissament personal contra ningú, aquest Parlament ha tingut un debat, efectivament, sobre la figura de l'imputat i de quatre persones imputades en diferents causes obertes. És un debat no resolt que afecta els partits, les persones i la mateixa ciutadania. Però a nosaltres sempre ens ha sorprès que un alt càrrec de l'Oficina Antifrau no fos apartat quan va ser imputat per una de les pitjors xarxes de corrupció policial, el cas Macedònia, vinculada als regals que el pitjor narcoconfident que ha tingut aquest país, Manuel Gutiérrez Carbajo, li va fer, no?, i era un alt càrrec de l'Oficina Antifrau. Nosaltres no fem una inquisició contra ningú, però ens sembla greu... *(Pausa.)* Això és que ja se m'ha acabat el temps? Mare meva, doncs, encara em quedava una pàgina.

El president

Hi haurà segon torn.

David Fernández i Ramos

Sí?, doncs, ja està. Només insistir que tot poder es blinda a si mateix i que avui, nosaltres... Ha d'haver-hi oficines antifrau, ha d'haver-hi investigacions, per descomptat, però voldríem fer públic el nostre agraïment a Anonymus, perquè fan més per la transparència i per la transferència d'informació que algunes de les institucions públiques.

Lamento parlar-ne, però em sembla que en una compareixença com la d'avui no parlar de Bárcenas, de sobres, de ponis i de Lacasitos seria injust per a la ciutadania. I la batalla és desigual, davant el que sabem aquests dies. Per tant, gràcies als *hackers* de l'impossible que el que intenten és fer impossible la corrupció.

El president

Gràcies, senyor Fernández. Pel Grup de Convergència, senyor Corominas, endavant.

Lluís M. Corominas i Díaz

Gràcies, president. Primer de tot, també donar la benvinguda al senyor Daniel de Alfonso, a la senyor Marisa Miralles i al senyor Vicente López i a les altres persones de l'oficina que els acompanyen avui. De fet, avui, corregim una anomalia, que no és imputable a l'oficina, que és la presentació de la memòria i, per tant, la valoració de la feina feta per part de l'oficina. I no és imputable a l'oficina senzillament pel malaurat fet, doncs, de la mort, primer, del senyor David Martínez Madero i, després, perquè, evidentment, el primer any complet del senyor Daniel de Alfonso, de fet, és l'any 2012. I, per tant, felicitem-nos que puguem estar aquí fent aquesta valoració entre tots plegats i que no s'hagi demorat més.

Diferents reflexions. Primer de tot felicitar aquest paper preventiu, bones pràctiques, formació, a què feia referència abans el senyor Daniel de Alfonso. Sobretot perquè, com ell ha dit, aquí sí que no hi ha cap límit, i, per tant, tot allò que es faci, d'alguna manera, es pot fer en el futur encara d'una manera més intensa.

S'ha tret el tema de la llei de transparència –hi faré alguna referència– i el paper que pot fer l'Oficina Antifrau com a organisme de tancament de tot el que és la garantia de l'accés a la informació i també de la transparència. Però, precisament, el títol IV, del bon govern, també hauria de ser motiu que algú implementés i vetllés perquè la llei de transparència tirés endavant i, per tant, també l'Oficina Antifrau, en aquest sentit, no només en altres, com pot ser la part més de tancament de sistema, més de garantia de cara al ciutadà en temes d'informació i en temes de transparència, sinó també, precisament, aquesta part que sembla la «maria» de totes les lleis, que és la part ètica, la part, d'alguna manera, de bon govern, que hi prestem poca atenció, i crec que l'Oficina Antifrau aquí hi pot tenir una prèvia...

Per tant, es deia que són pocs els ajuntaments, els consells comarcals..., he vist que pràcticament s'ha fet més de mig país en consell d'alcaldes, i, per tant, aquesta feina no s'ha de deixar de fer i crec que és la que assenta o, d'alguna manera, fonamenta uns valors sòlids de cara al futur.

També respecte al nombre de denúncies... A veure, aclarir-los-ho: de quaranta-cinc denúncies, perquè aquí sembla qui sap què, nosaltres vam ser precisament, quan es va fer la llei, els que vam dir que no podia ser un pim-pam-pum municipal això... I, per tant, nosaltres, Convergència i Unió, tenim 3.500 regidors, 528 alcaldies i, per tant, més d'un 40 per cent dels representants municipals. No recomanem, d'entrada, doncs, anar a fer la denúncia a l'Antifrau, si no és que hi ha alguna versemblança que permeti anar cap aquí. De quaranta-cinc, doncs, sembla que divuit corresponen a grups municipals nostres, aquests nous grups municipals que tenim arreu de Catalunya,

i 3.500. Per tant, no ens alarmem de tot això, que són números, crec, bastant normals.

I, per tant, també aquella primera voluntat de tots plegats que això no fos un pim-pam-pum municipal i que a cada òrgan li correspongués el paper que ha de fer, i no un altre, jo crec que va per aquí.

Sí que és cert que amb aquest nombre de denúncies arxivades nosaltres traïem una vella reivindicació, que ja vam dir en el moment de tramitar-se la Llei de l'Oficina Antifrau, i també fent referència al que deia la senyora Calvet respecte a la col·laboració amb els Mossos, creiem que encara sí que és necessària una primera recepció multidisciplinària de les denúncies que arriben a Sindicatura de Comptes, sindicatura de greuges, Oficina Antifrau, fiscalia, Mossos, judicatura. I d'aquí fer un repartiment i una *prima facie* de veure què, perquè el que és cert... Abans es parlava de prescripció, l'Oficina Antifrau, evidentment, no para ni suspèn cap prescripció penal, i, per tant, algun ciutadà que vagi amb la intenció que li parin una prescripció o retreure a l'Antifrau que està alentint no sé què, doncs, no és el cas. No és el cas.

L'Oficina Antifrau té el paper que té, això ja ho vam debatre molt. No estem d'acord, senyora Calvet, a anar més enllà d'això. Estem substituint la part de frau i irregularitat administrativa per la part penal. I nosaltres aquesta part la vam debatre intensament durant la llei, ens posem en un àmbit que no correspon a l'Oficina Antifrau; no li corresponen funcions d'instrucció penal, i, per tant, aquesta col·laboració amb els Mossos pot ser només molt apriorística. I, per tant, com diu la mateixa llei, «qualsevol indicatiu ha de ser posat en coneixement de la mateixa policia, dels jutges, fiscals, etcètera».

Per tant, anem amb compte, perquè tota l'estona –ens agrada a aquesta comissió– s'ha parlat molt de la part penal. I ens agrada parlar de la part penal. Doncs, no és la part important de l'Oficina Antifrau. No ho és. En tot cas, la conseqüència de les seves actuacions poden portar a actuacions en l'àmbit penal, però no és la part important, i segurament, doncs, és la que ha destinat la principal part de les intervencions de tots plegats, no?

Ens agradaria saber, perquè tampoc ho hem vist en la memòria, quina relació hi ha amb l'Administració de l'Estat a Catalunya, en general. I, per tant, si hi ha hagut algun tipus de relació, si hi ha hagut contactes, si alguns dels expedients han anat dirigits a l'Administració de l'Estat, i, per tant, que també se'n fes esment.

Estem convençuts, perquè aquí s'ha dit també que l'Oficina Antifrau necessita resultats... Nosaltres el que sobretot volem és molt soroll en la part preventiva, molt soroll en les bones pràctiques, molt soroll en la formació i poc soroll en la resta. A l'inici de l'Oficina Antifrau va haver-hi unes filtracions –no atribuïbles a la mateixa oficina– que crec que van fer mal, perquè després sí que fem un mal ús de l'Oficina Antifrau. Una denúncia de les tantes arxivades mal comunicada a nivell de mitjans de comunicació ja és una condemna, com sabem en aquests darrers temps. I, per tant, si l'Oficina Antifrau la volien convertir en un pim-pam-

pum de denúncia, publicitat en els mitjans de comunicació, malament.

I, per tant, poc soroll, evidentment, presentació de memòria, retent comptes, avaluant la feina i redirigint allò que s'hagi de redirigir. Però, evidentment, no demanem molt soroll de les actuacions més d'investigació, perquè crec que no és la funció. Justament al revés, tant la confidencialitat com les no-filtracions, etcètera, haurien de ser, precisament, posats en valor. Jo crec que en aquest darrer any això s'ha aconseguit. I, per tant, des d'aquest punt de vista, també felicitar-los perquè les intervencions que hi ha hagut, que segur que n'hi ha, i les que han passat a fiscalia i les que hi haurà, doncs, en termes més administratius, etcètera, han de ser amb aquest necessari poc soroll.

També ha sortit el tema internacional. Crec que és necessari, però mesurem, en aquests moments que estem, tots plegats, a totes les institucions, no només a l'Antifrau, la proporció entre aquesta actuació internacional i els recursos que tenim. Només li traslladem, com ja ho hem fet a altres organismes, la necessitat, de sempre però ara més que mai, que hi hagi un equilibri necessari entre aquesta projecció internacional, i també una necessària venda de l'oficina des d'un punt de vista de la bona pràctica en el sistema de l'ordenament jurídic, amb l'escassetat de recursos que tenim en aquest moment.

Respecte a alguna de les intervencions que s'han fet, jo li demanaria, perquè ha sortit diverses vegades, que solucionéssim aquest tema amb el partit Ciutadans, perquè inclús de cara al to de les intervencions i tot això jo crec que és bo que recuperem una miqueta la relació entre aquest partit polític i la mateixa oficina, si és que hi ha hagut un malentès. I sí que dir-li a la senyora Mejías, perquè no puc deixar-ho de fer, que aquest festival que ens ha descrit..., doncs, és a dir, valorem la memòria, no ens clavi la xapa del festival de corrupció a Catalunya, si us plau, no ens la clavi. És a dir, que actuïn les institucions i que ho facin bé, eh?, i, evidentment, valorem la memòria. Ara, la resta, tot aquest festival que vostè ens ha descrit, doncs, deu quedar bé de cara a segons quin públic, però no creiem que sigui el motiu de la compareixença d'avui.

I, especialment, allò que li deia..., vostè té formació jurídica, distingim clarament la funció de l'Oficina Antifrau. No confonguem la gent. Perquè si no després sí que hi haurà moltes denúncies arxivades perquè no és l'òrgan –no és l'òrgan. I, per tant, anem allà on hem d'anar. I, per tant, les funcions de l'Antifrau estan clarament descrites i inclús m'atreviria a dir que amb la praxi d'aquests quatre anys s'han anat recol·locant en el lloc que els correspon, i estan fent una bona feina, una bona tasca, que hauríem de valorar entre tots plegats i, en tot cas, determinar si és que s'ha de redirigir alguna de les actuacions que estan fent en aquests moments.

Respecte a altres intervencions, el senyor Collboni deia que a la llei de transparència la ponència conjunta va lenta perquè hem parlat molt de l'àmbit i tot això. Jo crec que va lenta senzillament perquè, tal com es deia, precisament, es demana quines mesures de les

cinquanta-una que va posar a disposició el president a la societat i al Parlament, doncs, estem implantant; bé, a la llei de transparència ja n'hem implementat unes quantes. No perquè ho proposés el president, sinó –també, eh?– també precisament perquè són mesures que entre tots plegats hem vist, precisament, que tenen cabuda aquí, i en la llei electoral també –també– n'hi hem incardinat algunes.

I, per tant, és bo que aquesta llei vagi amb pas ferm, és innovadora. Aquest paper de garant final que ha de tenir un organisme independent, doncs, discutim-lo i debatem-lo –tant l'Oficina Antifrau com la sindicatura de greuges s'han ofert a fer aquest paper. Compartim que ha de ser un organisme independent, compartim que l'Oficina Antifrau hi ha de tenir un paper. El que hem de valorar és si algú més ha de tenir paper també en aquesta funció. I clarament li deia, doncs, que el títol IV, del bon govern, és un bon àmbit, també, on l'Oficina Antifrau creiem que podria ser el garant de l'aplicació i implementació de tot el que són les bones pràctiques i la formació.

Bé, i en aquesta primera intervenció res més, només una valoració final. És a dir, jo crec que, en aquests quatre anys, si alguna cosa podem valorar d'aquella primera voluntat que el senyor David Martínez Madero, amb molt bona visió, va voler incardinar dintre d'un ordenament jurídic en què semblava que no cabés una oficina d'aquest tipus per les moltes tensions que hi ha en l'àmbit administratiu, en l'àmbit judicial o en l'àmbit policial... Jo crec que hi estem trobant, en aquest moment, quina és la funció, estem trobant quines són les esclertes que el nostre ordenament pot preservar a una oficina d'aquest tipus. I, en tot cas, el que hem de fer és millorar-ho, perquè és una iniciativa realment innovadora i, tot i les reticències inicials, que nosaltres mateixos vèiem, no de l'oficina sinó d'adscriure-la o no a altres organismes, crec que en aquest moment està trobant el seu lloc. I el que hem de fer –ho repeteixo, ho reitero– és trobar aquelles potencialitats que encara en aquest moment, doncs, puguem desenvolupar millor.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Passem, doncs, al torn de respostes. Hi ha hagut moltes preguntes. Per tant, intentaríem encaixar-ho en un quart d'hora, en uns quinze minuts, aproximadament, intentar donar resposta a totes les preguntes que s'han plantejat. Endavant.

El director de l'Oficina Antifrau de Catalunya

Amb la seva vènia, il·lustríssim senyor president, moltes gràcies. Tractaré de donar resposta a cadascú, tot i que moltes vegades s'han creuat ja les mateixes preguntes o les mateixes indicacions o comentaris.

En primer lloc, moltes gràcies a tots vostès per dirigir-me totes les qüestions, perquè estic segur, i no pot ser d'una altra manera, que són totes ben intencionades. També serà ben intencionada la meua resposta a totes, no els en quedi cap dubte.

Amb relació a la primera..., a la il·lustre diputada senyora Calvet, que ha començat parlant del reconeixement, de la prevenció, de la formació, de l'impacte de la preparació... Bé, la prevenció és veritat que també per mi –i ho vaig dir des del primer minut de la meua presa de possessió– és la part més important. I ho he dit moltes vegades i ho he defensat en molts fòrums, dient que la corrupció està en la naturalesa de l'ésser humà, i, per tant, cal canviar la naturalesa de l'ésser humà i cal educar, prevenir, des del començament.

Nosaltres, clar, per fer la prevenció hem de fer, en primer lloc, un estudi de cada..., perquè no és el mateix fer un curs o donar instruccions o fer recomanacions a un òrgan que a un altre, a un col·legi que a un col·legi professional, a un institut que a una universitat. I fer un estudi i una preparació, doncs, porta molt de temps, perquè fem un estudi i fem una preparació i després editem, nosaltres mateixos, amb els nostres propis mitjans, el curs perquè cadascú, cada alumne, en pugui disposar. I no és el mateix per a un que per a un altre.

Després, cada curs ens porta, potser, dos o tres setmanes, dos dies, tres dies per setmana. I, clar, tenim el que tenim, disposem del que disposem. I parlo no de diners, parlo de recursos humans, perquè, com vostè bé ha dit, som quaranta-set, a l'Oficina Antifrau, i dels quaranta-set, hi ha tres informàtics, tres persones que estan encarregades de la recepció, hi ha dues persones que compleixen la llei de disminució física i vuit administratius. En definitiva, són vint-i-vuit, vint-i-nou persones que s'han de distribuir entre prevenció, formació, anàlisi i investigació. Doncs, tenim el que tenim. No demano més, però és el que tenim.

I, amb el que tenim, del que sí que els dono la meua paraula és que cada setmana fem dos cursos, als consells comarcals, als ajuntaments, a les diputacions, als departaments de la Generalitat, a universitats, a col·legis... Bé, és que no es pot fer més. No es pot fer més. Encara que desitgèssim fer-ne més no podríem. O sigui, jo, quan em vaig comprometre a treballar el doble, crec que, en l'àmbit de la prevenció i de l'educació i de la formació, no és el doble, està multiplicat per deu. Ja m'agradaria –ja m'agradaria–, perquè comparteixo el meu pensament: la prevenció i la formació són fonamentals.

Quan a vegades parlo amb la gent de corrupció, clar, de la corrupció es parla avui, però la corrupció no ha nascut avui, la corrupció ve de fa molts anys. No m'agradaria –ho deia el senyor Fernández– parlar aquí de coses que no són competència meua. Vostè ha parlat de l'assumpte Bárcenas, de l'assumpte... Bé, però això no ha començat avui. Avui és quan es parla d'això, i se'n parla per algun motiu, perquè avui és quan s'investiga. Bé, si això comença més o menys a començaments dels noranta, més o menys, és a dir, vint, vint-i-tres anys, tots aquests temes i més, doncs, vull dir que necessitem dues generacions, o almenys uns altres vint anys per reformar tot això. O sigui, miri si estic d'acord amb la necessitat de formar, prevenir i donar cursos, classes i de tot.

En segon lloc, parlava de la investigació, que no..., no ho sé, m'ha semblat entendre que jo he demanat...,

jo no he demanat canvis legislatius, eh?, de la llei, ni molt menys. Hi ha coses que és veritat que funcionarien molt millor si hi haguessin aquests canvis. Però, no, no, jo no he demanat res. Mai he demanat res, ni diners, ni gent, ni canvis legislatius, ni res. Mai he demanat res, ni al Parlament ni al Govern ni a ningú. I continuo amb el mateix compromís de treballar el doble, caps de setmana, aniversaris –que també ha tocat– i nits... Però no he demanat re, mai, a ningú.

Quant a la investigació, clar, la sorpresa que no tinguem amb els Mossos d'Esquadra... Bé, amb els Mossos d'Esquadra no ho tenim encara, perquè jo..., aquí portava... Com que la memòria la tenen tots vostès, les dues memòries que jo he pogut presentar, la primera, que tan sols va ser de mig any, i la segona, de l'any 2012, però el que sí que porto són les dades del 2013. El que sí que tenim són convenis fets...; és veritat que amb els Mossos d'Esquadra no, però ara li ho explicaré.

Tenim convenis fets –i, clar, elaborar el conveni i parlar de com serà la col·laboració...– amb la Sindicatura de Comptes, censors jurats, la Red del Pacto Mundial, la Universitat de Barcelona, registradors de la propietat, secretaris, interventors, tesorers de l'Administració local, fiscalia de Catalunya, Servei Central de Prevenció de la Corrupció francès, Institut de l'Administració Pública, Universitat Pompeu Fabra, Centre d'Estudis d'Opinió, Òrgan Central de Prevenció del Notariat. Tenim pendent de signar-los amb el Consell del Poder Judicial, Síndic de Greuges –estan fets, però encara els estan revisant ells–, diputacions, Institut d'Estudis Fiscals –que és l'escola d'inspectors d'hisenda–, Escola d'Administració Pública, Òrgan Central de Prevenció de Blanqueig de Capitals, Òrgan Central de Prevenció dels Notaris.

Clar, el dels Mossos també es farà, però és que, clar, a tot no hi arribem. A més a més, si tenim en compte que les persones que estan encarregades de l'elaboració dels convenis són els mateixos que porten prevenció i formació. Perquè, clar, investigació i anàlisi ho porta qui ho porta, i aquests no es mesclen entre si.

Ara, dit això, els Mossos d'Esquadra, o el seu director general, a part de tenir una gran amistat i un absolut respecte pel comissari general, el senyor Josep Lluís Trapero –des de fa molts anys que el conec, i així ho dic, ho dic públicament–..., però amb el seu director general, si desitja en l'àmbit polític, per així dir-ho, hem viatjat precisament fa dues setmanes a París, per jo introduir-lo dintre del Servei Central de Prevenció de la Corrupció francès, que és el meu homòleg a França. Clar, allà té un rang de secretari d'Estat, més o menys, que seria aquí. Depèn del ministre de Justícia, però això. I també el vaig posar en contacte amb el jutge d'enllaç amb França, d'Espanya, també. Això tot en un mateix dia, però vam aconseguir això.

També, als Mossos d'Esquadra els hem introduït a l'EPAC, que és l'Associació de *partners* de Lluita contra la Corrupció, i es va celebrar aquí, a la seu dels Mossos d'Esquadra, però qui va organitzar això és l'Oficina Antifrau de Catalunya. I van vindre aquí

totes les policies de la Unió Europea, a col·laborar amb ells.

A l'associació internacional també ho portarem –també ho portarem... I tres setmanes, o quatre setmanes abans, hem anat el comissari en cap de la policia i jo mateix a Romania, no pagat per nosaltres –perquè després, avui, donarem resposta al que vostè, senyora Mejías, deia, a tot, absolutament a tot–..., però, quan anem a aquests viatges, moltes –moltes– vegades són encarregats per la mateixa Unió Europea, que ens ho encarrega a nosaltres, eh?, no a altres països, a Catalunya.

I dic això perquè el primer de tot que he fet amb els Mossos, fa tres o quatre setmanes, va ser anar a Romania i posar també el comissari en cap en relació amb tots els comissaris i fiscals dels països de tota la Unió Europea, a un curs que s'organitzarà aquí, a Barcelona, pagat i fomentat per la Unió Europea, en la pràctica de la detecció, projecció, lluita contra la corrupció, afegiment dels béns, diners, blanqueig de capitals, etcètera. I en això no hi estaven inclosos els Mossos d'Esquadra, i els vaig portar jo mateix, és a dir, l'oficina. O sigui, la relació és immillorable, ja no sols per l'amistat que deia al principi, que també –l'amistat professional entre el senyor Trapero i jo–, sinó també per la fidelitat i la lleialtat que, com a institució també de Catalunya, amb la policia, els cossos de policia, tenim l'Oficina Antifrau, i hi col·laborem.

Amb relació al percentatge dels grups parlamentaris, és una mera dada, no me la invento jo, és la que hi ha. Però sempre he pensat i tenia al cap que interessaria saber, en fi, la preocupació –i sobretot al ciutadà– que cada grup parlamentari té o cada partit polític té en la denúncia de casos de presumpta o possible corrupció, o frau o el que sigui, o males praxis, si ho prefereixen, dintre de l'Administració. I és una dada, no és més que això, no?

Ara, és curiós que hi hagi algun grup que mai –mai–, des del començament, no des que jo hi sóc, des del començament de l'oficina, ha presentat denúncia alguna davant de l'Oficina Antifrau. És una forma de lluitar contra la corrupció, no denunciar. Vull dir que cadascú agafi i aguanti la seva espelma.

Amb relació a les denúncies, deia la senyora Calvet –té raó– «la prescripció». Però li ho diré: mai –mai– ha prescrit cap assumpte dintre de l'Oficina Anticorrupció, ni un assumpte, que no tindria una prescripció penal, dels que no han anat a fiscalia ni dels que han anat a fiscalia. Perquè quan jo mateix m'adono que pot tenir una significació penal, aquest mateix dia jo parlo amb el fiscal en cap, el fiscal superior de Catalunya, i li dic que la setmana o el dia següent anirà allò cap allà, que es donin pressa, que donin tot el que sigui necessari, però que això no pot prescriure. I mai ha prescrit cap assumpte dels que hem enviat a fiscalia. Dels que no hem enviat no han de prescriure, perquè no són penals.

El president

Cinc minuts.

El director de l'Oficina Antifrau de Catalunya

Uf! És que no m'agradaria deixar-me res. No vull que diguin: «Ah, no m'ha contestat això.» Bé, estic fent una *criba*.

Bé, el tema internacional, que és el que també com que és més... Pensa vostè que no és rellevant, home, jo crec que sí –jo crec que sí. És més, jo diria: «Com que no és rellevant?» Vostès mateixos tenen un avantprojecte de llei de potenciació de Catalunya, i diran..., tots vostès, poden dir: «Això no és competència de l'Oficina Antifrau.» Jo crec que sí, que com una altra institució. Qualsevol institució pública de Catalunya la seva competència ha de tenir reflex en totes les possibilitats que Catalunya sigui ben vista, més en aquests temes, dintre de l'ordre internacional mundial.

Ara, dit això, per què a la Xina, Malàisia, Tanzània? Bé, ho diré. A la Xina –després aniré als pagaments i les despeses d'això, però– i a Malàisia, perquè, com ja ho vaig dir, vam ser escollits i jo mateix formo part del comitè executiu. Vint membres, cent vint-i-quatre estats de tot el món. L'Oficina Antifrau, que no és ni espera ser un estat, l'oficina en si mateixa, està dintre d'aquesta organització, i ni més ni menys que al comitè executiu. I per què? Doncs, perquè hem treballat molt bé i molt millor que la resta. És veritat que dintre de cent vint-i-quatre estats hi ha Tanzània, però també hi ha el Regne Unit, hi ha França, hi ha Alemanya, hi ha els Estats Units, hi ha Nova Zelanda, hi ha Austràlia, hi ha els suïssos..., és a dir, hi ha tota la Unió Europea, també. I hi són a tot arreu del món.

I precisament a la Xina, a Malàisia o a Tanzània és on més esforços es comencen a fer en la lluita contra la corrupció –comencen, comencen. No voldria recordar la sentència de la llei, que va ser una sentència d'una condemna a mort, que va ser condonada per una cadena perpètua, a la Xina, per un tema de corrupció... És abominable, però, vull dir, miri si s'ho agafen seriósament. Doncs, a la Xina? Perquè es va celebrar allà i perquè el president és el fiscal general i ministre de Justícia de la República Popular de la Xina. A Malàisia? Perquè va ser l'assemblea general. I a Tanzània, bé, aquest viatge abans que jo arribés ja estava programat.

Bé, però a Malàisia, i de pas demanen: «Què hi fa vostè, allà?» Doncs, a Malàisia, per exemple, davant de sis-centes persones, sis-centes trenta i escaig persones, la intervenció nostra va ser la principal, la ponència de més d'una hora, per descomptat, en anglès, que això crec que també és important dir-ho perquè a dia d'avui poca gent parla i trasllada Catalunya fora si no és en l'idioma castellà o català, i resulta que aquí també es parla anglès, tot és en anglès... I d'allà va néixer un encàrrec que és el que nosaltres, l'oficina, tenim de l'associació dels cent vint-i-quatre estats, que nosaltres fem el text articulat, el projecte de text articulat, per a la cooperació internacional en la lluita contra la corrupció, i a més amb el vistiplau de Nacions Unides, a través d'UNODC, i poder així perseguir diners fora de Catalunya, si és que cal, el dia que sigui. Aquest és el

motiu d'aquests viatges, els viatges als quals vostè ha fet referència.

No sé si hi haurà més torn de rèplica; i, per tant, si em deixo alguna cosa, prego em disculpin, eh? La senyora...

El president

Ara fa un quart d'hora. Allarguem cinc minuts per intentar que tothom tingui més o menys les seves respostes.

El director de l'Oficina Antifrau de Catalunya

Sí, moltes gràcies. A la senyora Mejías també li agraeixo l'oportunitat i, per descomptat, que tindrà resposta ara mateix. Però, abans d'això, com que vostè ha dit que en termes jurídics és «impertinente» i en termes col·loquials és «inapropiada» i com que jo... Miri, jo això sí que en el tema jurídic em sento molt per sobre de molta gent, doncs, li diré que no és impertinent, i li diré per què.

Quan vostè va dipositar les preguntes a l'Oficina Antifrau, ho va fer, si m'ho permet, no amb molt bona intenció. Primer de tot, perquè vostè alegeix l'article 5.2 del Reglament del Parlament, que, si vostè el pot llegir amb atenció, veurà que parla d'òrgans de la Generalitat. L'Oficina Antifrau no és un òrgan de la Generalitat. Per tant, jo no he de retre comptes a vostè en concret, ni a vostè ni a ningú en concret; jo he de retre comptes aquí, al Parlament, a la societat catalana, no a vostè per ser membre d'un partit polític o d'un altre. Que això per a mi és el mateix, del partit que sigui. Jo retre comptes aquí sempre que sigui citat i convocat a vindre aquí. Però no a vostè. I hi insisteixo, no perquè no vulgui, sinó perquè no pertany a la Generalitat de Catalunya, com a Generalitat, l'Oficina Antifrau. Està adscrita funcionalment al Parlament, però no a la Generalitat de Catalunya.

Això hauria de saber-ho, vostè. Igual que hauria de saber que l'oficina és així, perquè vostè va votar, ho suposo, la Llei de l'oficina al seu dia, i això és el que disposa de la mateixa oficina, que diu que tenim personalitat jurídica pròpia, que estem adscrits al Parlament, que som independents i que no pertanyem a la Generalitat.

Dit això, per això no la vaig contestar. I molt menys –i molt menys– i molt més, vostè hauria de saber que no es poden publicar fotografies de persones amb disminució psíquica, que això podria arribar a ser si no un delictes, sí una vulneració de la llei de principis fonamentals. I en aquestes fotografies, que jo no sé qui les va fer, però van ser per vostè presentats els papers a l'oficina, va sortir una persona que compleix amb la llei de disminució física, que té síndrome de Down i, per tant, és disminuït psíquic, i diré que treballa molt bé, molt lleialment a l'oficina –molt bé i molt lleialment–, i mai consentiré que la seva imatge surti a un diari, a un mitjà de comunicació, sense la seva autorització o la del que és el seu representant legal –que a l'oficina sóc jo–, sense aquesta autorització. I vostè ho

va fer, eh? Vostè ho va fer. O sigui que d'impertinències deixem de parlar-ne.

Quant als expedients, ara mateix passo a donar-li tota l'explicació. Per cert, un dels grups dels que jo deia que no havia presentat mai –mai– una denúncia a l'oficina, no des que jo hi sóc, sinó des que va crear-se, és el seu grup parlamentari, eh? Això no és manera de lluitar contra la corrupció, al meu entendre. Però si vostè desitja les respostes, aquí les hi donaré. Que, per cert, es va respondre des del mateix dia, el que passa és que no volia fer-ho al marge de la llei, ho volia fer dintre de la llei, que és com s'han de fer les coses.

Les preguntes són les següents. Jo, president, ja sé que vaig malament, però és que jo no vull amagar-me de res. O sigui, si vostè disposa, jo continuo; si no disposa, jo callo.

El president

D'acord. El que faríem és intentar... Ara li queden un parell de minuts, amb aquest parell de minuts fem un torn breu dels grups...

El director de l'Oficina Antifrau de Catalunya

Doncs, aniré molt més ràpidament.

El president

...i en l'últim torn vostè intenta apuntar el que calgui.

El director de l'Oficina Antifrau de Catalunya

Bé, preguntes: «Quants expedients ha incoat l'Oficina Antifrau de Catalunya durant l'any 2011 i quin va ser l'objecte de tals expedients.» El 2011, que jo hi vaig arribar el 7 de setembre, el 6 jo tenia la presa de possessió, quaranta-sis... Per cert, quan es parla d'expedients, eh?, a l'oficina no es diuen «expedients», són «investigacions», perquè hi ha també unes altres, que són les APV, les de prèvia versemblança, que són les denúncies, però jo suposo que són les que estan investigant-se. Bé, quaranta-sis: vint-i-una de contractació, tretze d'urbanisme, dos de conflicte d'interessos, dos d'incompatibilitats, nou de funció pública, subvencions, altres dues, i d'altres, que són irrellevants, o que s'han arxivat, dues més.

Per cert, alguns dels quaranta-sis expedients, moltes vegades succeeix, es divideixen, no se'ls dona un número, perquè això seria fer trampa, però es divideixen en tres, quatre, cinc, perquè són de diferents matèries.

«Quants expedients ha incoat l'Oficina Antifrau durant l'any 2012 i quin va ser l'objecte de cada un?» Quaranta-nou: contractació, dinou; urbanisme, tretze; conflictes d'interessos, dinou; incompatibilitats, dinou; funció pública, nou; subvencions, quatre, i altres, un.

«Quants expedients ha incoat l'Oficina Antifrau durant l'any 2013 i quin va ser l'objecte?» El 2013 és en el que estem ara. Jo li puc donar les dades del primer semestre. Bé, el primer semestre, vint-i-sis –vint-i-sis.

O sigui, és progressiu. Si fan els números, és el 150 per cent cada any més.

El president

Senyor director, entenem, eh?, que vol donar totes les dades, i, en tot cas, crec que també fins i tot les podríem donar per escrit.

El director de l'Oficina Antifrau de Catalunya

Però què és més important, les preguntes o les respostes?

El president

Les dues coses entenem que són importants.

El director de l'Oficina Antifrau de Catalunya

Ja, però jo diria que és més...

El president

Per tant, si els sembla, el que faríem ara és obrir aquest segon torn, molt breu, si pot ser només allò, puntualitzacions, i tornar per acabar les preguntes que quedin pendents, intentar tornar a fer un torn no molt llarg amb els temes que quedessin pendents.

Per tant, obrim aquest segon torn. Hem dit cinc minuts, abans. No sé si els semblaria bé als grups deixar-ho en tres i, simplement, apuntar els temes que quedin més pendents i obrim un torn final per intentar, encara que sigui, apuntar les respostes dels temes que restin oberts. *(Pausa.)*

Senyora Calvet?

Gemma Calvet i Barot

Gràcies. I moltes gràcies, senyor De Alfonso, per les explicacions, perquè han estat realment aclaridores, i suposo que tot això ho reflectirà la memòria del 2013, perquè són aquestes activitats a les quals vostè s'ha referit. Nosaltres ens referíem a la memòria del 2012.

Per tant, li ho agraim, pel que fa al tema de la coordinació. I aprofito només aquests tres minuts per aclarir un aspecte de la meva intervenció que em sembla que potser no ha estat ben entès, almenys pel que fa a la intervenció del senyor Corominas. Crec que vostè m'ha entès perfectament, per la resposta que m'ha donat. Efectivament, nosaltres també estem d'acord que l'Oficina Antifrau no ha de tenir unes funcions inflades d'investigació, perquè no li correspon per l'ordenament jurídic. I, per tant, per evitar falses perspectives de la mateixa ciutadania que acudeix, aquest 49 per cent de denunciants, a l'oficina creient que això és el mateix que posar una denúncia a la policia o als jutjats, jo crec que és important aclarir aquest aspecte. Primer punt.

Segon punt. Potser aquesta portaveu està mal informada, però tinc referències dels mitjans de comunicació que vostè en alguna declaració recent havia de-

manat més mitjans, sobretot facultats d'investigació. Això és el que es va reflectir en algun mitjà, potser no de forma correcta. I ens hem avançat justament a aquest posicionament, perquè entenem que ja n'hi han i, per tant, ja estan treballant en aquesta direcció.

Nosaltres no estem a favor d'inflar la investigació de l'oficina, tot el contrari. Ara, del que sí que estem a favor és que l'oficina no creï falses expectatives i que l'Oficina Antifrau no es converteixi en un camí tallat, eh? Per tant, a nosaltres ens preocupa, en aquest sentit, senyor Corominas, aquest indicador que el 31 per cent de denunciants són grups polítics, i, d'aquest 31 per cent, un 35 per cent és Convergència i Unió. Si no es vol utilitzar l'oficina per investigar, doncs, no presentin denúncies allà; en tot cas, si és així el que vostè manifesta. No és soroll que les coses funcionin bé.

Per tant, si té competències d'investigació, ben acotades, quines són i en coordinació. Jo l'únic que he fet en la meua intervenció –i acabo– és reflectir algunes de les opinions que se'ns han traslladat per operadors jurídics de molt nivell en aquest país i de molts diversos àmbits. Per tant, jo crec que ho compartim, vostè ha entès perfectament el que li estava preguntant, i, per tant, m'he cenyit només a la coherència de l'actuació administrativa amb l'ordenament jurídic vigent, únicament i exclusivament.

I, per evitar malentesos, ens reafirmem que aquesta labor de prevenció nosaltres els la reconeixem com una gran aposta de l'Oficina Antifrau. És aquesta l'excel·lència que el nostre país ha de tenir a poder dotar de formació i coneixement, perquè nosaltres també compartim aquesta màxima aristotèlica que no hi poden haver bons professionals ni bons servidors de la política si no són bones persones.

El president

Gràcies, senyora Calvet. Senyora Mejías, endavant.

Carina Mejías Sánchez

Sí, gracias, *senyor president*. Señor De Alfonso, dice usted que no quiere esconderse y que tenía las respuestas elaboradas. Pues, yo creo que es muy pertinente que usted haga entrega de esas respuestas a una diputada que se lo pregunta aplicando lo que dice el artículo número 5.2 del Reglamento del Parlamento de Cataluña, que dice que «los diputados, en el ejercicio de su función, tienen derecho a obtener información de la Administración de la Generalitat y de los organismos y las empresas y las entidades que dependen de ella, y la pueden pedir directamente después de comunicarlo al presidente o presidenta por medio de este.» Y, segundo, en la propia Ley de la Oficina Antifraude dice que «la Oficina Antifraude se relaciona con el Parlamento por medio de la comisión parlamentaria que se establezca» –es decir, esta– «de acuerdo con el Reglamento del Parlamento». Es decir, decir que una diputada no tiene derecho a solicitar información de uno de los organismos que se relacionan con el Parlamento, llámele usted dependencia, sesión de control o lo que sea..., pero yo creo que tengo todo

el derecho a formular las preguntas oportunas, máxime cuando las circunstancias del entorno son absolutamente reveladoras de la situación de corrupción que vive Cataluña.

Si usted, en la elaboración de esas respuestas, se sintió ofendido por parte de esta diputada, le pido disculpas, pero no intente justificar lo injustificable con argumentos de enmarcados de fotografías que nada tienen que ver con lo que estamos tratando.

Y, por último, quiero decirle que nosotros no hemos presentado denuncias. No sabía que fuera obligación presentar denuncias ante la Oficina Antifraude. Creo que cuando tengamos conocimiento de que se está produciendo alguna situación de corrupción en alguno de los organismos de la Administración pública como consecuencia del uso indebido de fondos públicos lo haremos de manera conveniente, ya sea ante la Oficina Antifraude o poniéndolo en conocimiento de la Fiscalía Anticorrupción, que es la que tiene las competencias sobre esta cuestión.

Nuestra obligación, en este Parlamento, es la denuncia política –la denuncia política. Las acciones judiciales las dejamos para aquellos que están facultados para ello. Pero nosotros aquí para lo que estamos es para la denuncia política.

Y por último quería referirme al señor Corominas. Yo no sé si viene siendo habitual que cada vez que usted interviene tenga que hacer referencia a las intervenciones del resto de diputados. Mire, el resto de diputados decimos lo que nos parece bien. Y si yo tengo que reconvenir mis relaciones con el señor De Alfonso lo haré con él personalmente, no tiene usted por qué incidir en este tipo de cuestiones que nada tienen que ver con el tema de la comisión que se está tratando.

Este tema es importante, porque no es que yo les ponga a ustedes la chapa con respecto a que esto es una feria de imputaciones. No, no, es que lo dicen los medios de comunicación todos los días. Acaba de salir una noticia en la que se dice que unos señores que estaban condenados a cuatro años y que se les ha puesto una indemnización de 4 millones de euros acaban de ser puestos en libertad como consecuencia de la intervención de la institución de servicios penitenciarios, concediéndoles el tercer grado.

El otro día, el juez Bermúdez, en un programa de televisión, alertó de la facilidad con la que el servicio de instituciones penitenciarias concedía los terceros grados a personas que habían solicitado los indultos y que no se les otorgaban. Esta es una situación que genera desconfianza, genera fraude...

El president

Ha esgotat el temps, senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

...y genera, además, mucha incomodidad al conjunto de los ciudadanos. Y son ustedes los que deben poner remedio a eso, que para eso son el Gobierno, y el señor De Alfonso quedarse con sus funciones de aná-

lisis, prevención e investigación. Sí, sí, muy importantes, pero que las haga.

El president

Gràcies, senyora Mejías. Senyor Collboni, endavant.

Jaume Collboni Cuadrado

Bé, president, se'm fa difícil repreguntar si no se m'ha contestat prèviament. Per tant, escoltaré les respostes. Gràcies.

El president

Gràcies. Senyor Bosch? Ai, perdó. Pel Partit Popular, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Senyor president, quant de temps tinc?

El president

Tres minuts.

Santi Rodríguez i Serra

Tres minuts. Doncs, li cedeixo els tres minuts al senyor De Alfonso perquè em contesti, però, si us plau, reservi els tres minuts a contestar la meva intervenció.

Gràcies.

El president

Pel Grup d'Iniciativa...

Jaume Bosch i Mestres

Sí, és que s'ha produït una situació una mica absurda, perquè, clar, la picabaralla amb un grup parlamentari, d'alguna manera, ha eclipsat tota la compareixença. Llavors, jo havia fet sis preguntes, que no han tingut resposta, no per voluntat seva, ja ho entenc. Però sí que potser demanaria llavors una cosa: potser estaria bé que plantegéssim una nova compareixença del director de l'Oficina Antifrau, no per presentar la memòria, sinó perquè els grups li puguem presentar les propostes i demanar opinió sobre alguns temes que són cabdals.

Per tant, jo crec que..., en tot cas, el meu grup ho demanarà, i jo crec que ho podríem plantejar, donar-li a vostè l'oportunitat que en una nova compareixença, no vinculada a la memòria, pugui atendre les peticions d'opinió que ens interessin molt, la veritat, i que han quedat ara sense resposta.

El president

Gràcies, senyor Bosch. Hem estirat el temps molt més del que és habitual, i, això, obrim un darrer torn per contestar el que sigui, per apuntar tot el que sigui pos-

sible. I, en tot cas, sempre queda l'oportunitat, doncs, de tornar. Senyor Fernández?

David Fernández i Ramos

Jo, com que tampoc vull llegir la pàgina que falta, em sumo a la iniciativa del Santi i li cedeixo els tres minuts. Sobretot, si pot ser, per expressar les condicions de vulnerabilitat, els riscos i les amenaces que considera que afecten la nostra societat amb relació a la corrupció.

Gràcies.

El president

Gràcies. Endavant, pel Grup de Convergència, senyor Corominas.

Lluís M. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president. Molt breument. Dues referències. Una, a la senyora Calvet, compartim la part que sí que he entès de coordinació amb la policia; si s'anava més enllà, evidentment, no ho compartim. Respecte als grups polítics, li ho torno a dir, nosaltres tenim nou-cents grups municipals, cinc-cents al Govern, quatre-cents a l'oposició. Si aquests 3.500 regidors tinguessin realment una voluntat de col·lapsar o de fer un mal ús d'aquesta oficina, no se n'haurien presentat, en un any, setze o disset, eh?, perquè és un percentatge..., setze o disset denúncies, posada en consideració, el que sigui. Per tant, crec que se n'ha fet un adequat ús, i, per tant, que els percentatges de vegades poden semblar qui sap què, però de quaranta-cinc a presentar-ne setze o disset, doncs, no deu ser, suposo, un mal ús.

I, senyora Mejías, evidentment, empraré el temps en el que cregui més convenient per fer la meva intervenció política, i vostè no em dirà què haig de dir, això li ho puc garantir. Si vostè té un problema amb l'Oficina Antifrau, jo l'únic que dic és que el solucionin, i ja està. I respecte a tota la resta que vostè ha dit, doncs, com que ens tenen acostumats a fer servir les comissions per senzillament col·locar aquest discurs que tot va malament a Catalunya i que som els més corruptes i els més dolents i que tot és culpa del Govern, doncs, jo li retrec que faci aquest mal ús d'aquesta activitat parlamentària, que era només d'anàlisi de la funció de l'Oficina Antifrau en la memòria del 2012. I, evidentment, li ho dic.

Gràcies.

El president

Molt bé, doncs, per respondre als grups que quedaven pendents...

El director de l'Oficina Antifrau de Catalunya

Amb la seva vènia, moltíssimes gràcies, il·lustre senyor president. Bé, continuem. A veure, clar, estava amb la senyora Mejías, i, clar, el segon torn tampoc

són preguntes. La senyora Calvet m'ha dit..., sí,estic d'acord amb el que ha dit i... A veure, l'oficina mai fa política, jo no faig política i també els asseguro que mai he rebut cap indicació, cap pressió de ningú –de ningú. O sigui que en això no hi desitjo entrar. Joestic aquí per retre comptes i és el que faré.

Continuant amb les preguntes que em deia la senyora Mejías, doncs, jo sí, jo és que..., clar, no, no, les llegiré ràpidament i no serà tant. «Quants expedients pendents de tramitació té l'Oficina Antifrau de Catalunya a data de 30 de juny de 2013?» Pendents, és a dir, tots acumulats des del 2009 fins al juny, inclòs, del 2013: setanta-un, encara. Em consta que aquesta setmana i la propera en finalitzaran sis, set més, o sigui que pot ser que en tinguem pendents, ara mateix, en fase d'investigació, setanta-un, a dia d'avui.

«Quants expedients ha incoat l'Oficina Antifrau des del nomenament del senyor Daniel de Alfonso com a director, i quina ha estat la temàtica de cada expedient incoat?» El nombre total d'actuacions incoades per mi mateix, el cap d'investigació, són cent vint: contractació, cinquanta-una; urbanisme, vint-i-vuit; conflicte d'interessos i incompatibilitats, vint-i-cinc; funció pública, vint-i-cinc; subvencions, nou, i altres, tres.

«Quants expedients ha inclòs l'Oficina Antifrau i ha transmès a la fiscalia per al seu seguiment des del nomenament?» Bé, expedients finalitzats han estat noranta-sis, en dos anys –noranta-sis. He de dir que l'expedient –i jo he estat molts anys a l'Administració de Justícia–..., cada expedient, quan finalitza, és d'una precisió tal que no és qualsevol cosa, eh?, no sé si han tingut ocasió de llegir-ne algun, però són vint, trenta, quaranta, cent folis, moltes vegades, tècnics, precisos, rellegits; és a dir, no són qualsevol cosa. Noranta-sis. I a la fiscalia n'han estat comunicats onze i tres en el darrer any. Comunicació a la fiscalia, onze, col·laboracions que ens demanen, que no estan incloses, però que també finalitzen en un informe raonat nostre, eh?, col·laboracions demanades per fiscalia i jutjats, nou; comunicacions a autoritats administratives, cinc; informes raonats, cinquanta; arxivaments, trenta-dos, i recomanacions, vint-i-dos.

«Quants expedients ha incoat l'Oficina Antifrau de Catalunya des de la seva creació?» Incoats, cent vuitanta-sis; jo, cent vint, la resta van ser incoats pel meu antecessor. «I denúncies, quantes n'ha rebut?» Cinc-cents cinquanta-sis, des de la creació. Les actuacions finalitzades? Cent dinou, i a la fiscalia, ja li he dit quantes van estar...

I anem ara als viatges. «Quin ha estat el cost de...?» Bé, però això respon a molta gent, també. És que, a més a més, és a les memòries. Ja m'agradaria a mi que... Jo les vaig presentar aquí, cada una, però si no han tingut vostès ocasió de llegir-les, o no les han llegit a la pàgina web, en fi, jo què vol que digui, però... «Quin ha estat el cost de les activitats del 2011, en total?» Doncs bé, van ser 4.289.974,02 euros. És al capítol I, capítol II dels pressupostos, és a dir, remuneració del personal, despeses corrents, béns i serveis, 3.990.000; operacions de capital, capítol VI, capítol VIII, 290.570,30.

«Quin ha estat el cost de les activitats del 2012?» Vuit milions cent vuitanta-cinc mil. Ara bé, aquí ha d'estar-hi inclosa tota la remodelació de l'oficina, que s'ha fet al llarg d'un any i mig. L'oficina, quan jo hi vaig arribar, fins i tot el tècnic va dir que no revisava mai més els ascensors, que l'aire condicionat no el posaven perquè això era una font de tot, i gràcies a això puc dir també que s'ha venut l'edifici fa uns dies, perquè, clar, ara sí que tenia compradors. Però tot això va ser disposat i gastat per la mateixa oficina, amb el que això suposava de fer concursos públics i la resta. A més de la feina que teníem, hem fet tot això, i ben fet, per cert.

Del 2013? Dos milions trenta dos mil és el que portem a dia d'avui, eh?, i, per tant, no arribem, encara, ni al 50 per cent. O sigui, més estalvi no podíem.

«Quin ha estat el cost de cada un dels viatges?» Oficina de Nacions Unides contra la Droga i el Crim Organitzat, Marroc: 3.574,02 euros. Després estan més detallades, eh? El Greco, que és el Grup d'Estats contra la Corrupció, al qual també estem sempre invitats, això ho paguen pràcticament tot ells: 1.297. La reunió de Viena, aquesta de la qual parlava amb els Mossos d'Esquadra i els altres també, que va ser a Romania, la de Viena és la de l'EPAC, que és d'on va sortir aquesta col·laboració: 2.581,31 euros. I les visites d'estudi que ha de rebre l'oficina, que són moltes, ens ha suposat tan sols 388 euros amb 13 cèntims.

El 2012, centre d'estudis fiscals, centre de formació... Bé, això són unes jornades a les quals jo vaig anar allà: 450 euros. És l'escola d'inspectors d'hisenda, que van demanar que l'oficina hi fos present i que nosaltres donéssim dues, tres xerrades. Les vaig donar, va ser un dia anar i tornar el dia següent. Assistència a l'Oficina Antifrau, l'OLAF, de Brussel·les, amb qui tenim una excel·lentíssima relació. Clar, vam estar dos dies allà visitant tot això, jo amb el meu cap de gabinet, el senyor Vicente López Revuelta, i la senyora Marisa Miralles, com a assistent legal internacional, que és qui coneix bé les normes de funcionament internacionals. Van ser 5.287,98 euros. Tanzània, 8.338, que ja estava fet i acordat abans. Reunió del Regne de Marroc, 203 euros de despeses extres. A Hong Kong, 17.868 euros, que també vam donar nosaltres les xerrades i d'on va sortir també... A la República Popular de la Xina van ser en total 14.388,32.

Bé, totes estan relacionades. Els les farem arribar, ara sí, per evitar llegir-les aquí totes, eh?

Deia el senyor Collboni, en matèria internacional, bé, ja he donat més o menys..., donaré totes les despeses. A més, he demanat que els facin tots, bitllets d'avió, despeses, dietes –de dietes, per exemple, no en cobrem, perquè ja estan incloses, perquè moltes vegades el que ho paga tot, allà, és la mateixa associació, o la Unió Europea, o la IACA o l'EPAC, en fi. Estan tots detallats: viatges, dieta, hotel, assegurances, etcètera. (*Veus de fons.*) No, no, deixa, deixa; jo tinc al cap el que he de dir.

El 2014, el pla, bé, continuarem amb el «Jo; sí», la segona fase, perquè, clar el «Jo; sí» l'hem desenvolupat en tres fases. La primera ja està feta a més de trenta instituts. Continuarem amb la segona fase i el 2015

amb l'última fase. Tenim també al cap firmar un conveni de col·laboració o parlar amb l'honorable consellera d'Educació també per arribar d'una manera molt més fàcil, molt més ràpida, als instituts, no tan sols d'educació general primària, sinó de secundària també.

Tenim també pensat fer un concurs literari, entre tots els instituts públics i privats, tots els col·legis de Catalunya, sobre corrupció. Relats curts i fer una... Havíem parlat d'una setmana negra, però fer també així una prevenció de la corrupció o posar-ho en coneixement de la gent petita, perquè, hi insisteixo, és el que a mi em preocupa, que la gent canviï de manera que el dia de demà la gent tingui una forma diferent de veure-ho.

A dia d'avui hem de donar hora, si això és com la seguretat social, ho sembla; és que hem de donar hora, és que no podem arribar a tots. Tenim pendants l'Ajuntament de Barcelona, la Diputació de Girona, la de Lleida, ajuntaments de Girona... És clar, i comencem pels més grans, però, clar, donar cursos i fer formació específica del que cadascú demana no és tan fàcil. S'ha de dissenyar, s'ha de parlar, no es tracta d'anar allà a passar el dia, eh?, és anar i tornar un dia, un altre i un altre, però tenim clar què tenim.

Va dir que qui va ser la persona que em va atacar a mi. Jo vaig dir: «Jo sóc víctima d'un atac, i tal.» La paraula exacta, si no ho recordo malament, era –jo tinc les meves cartes, no?–, bé, doncs, miri, víctima d'un atac l'Oficina Antifrau... Jo, en aquells temps, cada dia, cada setmana, almenys, llegia: «L'oficina es tancarà»; «El director de l'oficina ha pactat amb el molt honorable president de Catalunya el tancament de l'oficina»; «L'oficina» –el senyor Corominas ho va dir, o algú de vostès– «ha sofert una filtració.» Home, i això va sortir als mitjans de comunicació. Miri, a veure, hi ha interessos, jo què vol que li digui? Jo no havia parlat amb la premsa mai abans d'aquest dia. Jo vaig dir: «Clar que sí, són atacs.» Ara, jo tinc les meves cartes. Jo treballaré, treballaré i treballaré. I si alguna cosa ha de sortir sortirà. I res més.

Ara, mai –mai– ningú ha mi m'ha pressionat ni m'ha dit re. Ningú. Ara, es nota quan hi ha una pressió mediàtica, això es nota. I les pressions mediàtiques, doncs, què vol que digui, a aquestes altures, doncs, ja som tots majors d'edat per saber veure d'on poden provenir o no, però que no són ocasionals del director del mitjà, això és obvi. I jo vaig defensar l'oficina, i res més. Això és el que va ser. Per cert, em va estranyar que ningú demanés en aquell moment la compareixença meua, però això ja no em correspon a mi, demanar-me-la a mi mateix.

Evolució amb la fiscalia? Bé, de tots els escrits i les informacions, la fiscalia tan sols n'ha rebutjat dos, només. La resta han terminat o terminaran –em consta– en denúncies davant del jutge. I de les dues que ha rebutjat, estic pendent de parlar amb el nou fiscal superior de Catalunya, perquè van estar, al meu parer, mal rebutjades. I, doncs, si tot i així es continuen rebutjant, doncs, nosaltres farem la investigació a nivell ja intern, administratiu, no penal. Perquè el que sembla és que moltes vegades la gent no sap molt bé

què és l'Oficina Antifrau. Jo sento parlar de fiscalia, sento... Miri, el problema és que la paraula «antifrau», que pot ser que estigués agafada de la Llei de l'OLAF, la Llei de l'Oficina Antifrau de la Unió Europea, doncs, sembla que és frau. No, miri, jo posaria el nom d'oficina per a la lluita i la prevenció de les bones pràctiques a l'Administració pública. És això el que és.

Ara, que dels noranta-sis expedients que hem tancat, i dels quals s'han fet cinquanta informes raonats, vint-i-dues o trenta-dues recomanacions i altres, home, són molts casos, però, clar, no tenen per què ser penals. No és penal que una persona hagi accedit a un lloc públic sense una oposició, per exemple, però és una irregularitat. No és penal que una persona sigui incompatible i formi part d'un tribunal, o tingui una empresa i no hagi declarat... Però, clar, això ningú ho investiga. No és penal ni és contenciós, tampoc, és administratiu. Ara, nosaltres el que no tenim és capacitat sancionadora. Nosaltres el que tenim és capacitat investigadora i de posar en coneixement.

I el que ja li he dit, i és –si no ho recordo malament– l'última, doncs, miri, sí, totes –totes– les recomanacions s'estan complint. Vint-i-dues nul·litats declarades d'ofici pels ajuntaments, els municipis, els consells comarcals als quals hem fet arribar les recomanacions o els informes són moltes. I li asseguro que són molts diners els que hem tornat. Hi ha ajuntaments que han tornat 130.000, però, clar, ajuntaments de vuit mil persones que tornen 130.000 euros. I el volum, que, ho repeteixo –ja ho he dit abans–, és de gairebé 85 milions d'euros, el volum de les denúncies d'aquest any, tan sols, del 2013. No dic que siguin diners corruptes, però el volum de les denúncies afecta un total de gairebé 85 milions d'euros. Doncs, si al final n'hi ha vint-i-dos, vint-i-tres, que tornen els diners, perquè està mal fet el concurs o el que sigui, doncs, miri, això que estalviem. I fins i tot això, que la gent creurà més en aquest ajuntament, en aquest municipi.

El president

Hauríem d'anar acabant.

El director de l'Oficina Antifrau de Catalunya

Sí, no, però el senyor Rodríguez, que m'havia demanat... (*L'orador riu.*) Bé, de la memòria, els resultats, que serien més transparents? Sí, ja, però repeteixo el que ja abans he dit. El 18.3 de la nostra llei ens impedeix... Jo el que no puc donar és informació..., i mai ho faré. Jo prefereixo que diguin que l'oficina és tancada i que no fa res –jo ja sé que sí que ho fa, jo ja sé que sí que ho faig– que no que diguin que som un formatge *gruyère*, eh?, ple de forats. Ho sento, però no. Nosaltres el que sí que publiquem –i això és a la pàgina web– són tots els informes. Els publiquem i surten allí, però sense noms, sense dir qui és la persona investigada, o el municipi o el que sigui. No, això no. Ho sento. És matèria molt sensible i la nostra pròpia llei ja ens demana en això secretisme, a l'article 18.3. Clar, la llei ni l'he votat ni l'he desenvolupat jo. És la que tenim, eh?

D'ofici? Clar que d'ofici, sí. D'ofici n'hem obert, si no ho recordo malament, dinou. Estic parlant ara de memòria, però si no són dinou són vint o divuit, d'ofici. I moltes han finalitzat a fiscalia, «moltes» o algunes d'aquestes dinou han acabat a fiscalia, clar que sí. És clar que hi ha assumptes molt més grossos i n'hi ha de molt més febles. I hi ha assumptes que quan ja estan judicialitzats nosaltres no hi podem intervenir perquè la nostra pròpia llei ens ho impedeix.

Ara, això sí, estem a disposició. I quan un assumpte nosaltres ens adonem que pot ser judicialitzat l'enviem a fiscalia immediatament. Clar, els assumptes grossos, els que surten als mitjans no són els que portem nosaltres, tot i que algun afer o altre hem tingut, eh?, i algun afer o altre, hi insisteixo, ha anat a fiscalia. Però el que tenim és el que tenim. A veure, jo no penso que la gent estigui preocupada tan sols per assumptes grossos, i dels vuit mil municipis, doncs, hi haurà moltíssima gent a qui li preocuparan els assumptes molt més febles dintre del seu mateix municipi. I aquests també hi tenen dret i tenen la mateixa dedicació que puguin tenir els assumptes grossos.

Vostè ha parlat de 145 denúncies; no, no, 551.

Visualització dels resultats, ja li ho he dit, que 18.3..., impossible, és material sensible.

Relacions internacionals. Clar, vostè ha dit: «Seria millor que es dediquessin a una visualització de la seva feina que no a les relacions internacionals.» Jo és que no he entès molt bé per què s'ha de mesclar una cosa amb l'altra. No té res a veure una cosa amb l'altra. Nosaltres ens dediquem a tot, inclús, ja ho dic, a la remodelació de l'oficina, fent com si fóssim promotors.

Això sí, una oficina que, ho he de dir, no tenia ni llicències, eh?, d'habitabilitat. Les té ara, fa un mes, totes. Una feina afegida. Ara, ens dediquem a relacions institucionals, ens dediquem a la promoció de Catalunya des d'aquest punt de vista, ens dediquem a treballar, ens dediquem a estrènyer llaços amb la gent i ens dediquem a tot, i a investigar i a tancar informes, i a portar a fiscalia, i a celebrar convenis, i a donar cursos, i a fer prevenció, i a fer formació, i a moltes coses. I a fer, fins i tot, la nostra pròpia pàgina web, que allí hi és tot, per cert.

He cregut entendre que si no s'anava a denunciar a l'Oficina Antifrau podia ser que no s'hi confiés? Ah, no ho sé... No, no, a veure, si algú no confia en l'Oficina Antifrau que m'ho digui, perquè l'oficina està oberta a tothom –a tothom–, però no a grups polítics ni parlamentaris, a gent, a sindicats, i a qualsevol. L'únic –l'únic–, això sí, ja els ho dic, que des que jo vaig arribar vaig dictar una resolució que no admètriem a tràmit els que fossin anònims, perquè al que no estic disposat és a fer de l'oficina el camp de batalla on els grups polítics puguin venjar-se o fer o... No, miri, qui hagi de dir una cosa d'un altre que ho digui amb cara i ulls. És l'únic. Ara, qualsevol que no sigui anònim pot vindre a l'oficina, qualsevol, d'aquí i de fora de Catalunya, eh?

He de dir una cosa, per cert. El jutge –al final no serà així, però com que no està obert, els ho avanço– de

Madrid que va empresonar el senyor Blesa –deixant al costat del jutge, eh?, en si mateix...– es va posar en contacte amb nosaltres per demanar-nos això, que nosaltres féssim la comptabilitat de Caixa Madrid, de Bankia. Que ho sàpiguen. O sigui, fora de Catalunya també podem rebre denúncies.

El president

Director, hem esgotat tots els temps que teníem...

El director de l'Oficina Antifrau de Catalunya

Doncs, ho sento, eh?, el senyor Fernández o el senyor Bosch, clar...

El president

Un segon, senyor director, un segon. Si vol agafar un minut, malgrat probablement pugui haver-hi una segona compareixença, per intentar repassar però de forma breu una mica els dos grups que li queden i si hi hagués alguna cosa del Grup de Convergència, i ho deixaríem aquí perquè, ja ho dic, hem fet intervencions molt més llargues del que és habitual. Tenim al darrere la vicepresidenta també pendent d'entrar. Per tant, si vol fer aquests dos minuts, que sé que no podrà contestar les sis preguntes del senyor Bosch, però fer una repassada ràpida de dos minuts.

El director de l'Oficina Antifrau de Catalunya

Bé, primer de tot, bé, el dia 22 he de comparèixer una altra vegada pel tema de la Comissió de Salut. No és la mateixa, però, bé, si algú prefereix... No ho sé, ho dic perquè és molt a prop. Suposo que tocarà un tema de sanitat, demanen la meua presència perquè nosaltres vam ser els que vam portar a fiscalia tot això, eh?

El senyor Bosch i el senyor Fernández... Primer de tot, disculpes, però, clar, jo segueixo el mateix ordre que l'illustríssim senyor president i mai..., cada un sap on està i jo no em saltaré els torns. Parlava el senyor Bosch de la memòria, prevenció, els Mossos d'Esquadra... Dels Mossos d'Esquadra i la resta, ja n'he parlat, però sí que és veritat que si no hi ha un codi ètic ja no és culpa nostra. A nosaltres se'ns va informar sobre un avantprojecte, és a dir, que tenien ells i es va fer. I ja està. És molt més gran el sentiment que jo tinc, perquè després de fer l'informe..., després no ha servit per a re. Però nosaltres vam fer..., i si no el tenen ja és una cosa que la hi hauria de preguntar al director general o al conseller corresponent. Ara, hi estic d'acord. Vam informar d'això i seria bo.

Parlava que és bo per a la societat que els grups polítics denunciessin. Jo també ho penso, però no és obligatori, com deia la senyora Mejías, no és obligatori. Ara, cadascú... No és obligatori denunciar, per descomptat. Sí que és obligatori denunciar si es coneix un delictes, eh?, perquè això, si no, seria l'omissió de perseguir determinats delictes des d'una persona pública, però l'oficina no, perquè, hi insisteixo, l'oficina no és penal. Ara, allà cadascú, si denuncia o no, doncs...

Percentatge de les denúncies que són arxivades dels grups polítics. Bé, això ho hauríem de mirar, no ho sé, però no és difícil, és fer un punteig, i aquesta, aquesta, aquesta..., perquè nosaltres sí que les tenim totes. Perquè, clar, nosaltres tenim uns macroexcels que van des de la primera intervenció el dia que arriba la denúncia fins a l'última, amb les dates després. I aquí tal dia, tal; tal dia, tal, denunciant aquesta, pendent d'aquesta altra...

Perquè he de dir que cada investigació són potser..., hi ha assumptes que porten més de deu mil folis, que també els tenim tots escanejats, per cert, que també és feina que nosaltres mateixos fem. I són, no ho sé, documents que es demanen, que porten, que arriben... O sigui, una investigació no és: m'arriba la denúncia, la llegeixo i jo prenc una decisió. Hem d'investigar, demanar documents, prendre declaracions, etcètera.

La cimera amb el molt honorable president, si té continuïtat? Això qui ho ha de saber millor, perdoni, és vostè, perquè la cimera va ser... (*Veus de fons.*) Ja, però jo no ho sé. Jo em vaig limitar allà a respondre la crida del molt honorable president, jo hi vaig anar, hi havia d'anar, com a òrgan del país, i després les cinquanta-una mesures, això és una cosa que suposo que s'exposarà al Parlament. És a dir, jo allí ja no hi entro. No ho sé. Suposo que alguna sí... Una d'elles era la llei de transparència, totes les coses que havíem d'incloure a la llei de transparència i la resta.

Destitució per higiene dels càrrecs públics. Jo no he parlat mai que haurien de ser destituïts. Jo he dit que haurien de dimitir. Això és cadascú. Jo destituir una persona, no. Haurien de dimitir. I per què? Perquè com que jo he estat jutge vint-i-quatre anys... El Consell General del Poder Judicial va enfrontar-se a això i va decidir que fins que no hi hagués una resolució d'obertura de judici oral el jutge continuaria, encara que estigués imputat. Jo he dit que jo, per higiene, dimitiria. I és el que crec que haurien de fer, dimitir. Ara, destituir, mai jo he dit això.

I, de fet, això entronca amb la pregunta que m'ha preguntat el senyor Fernández. Jo, quan vaig arribar a l'Oficina Antifrau, hi havia un alt càrrec, el senyor Carles Quílez, que estava imputat en una causa –imputat, eh?–, no estava obert el judici oral. Jo quan hi vaig arribar, primer de tot, el senyor Carles Quílez..., jo necessitava gent. Home, havia de suspendre una convocatòria de concurs públic de setze persones, per prescindir-ne d'una altra..., primer de tot. Segon, jo vaig donar confiança. Jo no coneixia el cas ni res. I l'home, l'alt càrrec, va treballar molt i molt bé –molt i molt bé. Tercer de tot, es va arxivar. Quart, en la meua ment, al meu cap, si vostè ho desitja, jo dimitiria, però jo no destituïré mai cap persona fins que l'auto d'obertura de judici oral estigui dictat, la resolució. Això és el que jo vaig dir. Però no destitució, sinó dimissió, que això ja és una cosa més interior, de cadascú. Jo per descomptat que ho faria, però no cessaria, no dimitiria ningú per això. Precisament, perquè la norma amb la qual jo he crescut, dintre de la carrera judicial, és que fins que no hi hagi aquesta resolució no s'ha de fer res.

La Llei de l'indult? Sí, és veritat, i ho repeteixo, la Llei de l'indult...

El president

Ara sí, senyor De Alfonso, que hem d'acabar. Em sap greu, segur que queden coses interessants, però també tenim una compareixença ara al darrere.

El director de l'Oficina Antifrau de Catalunya

Sí, sí, té raó.

El president

Agrair-li molt la seva presència avui. Queda oberta la possibilitat de tornar-hi si han quedat temes oberts.

Suspendríem, res, només cinc minuts per fer el canvi, i comencem de seguida.

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i tres minuts i es reprèn a tres quarts d'una i vuit minuts.

El vicepresident

Si els sembla, comencem.

Sessió informativa

amb la vicepresidenta del Govern sobre la diagnosi prevista en el Pla d'ocupació per a la racionalització de l'organització i l'optimització del personal al servei de l'Administració de la Generalitat 2012-2014 (tram. 355-00046/10)

Procedim al punt número 3 de l'ordre del dia, que és: sessió informativa de la Comissió d'Afers Institucionals amb la vicepresidenta del Govern sobre la diagnosi prevista en el Pla d'ocupació per a la racionalització de l'organització i l'optimització del personal al servei de l'Administració de la Generalitat.

En primer lloc, en nom de la comissió, agrair la presència de la molt honorable vicepresidenta; de la senyora Meritxell Masó, secretària d'Administració i Funció Pública, i del senyor Miquel Puig, director general de Relacions Institucionals i amb el Parlament.

El procediment de les intervencions serà: fins a un temps màxim d'una hora per part de la vicepresidenta; un primer torn els grups parlamentaris, amb un temps màxim de deu minuts; contestarà la vicepresidenta, amb un temps màxim de trenta minuts, i hi haurà una rèplica no superior a tres minuts per part dels grups parlamentaris.

Sense més, passo la paraula a la molt honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern
(Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, a banda de la secretària general de Funció Pública, el direc-

tor general de Relacions Institucionals i amb el Parlament, també m'acompanyen la directora general de Funció Pública i el senyor Jordi Mas, responsable de la diagnosi del pla d'ocupació, en definitiva, que els vinc avui a presentar.

I comparec avui a petició pròpia davant d'aquesta comissió per compartir amb vostès un tema, doncs, que ha estat objecte de discussió i que els preocupa, que és la diagnosi a la qual fa referència el punt 6 de l'Acord de govern de 27 de març de 2012, pel qual es va aprovar el pla d'ocupació.

Com deuen recordar vostès, en aquesta diagnosi, els departaments havien i han analitzat les disponibilitats i les necessitats del personal, i han fet una valoració de les càrregues de treball associades, el requeriment dels llocs de treball i els seus perfils professionals. La diagnosi havia de concretar, també, les necessitats d'intervenció i canvi en els àmbits en què fos necessari, així com també aquells aspectes susceptibles de millora, i, per tant, constituir-se en un element, en un document de referència per a la implementació de les mesures i instruments de racionalització dels recursos humans que se'n poguessin derivar. En tot cas –i després ho detallaré–, els avanço que estem parlant –i crec que és bo situar-ho en tot moment– d'un col·lectiu aproximat d'unes vint mil persones. Aquest és l'univers objecte d'aquest pla d'actuació.

Però, abans de passar a desenvolupar el procés d'elaboració de la diagnosi i presentar-los les principals conclusions i les propostes d'actuació que proposem, deixin-me que faci una miqueta d'història, més que res per situar l'aprovació del pla d'ocupació en el seu moment i en les circumstàncies.

Com vostès ja saben, la planificació, la racionalització i l'optimització dels recursos humans esdevé una estratègia bàsica en tot procés de reforma i modernització de l'Administració. En aquest sentit, el mateix text refós en matèria de funció pública de 1997, com ja havia introduït la Llei del 94 de reforma de la legislació relativa a la funció pública de la Generalitat, regula els plans de recursos humans comuns i instruments que incorporen una planificació ajustada a la realitat de l'Administració, tenint en compte especialment la seva dimensió i la seva capacitat. Per tant, són una eina imprescindible per superar estructures burocràtiques rígides i inamovibles, i també per facilitar l'adaptació de les organitzacions als canvis i a les dinàmiques que es produeixen en l'entorn i en el decurs del temps.

La disposició transitòria cinquena de la Llei 5/2012, la Llei de mesures fiscals, financeres i administratives, incloïa com a mesura temporal de contenció de la despesa en matèria de personal un mandat al Govern per tal que aprovés un pla d'ocupació per al període 2012-2014, amb la voluntat d'optimitzar els recursos existents per tal d'obtenir una adequada gestió interna de l'organització, per tal d'afavorir una racionalització dels recursos humans, des del punt de vista quantitatiu, però especialment qualitatiu, amb la conseqüent adaptació de les exigències funcionals i geogràfiques referides.

Aquesta mesura també tenia la voluntat, com ja va quedar explicat durant el procés negociador amb

els sindicats, de mantenir el màxim de llocs de treball possibles. Aquesta ha estat la guia que en tot moment ha marcat aquest pla d'ocupació. Mirin, de fet, totes les mesures que hem pres en matèria de funció pública durant aquests dos anys llargs, gràcies a l'esforç de tots –de tots– els treballadors públics..., això ha fet possible el manteniment de més de vint-i-quatre mil llocs de treball.

I el Govern, com els deia, sempre ha treballat sobre aquest principi i sobre la voluntat de mantenir els màxims llocs de treball possibles. I l'esforç que hem fet els servidors públics, l'esforç que hem fet tots els treballadors públics ha permès que no s'haguessin de prendre mesures traumàtiques, que, com els dic, podien haver afectat més de vint-i-quatre mil persones. L'esforç de tots ha fet possible, com li deia, el manteniment d'aquests llocs de treball, i això no em cansaré d'agrair-ho.

Així, doncs, el pla d'ocupació partia del reconeixement d'un escenari aleshores influït de manera decisiva per diferents factors. D'una banda, el descens significatiu del grau d'activitat administrativa, de forma pronunciada i transversal, però que afectava especialment determinades àrees de caràcter més burocràtic, obligat per un entorn de crisi econòmica –que encara es manté–, però també per l'impuls de mesures simplificadores, agilitzadores en l'àmbit de les tramitacions administratives.

D'altra banda, també, per les aleshores encara recents reorganitzacions administratives que havien implicat una reducció important, primer, del nombre de departaments i, després, de les estructures departamentals. Igualment, com els deia, també per la implementació d'altres mesures –de fet, a la Llei de pressupostos 2012 i a la mateixa llei de mesures...– que havien comportat i, de fet, han comportat, en el seu conjunt, un nivell més elevat de presència efectiva del personal en el seu lloc de treball, i que després els ho detallaré.

Posteriorment, i durant el període de vigència del pla d'ocupació, han tingut lloc altres modificacions normatives, algunes aprovades pel Govern de l'Estat amb caràcter bàsic, que també han incrementat, en suma, aquesta disposició efectiva d'hores de treball, i que ha condicionat el seu desenvolupament, com també els ho explicaré després.

El pla d'ocupació finalment aprovat al març del 2012, com vostès deuen recordar, preveia dos tipus d'actuació: una de caràcter immediata, d'intervenció immediata... El pla d'actuació va implementar la mesura legal prevista a la disposició transitòria cinquena de la llei de mesures de la reducció del 15 per cent de la jornada i retribucions dels llocs de treball ocupats per personal interí de l'àmbit de la Mesa Sectorial de Negociació de Personal Administratiu i Tècnic, amb algunes excepcions, que els passo a detallar, com era la del Cos de Bombers, Cos d'Agents Rurals, cos d'auxiliars tècnics i tècnics especialistes del grup de serveis penitenciaris, veterinaris d'escorxador, educadors socials dels centres de justícia juvenil i dels centres de menors, personal adscrit al sistema de guàrdies operatives de Protecció Civil i professors de les escoles

de capacitació agrària, on la mesura va entrar en vigor, en aquest darrer cos, en acabar el decurs del curs 2012-2013.

Val a dir que la mesura referida a la reducció de jornada en determinat –determinat– personal interí, que vull tornar a recordar que és de caràcter temporal i excepcional, havia estat objecte d'una reformulació del que havia estat la proposta inicial a la Mesa General de Negociació, que era una revisió de les plantilles ocupades per personal interí d'administració i tècnic. Aquesta proposta es va concretar amb un compromís de no amortitzar per raons pressupostàries cap lloc estructural de treball ocupat per personal interí. I, per tant, es va aprovar finalment una reducció de jornada amb la reducció proporcional de les retribucions que això comportava.

Amb aquest nou plantejament, la mesura es va dissenyar en clau d'alternativa a una mesura sens dubte molt més traumàtica per al col·lectiu efectiu, com seria l'amortització d'un percentatge de llocs de base adscrits a serveis no essencials amb l'acomiadament dels seus ocupants. Per tant, mesura que es va dissenyar en clau d'alternativa als acomiadaments.

També es preveia al pla com a actuació de caire immediat la reducció d'un percentatge, en concret del 30 per cent, dels llocs de treball que poden ser susceptibles de realitzar una jornada i un horari de dedicació especial. Aquesta mesura va ser introduïda durant la dinàmica de la negociació, proposada per les organitzacions sindicals per tal de reduir aquests llocs als estrictament necessaris, als estrictament justificats en atenció a les actuals càrregues de treball. Jo voldria dir que aquests llocs de treball comporten no únicament un augment de la jornada diària, que també, sinó el compromís d'una disponibilitat total, d'una disponibilitat absoluta, més enllà d'aquesta jornada, en el moment que calgui i quan sigui necessari.

El pla d'ocupació, però, també preveia una segona fase d'actuació en la qual tenia un paper nuclear la diagnosi a través de la qual s'havien d'analitzar de manera combinada els recursos humans disponibles, les tasques a desenvolupar i els serveis a prestar i les càrregues de treball associades. La finalitat d'aquesta anàlisi era concretar les necessitats d'intervenció i canvi en els àmbits on esdevingués necessari i de constituir l'eix de referència per a la implementació de mesures, d'instruments de racionalització que poguessin derivar-se, atès el necessari dimensionament de l'Administració i la seva adaptació a les necessitats actuals, però també a les futures.

L'àmbit d'aplicació de la diagnosi ha estat els llocs estructurals del col·lectiu d'administració i serveis de l'Administració de la Generalitat i de les seves entitats autònomes, amb excepció dels efectius de Justícia que presten serveis en centres penitenciaris, dels efectius d'Ensenyament que es troben en centres educatius o aquells que es troben en unitats relatives al disseny de polítiques educatives. Per tant, els ho torno a remarcar, parlem, en el seu inici, al març de 2012, de l'anàlisi d'un col·lectiu de 20.374 persones, com ja he avançat abans. Aquest és l'univers: 20.374 persones.

Abans de prosseguir, però, deixin-me destacar algunes virtuts que ha tingut aquest procés de diagnosi, a banda de la seva pròpia finalitat, que no és poca. Virtuts que, a més a més, han estat molt estretament entrelaçades entre si.

En primer lloc, voldria posar en valor que és el primer cop que un procés de diagnosi i dimensionament a l'Administració de la Generalitat es fa amb recursos enterament propis, es fa amb recursos de l'Administració, aprofitant, per tant, el talent intern. I aquesta diagnosi s'ha dut a terme, s'ha portat a terme sota la coordinació del personal de la Secretaria d'Administració i Funció Pública, i el treball conjunt de les àrees d'organització i de recursos humans de diferents departaments.

Però voldria destacar que aquest treball intern ha permès als departaments aprofundir en el coneixement real dels processos i dels serveis que presten i alhora, també, de la distribució de les càrregues de treball d'efectius, dels seus requeriments i dels seus perfils professionals.

I en tercer lloc i també molt important, especialment de cara al futur, en aquest procés s'han introduït mecanismes que permeten implantar accions de dimensionament amb caràcter permanent, s'han donat eines als departaments per sistematitzar aquesta anàlisi, per fer-la dinàmica, per establir estàndards i facilitar la comparació interna per a una millor gestió i prestació dels serveis que tenen encomanats i també un millor aprofitament i optimització dels recursos humans.

Aquest pla, aquest projecte s'ha desenvolupat en tres fases. La primera fase va des del maig del 2012 al 31 de juliol del 2012; la segona fase fins al 31 de desembre del 2012, i la tercera fase des del gener del 2013 a l'abril del 2013. Les dates que han marcat les successives fases vénen marcades per motius que els passo a explicar. Vostès saben que el pla d'ocupació preveia la presentació de la diagnosi a 31 d'octubre del 2012. Però vostès també deuen recordar que una votació posterior, al Parlament, va avançar aquesta data de retiment de comptes a la cambra per al 31 de juliol de 2012. En aquella data disposàvem ja d'un informe, d'un primer informe preliminar per a la presentació, del qual vaig demanar, vaig sol·licitar també una compareixença davant aquesta comissió. Posteriorment –vostès coneixen el calendari electoral–, el president va convocar eleccions anticipades, amb la qual cosa va finir la IX legislatura, es va dissoldre el Parlament, van decaure totes les iniciatives en curs, i petició de compareixença inclosa.

Un cop iniciada la singladura de la X legislatura, amb el nou Govern ja estabilitzat, es va donar per tancat el projecte a finals d'abril, amb una darrera revisió de l'estat de la qüestió per part dels nous equips departamentals allà on hi havien hagut canvis. De llavors ençà, s'ha produït l'anàlisi ja més qualitativa dels resultats obtinguts a la integració de les valoracions als diferents departaments.

Els voldria dir que els resultats provisionals obtinguts en les diferents fases han experimentat una certa variabilitat a mesura que s'ha anat executant el projecte.

A què es deu aquesta variabilitat? Doncs, ha estat motivada per diversos factors, relacionats bàsicament amb la progressiva adequació de la metodologia, amb l'evolució, també, del collectiu objecte d'estudi, així com també del marc normatiu, amb l'impacte en el dimensionament, i en això em detindré una mica.

Per tant, els factors que han influït en l'evolució dels resultats provisionals han estat, per una banda, com els deia, l'aplicació de les mesures normatives en matèria de recursos humans. I en aquest sentit voldria ponderar la mateixa reducció de jornada de personal interí i de personal funcionari que voluntàriament també s'hi ha volgut acollir, que ha implicat una reordenació de tasques i de serveis dintre dels mateixos departaments. També, per altra banda, la limitació de contractacions temporals, aquelles directament relacionades amb els serveis essencials. La supressió temporal de la possibilitat de perllongament del servei actiu després de l'edat legal de jubilació, mesura que si vostès ho recorden es va introduir durant el procés negociador, a instàncies dels agents sindicals. Però també cal afegir en aquest gran àmbit les mesures legals que han suposat un increment de les hores efectives de treball, i que s'han anat implantant al llarg del 2012, des de la reducció dels dies d'assumptes personals, la supressió dels dies de vacances per antiguitat, mesures contra l'absentisme, etcètera.

Una disminució, també sostinguda en el temps, de les càrregues de treball vinculades al collectiu objecte de la diagnosi, que els torno a repetir que són 20.373 persones. D'una banda, el descens de l'activitat econòmica del país, a la qual cosa m'he referit abans, malauradament ha provocat que moltes activitats administratives que ja estaven vinculades o directament relacionades s'hagin vist minvades de manera sostinguda en els darrers anys. De la mateixa manera, també han disminuït activitats administratives directament vinculades a una gestió d'un pressupost que també en els darrers anys s'ha vist severament minvat, com pot ser el cas de les subvencions. Paral·lelament, no obstant, també hi han casos de determinades àrees departamentals en què els darrers anys l'activitat ha augmentat, bé per la gestió de les mateixes competències, bé per un increment en els requeriments i la normativa europea relacionats amb la seva activitat.

Per altra banda, també, val a dir que les actuacions de simplificació administrativa de tràmits i de processos, concretades a través de l'aprovació de les diferents lleis òmnibus la passada legislatura, també han contribuït a alleugerir significativament les càrregues administratives vinculades a l'activitat econòmica i als ciutadans, i aquesta és una reducció burocràtica que s'ha consolidat i que, a més a més, s'ha d'aprofundir amb el temps. També, l'evolució natural de la plantilla del collectiu que constitueix l'àmbit de la diagnosi, aproximadament quasi uns 1.500 llocs de treball en dos anys. Bàsicament, això ha estat a través de jubilacions que no han estat cobertes.

Per tant, una de les primeres conclusions que es poden extraure d'aquest pla és que l'Administració de la Generalitat, en l'àmbit del collectiu estudi de la diagnosi, s'ha anat adaptant durant aquest darrer any d'una

manera natural i evolutiva a les modificacions provocades pels factors esmentats anteriorment. Així, els possibles excedents teòrics detectats en la primera i la segona fase del projecte han estat compensats per l'evolució natural a la baixa, sense necessitat, com els deia, d'aplicar altres mecanismes més traumàtics. No obstant això, també és cert que s'han constatat desequilibris, tant en el marc intradepartamental com interdepartamental, desequilibris de càrregues de treball, de personal assignat al compliment d'aquestes.

Els resultats obtinguts, de manera comparativa, suggereixen que per pal·liar aquests desequilibris seria oportú proposar un transvasament d'efectius, especialment en determinats collectius envers els departaments de Benestar i Família o, per exemple, el d'Agricultura.

Les poques necessitats expressades, també pels departaments, d'uns perfils molt específics són més una conseqüència de condicionants anteriors al projecte que de factors no pas més recents, per bé que les necessitats de l'organització vinculades a les de la societat actual les han reforçat, i en aquest sentit voldria fer dos apunts. La paralització en els darrers anys de les ofertes d'ocupació pública per normativa bàsica –o sigui, per imposició de l'Estat– per als grups als quals pertany el collectiu objecte de la diagnosi i la no-oferta d'ocupació pública en collectius molt específics, quan la normativa bàsica ho permetia, per part de governs anteriors, han creat un petit nucli de necessitats permanents que es troben en aquest moment latents.

Els efectes de la territorialitat o de les característiques del públic objectiu incideixen, negativament o positivament, en l'ocupació de determinats llocs en la pràctica. Hi ha collectius molt específics i en molts casos de cossos especials que no tenen incorporacions per manca d'oferta pública. En aquest sentit, hi han departaments que palesen una voluntat de reforç d'aquests collectius per a una òptima prestació de funcions. És el cas de serveis de prevenció de riscos, de les diferents enginyeries o bé de professions relacionades amb el control de l'activitat administrativa, que són el cos d'interventors o bé el cos d'advocats de la Generalitat.

Es detecta també una necessitat creixent de titulacions específiques dins dels cossos generals, com ara els tècnics superiors llicenciats en dret. De fet, la necessitat d'una major tecnificació de les plantilles és una conclusió subjacent a tot l'estudi i que va d'acord amb l'evolució del que la societat en general demanda a una administració, que cada cop ha de ser més analista, més supervisora, més auditora i promotora que no pas simplement o generalitzadament tramitadora.

Es palesen, finalment, desequilibris en determinats collectius, especialment equilibris interdepartamentals. Hi ha departaments que per raó de les seves funcions requerien incorporacions de personal de determinats grups, mentre que a altres departaments aquests grups podrien ser objecte d'aquesta redistribució; també per la mateixa evolució dels serveis que presten. És el cas, com els deia, per exemple, del Departament de Benestar i Família, que explicita la necessitat d'incorporació de personal de suport administratiu per la quantitat de

tramitació que porten a terme, o bé, per exemple, el personal subaltern per a centres d'ensenyament o de benestar social que es necessitarien per a una millor prestació de serveis.

Des de la diagnosi es desprèn la necessitat d'abordar uns objectius tant de caràcter organitzatiu com de reordenació dels recursos humans, amb la presentació d'unes propostes d'actuació genèriques i la conseqüent adopció de mesures de reordenació i d'instrumentació de racionalització en funció de les necessitats departamentals i dels perfils a cobrir.

El pla d'ocupació preveu que aquestes actuacions concretes en matèria de reordenació de recursos humans s'han de subjectar a uns principis i a uns criteris, a uns principis generals. Primer de tot, la voluntarietat de les persones afectades. El segon principi, la proximitat geogràfica en la mobilitat respecte de la localitat on es presten els serveis. Principi d'objectivitat, de servei als interessos generals, principis d'igualtat, de mèrit i capacitat, i, com no podia ser d'altra manera, màxima difusió i publicitat de les actuacions.

Així, en l'exercici de les seves potestats en matèria d'autoorganització, els departaments han d'aprofundir en les mesures d'organització de treball que ja han pres o aquelles que puguin emprendre amb les oportunes reorganitzacions internes de les funcions o les modificacions de les seves estructures internes per donar un millor compliment al servei públic.

Però també, paral·lelament a això i a la vista de les principals conclusions de la diagnosi, i una vegada aforats i coneguts els seus trets principals, cal fer propostes d'actuació que, per una banda, donin resposta a aquestes necessitats evolucionades de l'Administració i de la millor prestació dels serveis i, de l'altra, també creïn un millor marc normatiu, no només per a un futur immediat, que també, sinó per establir les bases de la funció pública del segle XXI, i la dotin d'eines de flexibilitat, de polivalència i de tecnificació en la gestió dels seus recursos humans per respondre millor a les necessitats de la ciutadania, a les necessitats del teixit econòmic, en definitiva, a les necessitats de la societat a la qual se serveix.

En aquest sentit, el pla d'ocupació preveu que de la diagnosi s'adoptin un seguit de mesures de racionalització de recursos humans, que han de ser objecte no únicament de negociació col·lectiva amb els representants dels empleats públics, sinó també d'un ampli consens per a la seva implementació.

En aquest sentit, aquest mateix matí s'ha presentat aquesta diagnosi al si de la Comissió de Seguiment del Pla d'Ocupació, que és un òrgan paritari, un òrgan que emana de la Mesa General de Negociació dels Empleats Públics de l'Administració de la Generalitat, un òrgan que té com a principal funció el seguiment de les actuacions de desenvolupament d'aquest pla. A la comissió s'han presentat també unes propostes de mesures, que caldrà aprofundir i que dilluns ja començaran a treballar i a desenvolupar.

Les propostes de mesures que s'han exposat avui a la reunió amb els agents socials pretenen, com els deia,

facilitar i construir un marc normatiu que pugui donar resposta a les necessitats detectades a la diagnosi, i que, en definitiva, o concretant, han estat les següents.

Primer, una redistribució d'efectius intra- i interdepartamentals. Amb aquesta mesura es pretén facilitar l'assignació de personal funcionari o interí a un lloc de treball de la unitat amb necessitat, si es disposa d'un lloc adient, i pot arrossegar, si fos necessari, la dotació del lloc que desocupa en la unitat d'origen. Caldrà preveure, en aquest sentit, per als casos en què la persona ocupant tingui un vincle d'interinatge, l'excepció o les limitacions que actualment preveu la normativa sobre nomenaments i contractacions temporals.

El procés de redistribució podrà ser dirigit i gestionat pel departament afectat si les unitats on es constaten aquests desequilibris de personal estan dintre del mateix departament o en organismes de la seva mateixa agrupació.

Quan aquests traspassos de personal afectin departaments o agrupacions diferents, serà la Secretaria d'Administració i Funció Pública qui coordinarà, qui gestionarà aquesta redistribució.

Concursos de provisió de llocs, generals i restringits. Es proposa, en aquest sentit, un ús estratègic dels concursos de provisió seleccionant les places a proveir de forma definitiva a les àrees funcionals i/o cossos que hagin resultat amb necessitat expressades.

Un altre aspecte són els canvis d'adscripció dels llocs de treball i, si n'hi ha, també, de les persones que els ocupin entre unitats administratives de la mateixa unitat directiva, que es podran efectuar, també, amb vocació permanent o amb una previsió temporal amb compromís de retorn. També les modificacions d'adscripció de llocs de treball dins de la mateixa unitat es decidiran pel seu titular i s'efectuaran en aplicació de la potestat d'autoorganització dels departaments. Però també es podran dur a terme canvis d'adscripció de llocs de treball base, i si hi ha persones que els ocupin entre unitats directives, centres, organismes, ens o entitats de dret públic del mateix departament. En el cas que la persona ocupant tingui també un vincle d'interinatge, també caldrà preveure com superar les limitacions actuals als nomenaments temporals. En els casos de canvi d'adscripció del lloc de treball entre diferents unitats directives, la tramitació també haurà de tenir l'autorització de la Comissió Tècnica de la Funció Pública.

Mesures, també, específiques, de promoció interna, de cossos generals i de cossos específics –enginyers, interventors, advocats, etcètera. Aquesta proposta pretén donar resposta a la necessitat de disposar de plantilles més tècniques en les organitzacions, a la legítima tendència també de les persones d'optar a llocs de més qualificació per als quals puguin comptar amb la capacitat suficient, d'acord amb les expectatives de carrera professional per a les quals tenim voluntat de reconèixer-ne també l'expertesa.

Col·laboració interdepartamental en àrees competencials concurrents o compartides per explorar sinergies. Aquells departaments que tinguin àrees competen-

cials concurrents i/o compartides en espais de treball multidisciplinaris i multiprofessionals –per exemple, la pràctica de la salut pública en els escorxadors, o bé la realització de proves pericials de laboratori, per posar-ne dos exemples– podran estudiar fórmules de col·laboració per agilitzar els processos i aprofitar els recursos humans i materials.

Mesures formatives per a l'adaptació funcional. L'Administració proporcionarà la formació d'adaptació que s'escaigui a aquelles persones que hagin d'assumir llocs, funcions o activitats diferents de les que desenvolupen fins al moment, a resultes de l'aplicació de mesures com les previstes en aquesta instrucció. A aquest efecte, l'Escola d'Administració Pública de Catalunya promourà l'organització de les activitats formatives adients per a l'adaptació, com els deia, per a la reorientació professional dels empleats públics, d'acord amb les necessitats actuals.

Mesures de caire conjuntural, atribucions temporals de funcions, creació de borses internes de redistribució per a necessitats puntuals. Aquestes propostes pretenen afrontar les necessitats conjunturals d'efectius d'una manera eficaç, d'una manera eficient i emprant la informació sobre les capacitats, sobre les habilitats i sobre les aptituds i altres aspectes relacionats amb els perfils professionals, així com també la disponibilitat del personal del departament.

Totes aquestes propostes –totes aquestes propostes– són de caire volgutament genèric i no són excloents unes de les altres, sinó que totes elles són complementàries per satisfer les necessitats diverses. La seva concreció, el seu detall és quelcom que esdevindrà dins l'àmbit de la negociació col·lectiva, i deuen entendre que, per respecte a aquesta negociació, jo ara no procedeixi a delimitar-les.

D'aquest treball conjunt, des del Departament de Governació, a través de la Secretaria d'Administració i Funció Pública, buscarem el màxim consens i buscarem la recerca de la major unanimitat. La plasmació concreta de les mesures de racionalització de recursos humans que procedeixin tindrà el format que es requereixi per tal de donar-los empara, bé sigui una instrucció de la Secretaria d'Administració i Funció Pública, bé sigui un acord de govern, bé sigui un decret o fins i tot mesures de caire legal, de rang legal, si així es requereix jurídicament per al seu màxim desenvolupament.

En qualsevol cas, en aquest procés de diagnosi ha afiorat una conclusió clara, que no per intuïda és menys important: la societat canvia, les necessitats de la seva població, també, entenen, a més a més, la població en el sentit més ampli de la paraula i comprenent tots els actors, ciutadans, agents econòmics, agents socials, la societat, com els deia, en definitiva. I l'Administració i la seva eina, la funció pública, ha d'estar preparada per fer front a unes necessitats en constant evolució –unes necessitats en constant evolució– i, a més a més, s'hi ha de poder adaptar de manera ràpida, de manera àgil, de manera flexible. I, s'hi ha de poder adaptar, fer-ho amb subjecció fonamental al principi

d'eficàcia i de racionalitat en la gestió dels seus propis recursos.

En una època marcada per una profunda crisi econòmica i pressupostària, s'exigeix que aquesta adaptació s'emmarqui en una gestió racional d'aquests recursos humans. Han acabat aquelles èpoques passades en què les necessitats eren cobertes amb un increment irreflexiu de la despesa. Ara toca, més que mai, gestionar amb eficàcia. I això vol dir que, més enllà d'aquesta primera pedra que constitueix el marc normatiu que haurà d'emparar les mesures que s'emprendran com a conseqüència d'aquesta diagnosi i d'aquests dimensionament, estem construint un nou instrument jurídic que permetrà gestionar els nostres recursos humans, el més valuós, en definitiva, que té l'Administració de la Generalitat, que permetrà gestionar-los amb flexibilitat, amb capacitat d'adaptació a la mateixa evolució de les necessitats dels nostres clients, que, en definitiva, són els ciutadans.

Acabo, però, posant de manifest que no ens hem d'amagar que la normativa actual en matèria de gestió de recursos humans de les administracions públiques, i la Generalitat de Catalunya no n'és una excepció, dificulta enormement que es puguin prendre mesures com les que he anunciat. Però no ens podem permetre que, cada vegada que l'organització necessita adaptar-se a les necessitats de la societat a la qual serveix, s'hagi de reinventar mecanismes.

Per aquest motiu, ens hem plantejat que l'esforç que ha suposat definir aquest dimensionament i l'adaptació puntual de la normativa per a respondre a aquestes necessitats conjunturals provoqui un canvi en la manera de gestionar les persones en la nostra organització. Per això els parlava i per això els parlo de posar la primera pedra.

Aquest projecte ens ha de conduir a construir un marc normatiu que doti la gestió de les persones d'un caràcter més contemporani, i això vol dir que guanyi en flexibilitat i que, combinant-se amb encert amb el principi de mèrit, permeti optimitzar la nostra força de treball i el nostre capital humà amb la prevalença de l'interès públic.

El procés de reforma de les administracions públiques que estem definint inclou com una peça clau l'adequació del marc legal en matèria de funció pública amb aquest objectiu. Compto, en aquest sentit, amb el treball conjunt amb els grups parlamentaris per treballar en la seva construcció.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Gràcies, vicepresidenta. Iniciem el torn de paraula dels grups parlamentaris, començant pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, amb l'il·lustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, vicepresidenta, per ser avui aquí a explicar-nos aquest pla de

dimensionament. Entenem que és complicat fer una compareixença com la d'avui intentant fer una síntesi d'un estudi. I nosaltres, doncs, per començar, i crec que la resta de grups una mica també, el que tenim ganes és de poder veure l'estudi complert, de conèixer-lo a fons i a partir d'aquí, doncs, serà molt més fàcil plantejar les preguntes.

A dia d'avui no sabem massa com s'ha fet aquest estudi. Sabem, i ens consta, a través dels departaments, que es preguntava als caps d'àrea com tenien els seus recursos humans i quines propostes feien. I, per tant, malgrat no és fàcil, ens agradaria..., si en aquest segon torn d'intervenció podem aprofundir d'alguna manera en la metodologia que s'ha fet servir. L'informe són molts, molts mesos de feina i molts departaments, i avui, doncs, n'hem pogut saber una petita part.

De les respostes i dels temes que ha anat repassant, crec que algunes de les coses les teníem tots clares i l'estudi ens ajuda a posar-les blanc sobre negre. Que Benestar i Família avui era un dels departaments més necessitats crec que ningú en tenia massa dubtes, i ho sabrem millor, doncs, això, quan puguem veure l'estudi sencer.

Ens agradaria, també, aprofundir una mica en quines polítiques tenen pensat implementar per resoldre aquestes mancances. Sé que..., i entenem que el diàleg social aquí és una peça absolutament cabdal, que és a través de la Mesa que ho hem de fer, però sí que, malgrat –parlem d'allò que tantes vegades hem debatut sobre la importància que té guanyar en flexibilitat i en mobilitat en el cos general– que ens sonin bé algunes coses, doncs, com aquesta capacitat de millorar els canvis d'adscripció, i fins i tot la flexibilitat, com comentava vostè, en les adscripcions, o l'increment del treball interdepartamental..., bé, ens agradaria que poguéssim aprofundir una mica més en com això es portaria a terme.

Ens agradaria, també, o recollim aquest compromís i aquesta voluntat de mantenir els llocs de treball, que en cap cas dels resultats d'això es despregui una amortització, perquè en cap cas entenem que les conclusions ens diguin que tenim un excés de treballadors públics, cosa que, a més a més, si mirem les mitjanes i les ràtios habituals, de ben segur que no és així. Sé que no és ben bé el tema que pertoca avui, però no estaria de més fer també una pinzellada de com aquests resultats afecten al final el pla d'ocupació i amb quin calendari treballen respecte a aquest pla d'ocupació.

Hi ha hagut un moment en què parlava d'alguns temes que a nosaltres ens interessaven especialment i que en parlem tot sovint, com el tema del 30 per cent de dedicació especial, tampoc és ben bé el tema que tocaven, però sí que vostè mateixa hi ha fet referència, i malgrat que la seva implementació havia de ser esglaonada, pensem que encara no som al lloc on hauríem d'estar. I, per tant, també ens agradaria que ho valoressin.

Bé, doncs, jo crec que en la primera intervenció podríem deixar-ho amb aquestes preguntes i, en tot cas, ja ho acabaríem d'apuntar en una segona intervenció.

El vicepresident

Gràcies, senyor diputat. Passem el torn de la paraula al parlamentari socialista senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, president. Gràcies, honorable vicepresidenta –senyora Masó, senyor Puig–, gràcies per la seva compareixença, una compareixença que arriba molt tard –molt tard–, massa tard. Seguint la tònica habitual de la política del seu departament pel que fa a la funció pública, vostès han, de nou, faltat als acords que s'havien pres en aquest Parlament. Arriba tard. Vostès ja han començat a executar no un pla, sinó unes retallades lineals que han afectat el poder adquisitiu dels empleats públics i també les plantilles, i vostès, de nou, ho han fet sense diàleg. O, millor dit, volen començar el diàleg avui mateix, aquest mateix matí ho presentava als agents socials.

Efectivament, el 2012 s'acorda crear aquest pla d'ocupació per racionalitzar l'organització i optimitzar els recursos de la Generalitat. La peça clau d'aquest pla havia de ser el document de diagnòsi, que justament presenten avui –parlem de 2012–, el qual ens havia de fer una radiografia de com estava la Generalitat, quines eren les necessitats i els excessos de cada departament per tal de poder reorganitzar els recursos per aconseguir allò que la vicepresidenta sempre té a la boca, que és l'eficàcia i l'eficiència. I en comptes d'això, què ens hem trobat, durant aquest període? Doncs, retallades. No hi ha hagut plans, hi ha hagut retallades. Retallades que, a més a més, no han estat avaluades. Nosaltres sempre li hem demanat a la vicepresidenta i en general a tots els departaments que com a mínim intentin establir un mecanisme d'avaluació de quina és l'eficàcia de les retallades, més enllà de la retallada econòmica.

Per què? Home, perquè al final, quan un veu les previsions que fa el Departament d'Economia pel que fa, per exemple, a l'any 2014 i a la famosa paga extra, doncs, ja veiem per on aniran els seus plans d'ocupació, que seran de nou retallades lineals. En lloc d'això, vostè aquí ens aboca una quantitat d'informació, diguem-ne, prou rellevant, sense poder concretar o sense concretar pràcticament res, com em temo que ha fet també aquest matí.

Vostès van començar a fer les retallades sense fer cap estudi. Senzillament, aplicant retallades lineals, sense fer cap diagnòsi, i sense cap tipus de criteri, amortitzant 6.000 llocs de treball i reduint el 15 per cent el sou a 6.800 funcionaris interins, que si féssim l'equivalència estaríem parlant de la reducció de mil llocs de treball. I això no és un pla de treball, vicepresidenta, això és un pla de retallades. És un ERO encobert en tota regla.

Però és que aquest pla fineix, segons estava mandatat, el març del 2014, i avui som 10 de juliol del 2013. És a dir, quan només queden vuit mesos per acabar-se i quan ja ha passat més d'un any i mig de l'acord de constitució del pla, vostè ve aquí i ens el presenta. Deu comprendre que això, com a mínim, independentment

dels calendaris electorals... Hi ha un cert marge de flexibilitat, evidentment, si hi ha una convocatòria electoral, però no justifica l'immens retard amb què vostè ve avui a presentar el pla. Doncs, cosa que té com a conseqüència, de nou, fets consumats. I si seguim la seva metodologia i el seu, diguem-ne, comportament habitual pel que fa als temes de la funció pública, ens temem que tornarà a aplicar la mateixa política de fets consumats.

Seguint amb aquesta seqüència dels fets, el punt 9 de l'acord..., segons el punt 9 es crea una comissió de seguiment del pla d'ocupació –parlo de març del 2012–, i sap quantes vegades s'ha reunit aquesta comissió de seguiment? Una. Aquest és el diàleg, vicepresidenta, que practica el seu departament i la capacitat de concertació que practica el seu departament.

Per tant, aquest pla s'havia de presentar el 31 d'octubre de l'any passat. Hi insisteixo, amb les modificacions del calendari electoral... No, no, amb les modificacions del calendari electoral és evident que es pot perllongar en el temps, no un any i mig, no el retard que ha tingut, sobretot quan s'han pres..., perquè vostès per prendre les mesures de les retallades no han hagut d'esperar ni han hagut de fer modificacions en el calendari electoral, senzillament les han aplicat, fins i tot sense tenir un pressupost debatut en aquest Parlament –fins i tot. No només no dialogat amb els agents socials, sinó que aplicat unilateralment sense tenir uns pressupostos aprovats en aquest Parlament.

Per tant, vicepresidenta, parlem d'una qüestió també de formes, no només de fons sinó també de formes. De fons, perquè fins i tot en la seva exposició, amb expressions com «redistribució intra- i interdepartamental» o «ús estratègic dels concursos a proveir»..., efectivament aquí la concreció brilla per la seva absència. I la concreció és el que li demanen, segurament, els agents socials, els representants dels empleats públics, i concreció és el que li demanem els grups de l'oposició, vicepresidenta.

Vostè ha fet una exposició conceptual, teòrica, d'allò que ja en certa mesura han començat a aplicar, i que sobretot no ha buscat l'eficàcia o l'eficiència, perquè és evident que vostès pateixen d'una absència congènita de model de funció pública. Ara acaben d'anunciar que tenen una llei..., o han anunciat una llei. Veurem... Nosaltres, ho sap, li ho hem dit i li ho reitero jo avui..., que en tot allò que signifiquin reformes per a la millora podrà comptar amb nosaltres; el que no acceptarem és el que estan fent fins ara, que és: mesures unilaterals, retallades lineals, sense tenir més model que un estalvi, del qual també dubtem –del qual també dubtem. Perquè, a curt termini segurament, amb les balances, o amb els saldos pressupostaris, el poden aconseguir, però les conseqüències socials i, per tant, també econòmiques que tenen moltes d'aquestes retallades ningú les vol valorar.

Per tant, vicepresidenta, jo començaré per fer-li dues preguntes, o tres, molt concretes i que tenen a veure amb decisions que ja s'han pres, sense pla, jo diria que sense model, i fins i tot diria que sense criteri, que són: què passarà el 31 de març del 2014 amb els 6.800

funcionaris interins als quals s'ha reduït el 15 per cent el salari i que eren mesures temporals? Què passarà, vicepresidenta? Pensen vostès reemplaçar les sis mil places que han estat amortitzades? És a dir, tornaran els interins?

Han donat vostès resposta a aquestes dades, o a d'altres, aquest matí, quan han presentat el pla? Perquè ens temem que han fet el mateix que estan fent avui aquí, que és dir: «Estamos en ello. Hem començat a fer un camí», sense comprometre's, no ja en funció del que digui o del que s'estableixi fruit del diàleg i de l'acord –que veurem què dóna de si el diàleg i l'acord–, sinó senzillament de què és el que planteja el Govern. I que en la seva exposició no ha quedat en absolut clar.

Gràcies.

El vicepresident

Gràcies, senyor diputat. El següent torn de paraula, per al Grup Parlamentari del Partit Popular, senyor Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyor president. Bé, després d'escoltar atentament la vicepresidenta, esperàvem quelcom més. Sincerament, bé, no la sobtarà, però ens ha decebut, vicepresidenta. Perquè després del temps transcorregut, del debat intens que hi ha hagut, dels mandats parlamentaris, home, esperàvem que s'hagués aplicat una miqueta més del que avui ens ha presentat. Dit amb altres paraules, si estiguéssim fent un símil en edat escolar, vostè hauria de tornar al setembre, no?, perquè no hauria aprovat el que li va mandar el Parlament de Catalunya.

I, en aquest sentit, amb què ens trobem? Amb una explicació plena de generalitzacions, de poques concrecions, excepte algun exemple, doncs, que ha tingut a bé mencionar; de poca quantificació de re, excepte la xifra global de les 20.374 persones, que és l'univers que vostè deia que afectava, i deixar molt clar que si no eren aquestes mesures era l'acomiadament. Excepte aquests dos conceptes, poca quantificació vostè ens ha aportat aquí que ens permeti, doncs, fer una avaluació realment concreta, precisa, rigorosa del que vostè ens proposa.

En definitiva, el que ens planteja és més un acte de fe que una avaluació d'una diagnosi. Per tant, diagnosi genèrica del que vostè ens ha explicat, propostes genèriques. I aquí s'excusa amb la negociació col·lectiva a l'hora de poder arribar a una certa concreció d'aquestes propostes genèriques.

Nosaltres sí que li demanem, ja d'entrada, poder conèixer el document d'aquesta diagnosi, perquè és evident que aquest era l'element clau, fonamental, sobre el qual havia de pivotar el pla que vostès van aprovar com a govern. El portaveu d'Esquerra Republicana hi ha fet referència: l'hem vist parcialment, o en tenim una part... Nosaltres no hem vist ni això. Llavors, li demanaríem que..., si ens poguessin donar una còpia d'això, li ho agrairíem, i també d'aquestes propostes

que vostè ha esmentat i que ha dit que ha lliurat aquest matí a la Mesa, no?

Clar, és que nosaltres esperàvem molt més. I vostè ha somrigut quan jo li feia aquesta afirmació, però nosaltres ja li volíem preguntar quina implementació del pla havia fet vostè. Perquè si analitzem l'apartat sisè, ja diu d'una forma clara, doncs, que, un cop feta la diagnosi, el següent pas era el grau d'execució d'aquestes actuacions derivades del document. I veiem que avui ens trobem que avui ha presentat aquest document, que l'ha lliurat a la Mesa –de la diagnosi– i que no ha fet res més. Això sí, tot el que era referent a aquestes mesures immediates de racionalització i en algun cas de retallades, aquestes sí que les han adoptades d'una forma diligent. Però tot el que venia a continuació, que era aquesta diagnosi, aquesta racionalització, aquesta optimització, doncs, no ho han fet, senzillament.

I vostè diu: «Escolti, és que hi han hagut eleccions.» I per nosaltres això són excuses de mal pagador. Per dues raons, primer perquè hi ha un mandat –i després hi entrarem amb més profunditat– del Parlament, en la Moció 94/IX del Parlament, on deia que aquesta diagnosi havia d'estar feta el 31 de juliol de 2012. I el 31 de juliol de 2012 no hi havia convocada cap elecció. Per tant... No s'havien convocat encara, s'havien convocat al setembre. Per tant, vostè podia haver complert.

I, en segon lloc, perquè..., és que vostè és la mateixa responsable de l'anterior Govern d'aquestes eleccions. És que hi ha hagut solució de continuïtat. Per tant, vostè tenia la responsabilitat i la continua tenint. Per tant, són el mateix Govern. Per tant, són excuses de mal pagador dir-me ara que vostès han retardat, doncs, aquesta diagnosi perquè hi ha hagut eleccions.

Perquè nosaltres ens preguntem: si el pla es va aprovar el març de 2012, tenia una vigència, segons el mateix pla, de dos anys; per tant, a l'abril de 2014 finalitzarà, i avui ens presenta la diagnosi, avui l'ha presentat a la Mesa, l'ha de negociar, l'ha de dialogar i després l'ha d'implementar, vostè creu que a l'abril de 2014 estarà fet tot el que preveia el pla? És evident que no, que de nou ens trobem amb un incompliment per part del seu departament.

Perquè, en aquest sentit, creiem que és important situar i emmarcar aquesta proposta en el conjunt de la política de la funció pública que vostè ha desenvolupat. La seva gestió en aquesta matèria s'ha caracteritzat, des del seu inici fins ara, pels constants incompliments: dels compromisos que van adoptar com a govern, i aquí parlarem de la Llei de la funció pública, per exemple, o de la regulació de la figura del directiu, vostès tots aquests grans compromisos, inclús electorals, que vostès van assumir i van assumir com a govern la passada legislatura, no els han complert; per l'incompliment, també, dels mandats que li fa el Parlament de Catalunya. Vostè s'omple la boca d'autogovern, de capacitat d'autoorganització, i vostè els mandats que li estableix el Parlament els incompleix, i això cal denunciar-ho.

I ara farem un breu repàs del que és aquesta moció de referència, que és la 94/IX del Parlament de Catalunya, i analitzarem si vostè ha complert alguna cosa

o no. En primer lloc, a l'apartat 1 es deia que hi havia la necessitat de prioritzar aquest document de diagnosi i que es presentés el 31 de juliol del 2012. Doncs, pràcticament un any després ve i el presenta en aquesta cambra. Després es deia en el punt b que s'havia de «recuperar el diàleg i la concertació amb els agents socials, per adoptar i concretar les mesures conjunturals de contenció de la despesa que afectin el personal al servei de l'Administració», inclosa la diagnosi feta en aplicació de l'apartat 6. Vostè creu que ha complert amb això? La diagnosi és evident que no, perquè si l'ha lliurat avui, segur que no han tingut temps de dialogar i parlar. I, per tant, el dia d'avui tampoc ha complert aquest mandat del Parlament, adoptat, li ho recordo, el mes d'abril de l'any 2012 –el 26 d'abril de 2012.

«Avaluar i rectificar les mesures conjunturals de contenció de la despesa per a substituir on correspongui el principi de linealitat pel principi de progressivitat.» Vostè ho ha fet, això? «Donar compte al Parlament de les mesures conjunturals de contenció de la despesa.» Ho ha fet? Ha donat compte d'aquestes mesures? En tot cas, ha estat requerida pels grups parlamentaris de l'oposició perquè ho faci. «Disposar abans de 31 de març de 2013 d'un projecte de llei de reforma de la funció pública.» Vostè ha complert? Tampoc ha complert. I «establir els mecanismes perquè des de l'inici de la recuperació econòmica, el personal funcionari, estatutari i en general i específicament el personal directament afectat pel pla recuperin progressivament el poder adquisitiu». Això veurem si ho complirà o no. Però, en tot cas, dels un, dos, tres, quatre, cinc, sis punts –n'hi ha un de futurible, en queden cinc–, ja els ha incomplert tots.

Per tant, la seva gestió i els seus antecedents en la gestió de la funció pública del Govern de la Generalitat de Catalunya es caracteritzen d'una forma clara per un constant incompliment, que és absolutament rebutjable.

A més, ja ho vam denunciar, vostè es deu recordar que, quan va comparèixer per primera vegada en aquesta legislatura davant d'aquesta comissió per donar compte de la seva gestió en la funció pública i de les seves directius, ja li vam demanar per l'estat d'aquest pla i com es trobava, i la seva reacció es va caracteritzar més pel silenci que per la donada d'explicacions en seu parlamentària.

Vostè ho ha dit, però jo crec que és important repetir-ho: el pla s'articula en dos eixos. El primer preveu l'aplicació de determinades mesures amb caràcter immediat. I el segon, que és conseqüència d'una diagnosi prèvia, preveu l'aplicació de mesures planificades per a la racionalització de l'organització i l'optimització del personal. Vostès s'han quedat en el primer. Vostès sols han estat capaços d'aplicar el primer eix. I el segon l'estan aplicant amb molt retard, i veurem amb quins resultats.

La gran pregunta que cal fer, també, davant d'aquesta presentació, és: i a l'abril de 2014, què passarà? Quin és el plantejament? Perquè, com vostè ha esmentat, i d'una forma clara diu el pla, la vigència finalitza

l'abril del 2014. Quina és la seva política a partir d'aquell moment? Què pensa fer? Quines són les seves directrius? Què pot dir als treballadors de la Generalitat en aquest sentit?

En tot cas, com deia, el seu inici de gestió en aquesta X legislatura es caracteritza per les decisions precipitades i per les decisions injustes, que han comptat amb el suport inestimable d'Esquerra Republicana de Catalunya. Evidentment, sense aquest suport vostès no haguessin pogut impulsar la mesura que li recordava en aquest inici de gestió, que és la supressió unilateral d'una paga extraordinària als treballadors de la Generalitat.

Per tant, i per finalitzar aquesta primera intervenció, estem francament decebuts d'aquesta presentació, li exigim una major concreció, li reclamem que ens doni, doncs, aquesta diagnosi i les seves propostes per poder-les analitzar amb més concreció. I, en definitiva, la seva política en matèria de funció pública s'ha caracteritzat, ho torno a dir, per l'incompliment constant dels compromisos que vostès han adoptat...

El vicepresident

Hauríem d'anar acabant, eh?

Pere Calbó i Roca

...per l'incompliment dels mandats parlamentaris, per les decisions precipitades i injustes, pels seus silencis i perquè només ha estat capaç de quedar-se amb les retallades, i a dia d'avui –ho torno a subratllar, a dia d'avui– no han aplicat cap mesura de racionalització i/o optimització del personal, que és el que li exigeix el pla.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident

Gràcies, senyor diputat. Passem el torn de paraula al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya els Verds; senyor Vidal.

Marc Vidal i Pou

Bon dia. I gràcies, senyor president. Senyora vicepresidenta, li agraeixo que estigui avui aquí a iniciativa pròpia. Com a mínim és mostra que algú en aquest Govern treballa, fa alguna cosa, i, per tant, es pot presentar un informe. El que passa és que –li he de ser sincer–, si el diputat del Partit Popular diu que està decebut, joestic una mica preocupat. No, suposo que ja s'ho esperava.

Preocupat, primer, perquè no ha pogut estar-se, al final de tot de la seva intervenció, del deix referit a l'anterior Govern, quan ha parlat d'un «increment irreflexiu de la despesa». Efectivament, hi va haver un increment de la despesa, li asseguro que no va ser irreflexiu. En qualsevol cas, els números canten, vam passar del 7 per cent el 2003 al 17 per cent, és a dir, un punt i mig per any, i, en canvi, del 2010 al 2012 es va passar del 17 per cent al 21 per cent, dos punts i mig

per any, amb retallades. Per tant, les comparacions de vegades són odioses.

Però, en qualsevol cas, aquest increment es refereix a la funció pública –l'increment de la despesa es refereix a la despesa relacionada amb la funció pública–, i resulta que tenim el percentatge per habitant dels més baixos d'Espanya, i Espanya, dels més baixos d'Europa. Per tant, jo crec que aquests elements no toquen, no els haurien de fer. Especialment quan parla que la societat canvia, les necessitats, també, i l'Administració ha d'estar preparada; per tant, deu voler dir que no confien gaire que estigui preparada la nostra Administració.

De fet, confiàvem que el que ens presentés avui fos realment una reestructuració, en la qual nosaltres creiem, que donés més eficiència a l'Administració, que aprofundís, per exemple, en l'Administració electrònica, que ha quedat mig abandonada des que van entrar vostès al Govern; o que aprofundís en l'Administració de finestra única, que també està a ritme molt alenit, francament. I en el fons el que fa és presentar-nos una justificació de per què s'ha de seguir retallant personal. Bastant, ens ho presenta bastant així.

Jo, francament, la primera pregunta que li faria, perquè tinc la sensació que el que ens presenta és un acomiadament encobert d'interins, és: quants interins aniran al carrer amb aquest pla?, senzillament, eh?

De la resta, quan parla dels temes de flexibilització, quan parla dels temes de trasllat de personal, tampoc ens diu gaire res de nou. En alguns temes són coses força habituals. De fet, ens explica que xarbotarà una mica els funcionaris perquè quedin equilibrades les necessitats amb el personal que es té, s'anirà recollocant tothom, i d'aquest xarbot, doncs, algú caurà del got, diguem-ne, no?, i, per tant, perdrem alguns elements d'aquest xarbot. Però no ens diu qui, no ens diu com, no ens diu quan. I quan ens diu els perquè, alguns perquè serien discutibles, però en deu minuts no tindríem la discussió. Per exemple, ens parla que farà redistribució d'efectius intra- i interdepartamental; bé, com? Només interins? Personal funcionari? Amb quins mecanismes legals es pensa fer això? És a dir, les concrecions d'aquest tema, no?

Els concursos de provisió, generals i restringits, també, com? Quins són els mecanismes que es faran servir? Les mesures específiques de formació interna; bé, de fet és una cosa que de forma habitual es fa en determinades èpoques i per a determinades necessitats. La col·laboració interdepartamental, que ens sembla positiva en àrees competencials concurrents, com?, de quina manera es farà, no? Les mesures formatives, tampoc. Entenem que no és cap excepció en aquest sentit.

I les mesures conjunturals..., bé, clar, quan parlem de mesures conjunturals, aquí hi caben moltes coses, eh? Sobretot si diem «atribució temporal de funcions»... Quines mesures conjunturals? Quines mesures i, per tant, naturalment, també com i també quan, no?

Clar, perquè després vostè diu que tenim una eina –la funció pública– amb una estructura burocràtica rígida i inamovible. Quina és l'estructura, doncs, que hauríem

de tenir, flexible... Semblant a la privada, per entendre'ns? Perquè després ens puguem escapar de determinats tipus de control o de determinats tipus de més equitat a l'hora de distribuir els llocs de treball? Que no és la manera idònia, la de la funció pública, però que probablement és molt més equitativa que d'altres maneres d'atribuir llocs de treball en determinats processos. Per tant, em preocupa –em preocupa– que parli que tenim una eina burocràtica rígida i inamovible, perquè tots sabem el que és la funció pública.

Jo és que en el fons crec –ja li ho vaig dir un dia, eh?– que vostè no creu en el funcionari. Però és una opinió, eh? –és una opinió. Sí, perquè de vegades es considera un funcionari com una persona que té massa avantatges laborals, que la seguretat li fa tenir pocs incentius per a la feina, no?, que hi ha massa funcionaris... Això s'ha repetit una i altra vegada. I, per tant, en el fons, de vegades, un té la sensació que es creu que la funció pública, segons una determinada concepció més neoliberal, és com un llast, no? I que el control públic és com feixuc i que l'Administració... Home, doncs, anem amb compte, perquè jo crec que culpabilitzar d'aquesta manera la funció pública també és una manera de justificar retallades. Perquè, és clar, és el camí més fàcil, eh? Hem utilitzat el camí més fàcil: retallar despeses sense haver d'incrementar ingressos per altres conceptes que no ens serien massa ben vistos.

Fins i tot em preocupa l'amenaça implícita de la frase «podríem haver pres mesures traumàtiques», que no sé exactament què vol dir. Perquè, en el fons, no sé si els funcionaris ho han de considerar com una certa amenaça de dir: «O acateu o aquí farem escabexina i uns quants més aniran al carrer», no?

I m'agradaria que m'expliquéis, quan parla de «tecnificació», «flexibilitat» i «polivalència», que són paraules maques, és cert, però, és clar, poden dir qualsevol cosa, algunes positives i d'altres, hi insisteixo, preocupants, no?

I, per anar acabant, que no em deu quedar massa temps, ho suposo. Escolti'm, i el respecte per les relacions laborals? El concepte de negociació col·lectiva –em penso que també n'hem parlat més d'una vegada– no és reunir-se, entenc jo. No és dir: «Mirin, tinc pensat això, què els sembla? Bé? D'acord? No? Doncs, ho sento, però és això.» Per tant, no és una suma de reunions el que és la negociació. I les relacions laborals impliquen que la part social, els treballadors i les treballadores han de poder dir alguna cosa molt concreta sobre el futur dels seus llocs de treball. Això passa a l'empresa privada i ha de passar a l'empresa pública. I la sensació que tinc, com a mínim de la gent que m'explica coses, o pel que jo he anat veient dels funcionaris que darrerament s'han hagut de tancar perquè no els rebia i aquestes coses, és que potser la negociació no és tan fluida com vostè ens explica cada vegada que diu aquí que «de negociació» –diu– «n'hi ha hagut sempre». D'acord, estic segur que es reuneix sovint. L'altra cosa és que hi hagi negociació real.

I entenem que totes aquestes mesures és absolutament essencial que es negociïn amb els sindicats com una norma bàsica de relacions laborals. Perquè vostè ens

ha dit que no només això, sinó que amb altres consensos...; no sé amb qui, suposo que deu ser amb els altres partits o..., no ho sé. En qualsevol cas, la primera norma és assegurar el consens bàsic, que és la negociació efectiva en les relacions laborals.

En fi, una pregunta darrera, que també li han fet per aquí. Què passarà amb aquests interins que la mesura era temporal, però no el 2014, sinó ara. Perquè, és clar, estem aplicant aquestes mesures, canviem l'objectiu de dèficit, que era el que ens feia aplicar les mesures temporals de determinades reduccions; per tant, pensa fer algun canvi ara o en la perspectiva de futur proper respecte d'aquests interins?

En fi, estem per la racionalització, però no estem per la disminució, no estem per la retallada, i estem perquè negociem amb claredat aquestes mesures, perquè es cregui i es doni veu als treballadors públics, en els quals m'agradaria pensar que sí que és veritat que vostè hi creu, i no tal com jo, que sóc un mal pensat, penso que no gaire.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Gràcies, senyor diputat. El torn de paraula per al Grup Parlamentari Ciutadans; senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, president. Donar les gràcies a la vicepresidenta i als membres de la conselleria que l'acompanyen per l'explicació d'aquest pla d'ocupació pública que ens ha presentat avui i que, bé, hauria d'haver estat presentat tot just ara fa un any, i que, per tant, arriba amb un cert retard, i sobre la implementació del qual ja han sortit diverses notícies que han generat l'alarma en tot el col·lectiu de servidors públics.

Com vostè sap, senyora vicepresidenta, des del Grup Parlamentari de Ciutadans hem impulsat diverses iniciatives per tal de garantir la creació d'una administració pública al servei de les persones i de les empreses, sense allunyar-se dels criteris d'eficàcia i eficiència, però sí que aplicant criteris de racionalització que permetin fer-la més ajustada a les necessitats actuals i que respongui, d'aquesta manera, a les necessitats d'aplicar mesures d'austeritat que l'entorn econòmic ens demana, no?

Vostè ha dit que era l'objectiu d'aquest pla reduir duplicitats, reordenar l'Administració pública, i jo volia fer referència a aquest informe d'experts que s'ha publicat fa uns dies, en el qual se li demanava que expliqués exactament de quina manera des de l'àmbit polític es pretenia impulsar un projecte d'Administració pública adequada a les actuals necessitats, perquè s'havia de liderar aquesta reforma de l'Administració. I no creiem, des del Grup Parlamentari de Ciutadans, que la millor manera de liderar un projecte sigui fent retallades lineals dels seus treballadors, i sobretot en aquells sectors i en aquells àmbits que són més necessaris perquè afecten sectors sensibles de la societat.

Atès aquest primer plantejament, vostè ha fet referència que cadascun dels departaments ha fet una diagnosi de quina era la situació dels treballadors dels diferents departaments i que, per tant, segons aquesta diagnosi que s'havia fet, doncs, s'havien aplicat les mesures de reordenació del personal al servei de l'Administració pública. La primera pregunta que li fem és: exactament quins indicadors s'han fet servir per tal d'elaborar aquesta diagnosi, per saber exactament sobre quins fonaments han basat aquestes retallades de personal que s'han dut a terme a través de diferents procediments. Per tant, ens agradaria saber exactament els indicadors aplicats per fer aquesta diagnosi, i li agraïm que s'hagi fet amb personal de dintre dels diferents departaments i que no hàgim hagut de pagar un informe extern que hauria minorat encara més els diners o els recursos del Departament de Governació.

Respecte al sistema d'optimització dels recursos humans, en una resposta a una interpellació formulada per aquesta diputada, quan li va dir que havia aplicat mesures que havien suposat una retallada de gairebé set mil llocs a l'Administració pública, vostè em va dir que no tot això es feia a través de la reducció de personal, sinó que hi havia hagut jubilacions, amortitzacions de places, caducitat de contractes, i avui ens anuncia un altre tipus de mesures, no?, com és la necessitat de redistribuir efectius a través de trasllats de personal.

No sé si això es pot aplicar segons el que estableix la llei d'Administració pública, i ens agradaria saber sobre quins criteris farà aquesta redistribució d'efectius a través de trasllats de personal i també de quina manera vostè pensa graduar, també, la redistribució de personal a través de la potestat que vostè atribueix als diferents departaments d'autoorganització en l'àmbit del personal. Perquè hi han determinats departaments, senyora vicepresidenta, en els quals l'autoorganització ha suposat una minva considerable dels efectius de recursos humans en sectors tan importants com la sanitat o l'educació, que creiem que haurien d'haver estat prioritzats per tal d'evitar que la pèrdua de personal hagués afectat sectors tan sensibles de l'Administració.

Per tant, nosaltres creiem que aquesta reducció que planteja aquest pla que vostè avui ens presenta arriba tard, genera encara més preocupació en el sector de l'Administració pública, perquè moltes d'aquestes mesures, senyora vicepresidenta, s'han aplicat sense tenir en compte determinats criteris, com són el diàleg i la negociació. La Mesa de l'Administració pública ha reclamat en reiterades ocasions la necessitat de tenir una millor relació amb la Vicepresidència del Govern per tal de garantir que moltes de les mesures que s'implementen es facin amb l'acord del sector afectat, i són reiterades les queixes que ens diuen que el diàleg, doncs, no és suficient i que la negociació no sempre arriba al punt adequat.

Per tant, l'instem a millorar aquestes mesures, tant de diàleg com de negociació, sobretot quan afecten sectors de l'Administració importants, i a garantir que aquesta Administració pública que vostè ens planteja de cara al futur estigui adequada als criteris que tan-

tes vegades li hem exigint d'eficàcia i eficiència per tal de posar-la al servei de les persones i de les empreses, que és realment la veritable funció de l'Administració pública a Catalunya.

El vicepresident

Gràcies, senyora diputada. El següent torn de paraula, la portaveu del Grup Mixt, senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bé, bon dia. Primer de res, nosaltres volíem fer una reflexió sobre la diagnosi. Estem d'acord amb altres diputats que han expressat, doncs, la perplexitat per no poder tenir ara mateix en mà l'estudi per tal de formular les preguntes que entenem que d'alguna manera complementarien la nostra intervenció i que volem que es recullin, per tant, doncs, en aquest pla.

També volem fer una reflexió sobre el tema... Vostè s'ha referit al diàleg social, a la necessitat de consens. Entenem que, perquè dos parts o tres, o les implicades, arriben a un consens o a un acord, totes les parts han de partir del mateix punt d'inici. Això vol dir tenir la informació adequada; vol dir, doncs, saber d'on s'han tret les dades, per exemple, perquè els representants de les treballadores i els treballadors difícilment podran situar-se en el seu mateix nivell en la negociació si no tenen accés a aquestes dades. Per tant, la nostra reflexió seria, doncs, que aquestes dades de manera immediata se'ls facilitin no només a les representants de les treballadores i els treballadors, sinó també a tots els agents polítics i socials que en teoria hem d'intervenir per a planificar o per a dissenyar el que nosaltres entenem que ha de ser la nostra Administració pública. I, per tant, doncs, simplement fer aquesta reflexió sobre la diagnosi.

Respecte a la planificació i la racionalització dels recursos humans, vostè ha fet referència a una sèrie de causes que, des del seu punt de vista, des del punt de vista de l'informe, han reduït les càrregues de feina de les funcionàries. Entenem, o la CUP - Alternativa d'Esquerres entén que per una qüestió de rigor en la informació vostè també hauria hagut de referir-se a les externalitzacions; és a dir, també s'hauria hagut de referir a totes aquelles contractacions..., és a dir, a l'ús de l'eina de la contractació administrativa per, com bé diu la paraula, contractar fora de l'Administració, sempre justificat..., vostès entenen que és justificat en el fet que no hi ha recursos propis, una mesura que ja va començar el tripartit i que vostès han seguit, de confiar més en les empreses privades la diagnosi sobre l'Administració. Que no ha sigut aquest el cas, i nosaltres, en aquest sentit, doncs, els felicitem per haver posat en valor la funció pública, que nosaltres entenem que és cabdal. Però sí que és una pràctica habitual, doncs, com he dit, de governs anteriors i del seu.

I, en aquest sentit, vostè diu que l'Administració s'ha anat adaptant de manera natural a aquesta racionalització dels recursos humans. Li hem dit que per rigor entenem que el muntant, que el gruix d'externalitzacions ha de constar en aquesta diagnosi.

També per rigor estaria bé fer referència a les conegudes com les «big four» –vostè les deu conèixer–, que curiosament, també, de manera natural, han fixat membres de Convergència i Unió en els seus equips directius. Les *big four* són –les coneix, m'imagino– PriceWaterhouseCoopers, Deloitte, Ernst & Young, KPMG, quatre consultores que en els tres últims anys han anat incorporant a les seues files, doncs, membres de Convergència i Unió, i que també de manera natural han anat dissenyant un pla de retallades i de racionalització i d'ajustos que nosaltres entenem que és, en tot cas, antisocial i que el que fa és no apostar per l'Administració pública i pel servei públic, sinó tot el contrari. És aportar a l'Administració pública criteris de racionalització i d'ajustaments iguals que en l'empresa privada, adoptant un isomorfisme institucional entre la privada i la pública que en cap cas pot sostenir-se.

Per tant, i també de manera natural, vostè ha entès que la reducció lineal del 15 per cent als interins, també en les hores personals, també en les vacances per antiguitat, doncs, com he dit, és una de les maneres naturals per, d'alguna manera, adaptar les administracions públiques o fer-les coresponsables del pagament del dèficit i d'aquesta crisi, i nosaltres entenem que això no ha estat de manera natural, com he dit, i que en tot cas és una decisió política com se n'haurien pogut adoptar moltes altres.

La nostra pregunta concret –i és una pregunta concreta– és..., vostè ha comentat que no hi haurà acomiadaments per raons pressupostàries, la pregunta seria: hi haurà acomiadaments per raó de l'aplicació d'aquest pla? Aquest pla i, per tant, la mobilitat funcional i territorial implicarà que quan un funcionari ocupi una plaça que està ocupada per un interí aquest interí haurà de saltar obligatòriament? I, en aquest sentit, quines reflexions fan vostès sobre el tema.

Després, sobre la mobilitat funcional i territorial. Doncs, nosaltres entenem que la mobilitat, com vostè ha dit, ha de ser una cosa voluntària. Ha de ser mobilitat funcional i territorial i voluntària i en cap cas discrecional. I perquè no sigui discrecional, una de les mesures que nosaltres entenem que hauria de ser obligatòria és l'acord amb les representants de les treballadores i els treballadors. No vull dir la negociació, sinó l'acord. L'acord vol dir que dos persones, tant la persona que ocupa el lloc de treball com la persona que li proposa el canvi, designen de manera voluntària el canvi en l'objecte de la seua relació funcional o laboral, perquè també hi han altres vinculacions. Per tant, perquè no sigui una mobilitat discrecional, instem que sigui d'obligatori compliment, doncs, un acord, com he dit, entre les parts afectades per la mobilitat.

Vostè també ha parlat de la tecnificació i l'especialització, i nosaltres entenem que s'ha de fer, llavors, una reflexió molt més enllà. La tecnificació i l'especialització de les plantilles funcionals són compatibles amb l'externalització de manera contínua? Perquè nosaltres entenem que sí, l'Administració ja té en el seu si suficient gent formada i suficient gent especialitzada, el que no s'ha fet és comptar amb aquesta gent

per tal de dissenyar les polítiques públiques, la qual cosa nosaltres lamentem.

Per últim, també voldríem fer, doncs, una reflexió sobre per què les interines som la moneda de canvi sempre que es parla d'ajustaments en la funció pública. Li exposo un cas pràctic, i li preguntaria, en tot cas, com el resoliria vostè, i faig una reflexió final i acabaria la intervenció.

El cas pràctic és el d'una persona que és tècnica A-21, vuit anys de servei en una administració pública, durant els quals s'ha pagat una especialització relacionada amb el seu lloc de treball, dels seus propis recursos, i que li ha estat retallat el 15 per cent del seu sou, dels seus drets, del seu horari. No li ha estat retallat un 15 per cent de la seua responsabilitat, és a dir, la responsabilitat es mantenia intacta. I davant la sol·licitud d'una situació especial, doncs, aquesta situació especial..., com, per exemple, podria ser presa..., o un deure inexcusable o presa d'un deure derivat de presentar-se a unes eleccions, que podria ser, per exemple, prendre possessió del càrrec de diputada, doncs, se li denega la situació especial, i per tant sense indemnització i, per tant, sense cap altra possibilitat que se li retorni el seu lloc de treball un cop acabi aquests serveis, es troba, doncs, que la seua relació amb l'Administració després de vuit anys és, i després d'haver-se format, la de res, el buit.

I, per tant, respecte a aquelles interines que estan patint, com he dit, les conseqüències de la seua política d'ajustament, una reflexió que, com he comentat abans, va lligada a la necessitat d'acord, a la necessitat que no siguin moneda de canvi i a la necessitat que es concreti molt en què es traslladarà tot aquest impacte, quantes interines seran acomiadades, i, en tot cas, que això es pugui tractar de manera transparent i que pugui ser objecte, en tot cas, sempre, de negociació col·lectiva.

Gràcies.

El vicepresident

Gràcies, senyora diputada. Passem el torn de paraula a la senyora Annabel Marcos, en representació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, president. Donar la benvinguda, en primer lloc, a l'honorable vicepresidenta del Govern, a la secretària general de Funció Pública, al senyor Miquel Puig, a tots els membres del Departament de Governació que els acompanyen i també als representants sindicals que ens acompanyen en aquesta sala.

Bé, en la primera part de la intervenció, la vicepresidenta ens ha posat de manifest l'estudi que s'ha fet i som conscients totalment de la complexitat de fer aquest estudi. Per què? Perquè parlem de dades relatives a recursos humans, recursos humans que són i pertanyen a un entorn variable. Per tant, quan parlem d'un entorn variable, crec que incrementa més la complexitat de fer aquesta feina.

Jo voldria començar per on en principi volia haver acabat. La voluntat dels grups parlamentaris que m'han precedit en l'ús de la paraula sembla que no estigui per la labor d'ajudar a fer una anàlisi, un estudi i tenir una voluntat de treball per l'empleat públic i per la funció pública. I m'ha sobtat. O sigui, és una cosa que de sobte dius: semblava que estàvem tots per treballar pel funcionari, per l'empleat públic, i de sobte veig que, amb excepció –i sé que aquí hi hauran, com rancúnies i diran...– del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, els altres... –sí, ho sabia, que hi haurien ahs i ois–, però excepte aquest grup parlamentari, els altres no estan per la labor de voler ajudar a l'estudi, al treball.

Una altra cosa és que el Govern sí que tenia un mandat, tenia un mandat per presentar el pla d'ocupació, però entenc, i ha sigut la feina, la tasca del Govern, que no és gens fàcil, que la prioritat era, i així s'ha pogut demostrar, mantenir el màxim de llocs de treball possibles. I això des de fa més de dos anys, la vicepresidenta, com abans s'ha comentat, tenia la responsabilitat, i així des del seu departament ho han intentat fer.

Podem afirmar des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió que s'ha fet feina, s'ha fet feina en funció pública, però que hi ha molta feina i molt camí per recórrer. Jo crec que amb molta voluntat i amb voluntat de tots els grups parlamentaris podem anar. De totes maneres, no podem obviar canvis que hi ha hagut, canvis que han vingut donats per diferents situacions i canvis que han generat una reforma i una reestructuració del model de funció pública. Canvis deguts a l'Acord de govern de 28 de febrer de 2012. El pla d'ocupació també va haver de reformar la reducció del 15 per cent de jornada i retribucions del personal interí, amb les excepcions que ja la vicepresidenta ha exposat en la seua exposició inicial. També canvis quant a reestructuracions departamentals i al sector públic. Però aquests canvis generen un dia a dia, un treball i un esforç que se suma a la feina que es fa per part del departament.

Jo voldria destacar, igual que s'ha destacat des del Grup Parlamentari de la CUP, la feina feta pel departament. La feina feta des de la Secretaria d'Administració i Funció Pública, perquè demostra que internament, des del mateix departament i a nivell de feina feta amb recursos propis i col·laboració interdepartamental, es pot fer la feina i no s'ha de recórrer a una feina externa per poder intentar pal·liar les mancances o les reformes que hem de suportar.

Quant a les mesures del personal interí, són mesures que, jo ho he dit moltes vegades, des del Govern s'ha explicat moltes vegades, el Govern no les volia haver aplicat mai –mai–; són mesures totalment eventuais, mesures temporals, no són mesures estructurals. I això ho he dit per activa, per passiva, s'ha dit des del Govern, i sembla que alguns grups parlamentaris o no tenen la voluntat d'escoltar o no els interessa tampoc escoltar.

Aquestes mesures, a causa de la conjuntura econòmica actual, no es poden modificar, ara per ara. Però jo inclús voldria que la vicepresidenta ens ho deixés clar:

aquestes mesures, a partir del 2014, les mesures concretament que afecten personal interí, com es veuran reflectides? I també, m'ha semblat una pregunta indirecta, però la hi faig directament, perquè en quedi constància i quedi clar: ens pot confirmar que no es faran acomiadaments massius en la funció pública? Ens ho pot confirmar?

Bé, jo, per anar acabant la meua intervenció, recordar que estem vivint un moment d'ofec econòmic que ens està repercutint a tot arreu, i naturalment en la funció pública. Vull reiterar l'agraïment a l'empleat públic per la tasca que està fent, per la feina que està fent diàriament i per la comprensió. Tot i que molts grups parlamentaris no hi estem d'acord, jo crec que tenim un bon lligam representants sindicals amb Govern, una tasca feta i una tasca per fer, i, com a grup parlamentari, l'únic que podem intentar és ajudar el Govern, ajudar l'empleat públic i ajudar quant a les negociacions.

I només dir un apunt: senyor Calbó, l'Estat espanyol rep 16.000 milions d'euros dels catalans i les catalanes, que se'n van d'aquí, de Catalunya, i no tornen. Com entén que la Generalitat de Catalunya no es vegi obligada a treure una paga, una de les dos pagues extra? Però, en canvi, Espanya, que és un país subvencionat, pagarà les dos. Això ho deixo sobre la taula.

Per part meua, res més. Gràcies.

El vicepresident

Gràcies, diputada. Per respondre les intervencions de la totalitat dels grups parlamentaris, fins a un temps màxim de trenta minuts, té la paraula la vicepresidenta.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies. En primer lloc, agrair totes les intervencions, intentaré respondre-les. Segur que em deixo alguna cosa i tindrem ocasió... Però, primer de tot, després de situar, doncs, les intervencions inicials que vostès han..., jo voldria remarcar-ne una, no?, perquè el Partit Popular diu que espera més, el Partit Socialista que espera concreció, que està decebut; Iniciativa, doncs, més..., més..., està preocupat. Jo crec que tots estem preocupats, tots. Però deixin-me que els digui una cosa, quan diuen: «Escolti, és que les retallades no han estat avaluades i, a més a més, no, no..., no s'ha concretat.» Miri, el més important d'això, per mi –el més important–, i jo creia que per tots vostès, és que totes aquestes mesures que s'han pres durant aquests dos anys el que han permès és no haver d'acomiadar vint-i-quatre mil persones. Jo crec que això és importantíssim.

I els diré una cosa, perquè, senyor Vendrell, vostè em demonitza, no, jo, escolti, jo resulta que sóc aquella persona que no creu en els treballadors públics. Miri, li seré molt sincera. Fa més de dos anys, en el meu despatx han vingut moltes persones de diferents àmbits i m'han aconsellat, en privat, i m'han dit: «Escolta, acomiada persones, acomiada interins i t'evitaràs problemes i desgast.» I no ho he fet. I el Govern no ho

ha fet. Perquè el Govern, que allò segurament li hauria produït menys desgast, ha pensat en les persones i ha pensat en l'Administració. I per damunt de tot, i ha estat coherent durant tot aquest temps, ha tingut una prioritat: mantenir el màxim de llocs de treball possibles i, a més a més, no amortitzar cap lloc de treball estructural per raons pressupostàries. I això significa no haver pres mesures més traumàtiques. Jo no sé si això vol dir que el Govern creu o no creu en l'Administració i en la funció pública.

Pensi també una cosa: que hem de ser conscients que podem tenir aquella Administració pública que ens podem pagar. I aquí, jo, ho sento, però he hagut de fer un pas enrere i mirar enrere, no? Perquè, escolti, jo ho ressituaria així: per què ens trobem en aquesta situació? Per què hem d'aplicar uns ajustos i uns estalvis? Doncs, perquè el Govern s'ha vist obligat a prendre una sèrie de mesures per mantenir l'estat del benestar. I per què les hem hagut de prendre? Doncs, entre altres coses, perquè hem heretat una situació econòmica financera molt complicada. Per un objectiu de dèficit no reconegut d'un 4,2, però per un deute acumulat molt i molt important, que pagarem molts i molts anys. L'única partida que creix és la d'interessos d'aquests deutes... Per una avaluació expansiva, també, del sector públic, en moments en què ja hi havia i apuntava la crisi econòmica. I ara sí: i per un incompliment importantíssim per part de l'Estat espanyol.

Home, senyor Calbó, no ho sé, vostè, que ens ve aquí a dir com hem de fer les coses, doncs, potser que ens faria un favor si li recordés al ministre Montoro que qui finança Catalunya són els catalans, que no és pas l'Estat que ens regali res. Ara ho deia la diputada de Convergència i Unió. Escolti, nosaltres aportem 39.000 milions, dels quals 16.000 no tornen. Per tant, escolti, fa molts anys, però molts, molts anys que nosaltres som excessivament solidaris amb la resta de l'Estat, no?

I recordar-li també al senyor Montoro: segurament, si fes efectiu el pagament que té pendent amb el Govern de la Generalitat de 8.573 milions d'euros, doncs, segurament no estaríem en una situació com la que estem.

Però la realitat, quina és? Doncs, que ens hem trobat amb una situació en què és necessari sanejar les finances de la Generalitat per complir amb un objectiu de dèficit que marca Europa, però també perquè portem arrossegant una càrrega financera que és la que és. I a partir d'aquí, doncs, el Govern es va veure obligat a fer una sèrie d'estalvis, perquè tots volem mantenir l'estat del benestar. I vostè i jo coincidim perfectament que hi han unes línies vermelles que no es poden passar. Però és que això és una cosa d'equilibris, perquè a vegades algú sembla que aquí es pugui fer funambulisme, no? «Escolti, no, no retalli d'aquí, tampoc retalli d'aquí, no ajusti d'aquí...» I d'on surt? Home, és que jo crec que hem de ser una mica més rigorosos, però és que sembla que prenguem el pèl a la gent. Escolti, els ingressos són els que són, les despeses les que són. Podem tenir aquella Administració que ens podem permetre.

I en un moment determinat, què hem hagut de fer? Doncs, repartir la feina, reduir. Perquè hi havien dues opcions. Una, acomiadar, que és quan nosaltres diem: «Escolti, aquesta és una mesura traumàtica.» Sí que ho és. Perquè darrere de cada persona hi ha una família i un drama. I, per tant, no hem volgut acomiadar ningú. I ha estat gràcies a l'esforç de tots els treballadors públics que hem evitat haver de prendre mesures que afectarien vint-i-quatre mil persones. I és d'agrair, sí que és d'agrair.

Que podíem haver pres altres mesures? També. Que potser haurien tingut un altre cost? Doncs, també. Però hauria significat que moltes persones haurien perdut el seu lloc de treball, i aquest Govern no ho ha volgut, perquè ha apostat per les persones i ha apostat per l'Administració. I ha apostat per mantenir l'estat del benestar. I aquesta és la prioritat. I aquest pla d'ocupació dona resposta a aquestes mesures.

Senyor Collboni, si això no és concretar, doncs, ja m'explicarà a mi com he de fer aquesta concreció. A partir d'aquí, home, calendari? Doncs, què vol que li digui. Al març 2012 s'aprova, a l'octubre 2012 hi havia el compromís de presentar-lo. Mandat parlamentari que fa que tot el procés vagi molt més ràpid, perquè s'ha de presentar i s'ha d'aprovar el 31 de juliol. Ho avancem, demano –demano– compareixença per poder-ho presentar, però què passa? Escolti, que el mes..., em sembla que el 2 d'octubre es convoquen eleccions; per tant, escolti, decau la meua compareixença. Jo la torno a demanar quan es forma el nou Govern. Escolti, i al desembre es forma el nou Govern. Fins al març a aquells departaments que han tingut variacions dintre de la seva estructura els demanem que facin una reflexió final sobre la diagnosi qualitativa i quantitativa –especialment qualitativa–, i a partir d'aquí ho presento. Clar, vostès es fixen només en els terminis i no en allò que és més important, que són les mesures i el resultat, no? I, per tant, home, no em digui que no han estat avaluades les mesures. Perquè han estat avaluades i molt ben avaluades. Perquè han evitat aquests acomiadaments massius, no?

Vostè també em deia: «Escolti...» No, el senyor Sabrià m'explicava també que una de les mesures –i sé que ell n'estava molt preocupat– era el tema de la reducció de les dedicacions especials previstes al pla, perquè és veritat que hi havien aquestes mesures per mantenir el màxim de llocs de treball, reduir el 15 per cent, per tant, repartir la feina entre els interins, i després reduir aquestes dedicacions previstes en el pla, que eren d'un 30 per cent. Doncs, en aquest moment li puc dir que s'ha complert al voltant del 98 per cent d'aquesta mesura i en aquest moment s'està acabant de posar en solfa allò que queda.

També voldria posar de manifest una cosa. Home, la dedicació especial significa un horari de matí i tarda, una disponibilitat absoluta, però també significa grans incompatibilitats per fer altres coses. Inclús, en molts casos, la docència. Perquè és que no hi ha ni temps laboral. Per tant, en aquest sentit, posar-ho de manifest.

Em preguntaven també quan s'havia reunit la Comissió del Seguiment del Pla d'Ocupació. I em pregunta-

va el senyor Sabrià, a més a més, quan es posaria el calendari. Doncs, miri, la comissió s'ha anat reunint permanentment i puntualment, però constantment. I dilluns mateix ja comencem a posar fil a l'agulla en el sentit que hi ha la primera reunió, que permetrà abordar les mesures necessàries, sempre –i em semblava que així ho havia posat de manifest– la voluntat és que aquestes siguin al més voluntàries possible, no?

Però jo, per damunt de tot, el que sí que els voldria tornar a dir, perquè quedi clar..., perquè jo anava dient constantment: «Escolti, aquest pla d'ocupació afecta 20.373 persones.» Després em parlen d'una xifres i d'uns col·lectius que aquí no hi són, no? Parlem de 20.373 persones que pertanyen al col·lectiu tècnic i administració. Hem fet un pla d'ocupació, més unes mesures preses durant dos anys, i el resultat –el resultat– permet afirmar que no haurem de fer acomiadaments massius –permet afirmar que no haurem de fer acomiadaments massius.

I aquesta ha estat la virtut i el que en podem treure de més positiu. Però és veritat que l'evolució de la plantilla, doncs, segurament baixarà. Sí –sí. Perquè també és l'evolució natural. Perquè vostè sap que és una mesura que vam acordar amb els sindicats. Perquè la negociació..., per arribar a un acord són dues parts. I tothom ha de cedir. I en el tema de les baixes per jubilació va ser una proposta que vàrem proposar als sindicats, i que això farà i permet, doncs, que hi hagi una evolució natural a la baixa de l'Administració. Petita, en el cas d'aquest col·lectiu a què ens referim, doncs, aproximadament de 1.500 persones. Però, en tot cas, el pla d'ocupació més les mesures han estat alternativa als acomiadaments massius. Jo, si d'aquesta compareixença els quedés això clar, em donaria per satisfeta.

Per tant, la diagnòsi avala les mesures preses. I el resultat permet establir mesures que permetran la flexibilitat en la redistribució d'efectius dins de l'Administració. Què vol dir això? Doncs, escolti, que volem una normativa que sigui flexible, que pugui optimitzar els recursos disponibles, i això no vol dir acomiadar ningú. Vol dir facilitar la mobilitat, vol dir facilitar l'intercanvi. I jo crec que aquests... I a més a més això ho fem amb instruments legals. Abans els he situat: des d'un acord de govern fins a un decret, fins, si cal, doncs, dintre d'una llei de mesures. Però, escolti, hem de fer el possible perquè l'Administració sigui molt més àgil, sigui molt més flexible. I, per tant, en aquest sentit hi treballarem. I aquestes mesures que prendrem, que a més discutirem amb els sindicats, doncs, preferentment han de ser voluntàries, no?

Deixi'm que li digui, perquè ara em recordo d'alguna cosa. Miri que n'han dit, de bestieses, que se n'han dit. Ai, no sé si he fet bé de dir això de «bestieses». Però, bé, miri, si n'han dit, de barbaritats, que jo en algun moment, senyor Vendrell, he sentit a dir... (*Veus de fons.*) Ai, Vidal, perdoni, eh?, senyor Vidal. Senyor Vidal, en algun moment he sentit a dir que aquest pla d'ocupació el que faria seria que 45.000 persones –està escrit, això–, doncs, canviarien de lloc... –no, vostè no ho va dir, ho va dir una altra persona, un altre diputat–, que 45.000 persones variarien de lloc. I, escol-

ti, el pla afecta vint mil persones. D'aquestes, dubto ni que mil es moguin. Ara, que hi han mesures, aquí, que són molt importants per al col·lectiu dels empleats públics, i que ens demanen, i que són més necessàries que mai.

Escolti, la promoció interna, la mobilitat. Per tant, escolti, hi han mesures que són prou importants, i que a més a més ens han de permetre això. Ara, mai aquestes barbaritats que s'havien arribat a dir, que això desmuntaria l'Administració, que 45.000 persones se n'anirien quasi, quasi totes a la Vall d'Aran, pel que vaig sentir a dir en aquell moment. Per tant, la veritat, algunes barbaritats es varen sentir a dir.

Ara, aquest pla què ha permès? Doncs, ha permès, per un cantó –jo crec que és molt important això, de veritat–, casar les necessitats professionals amb els efectius de què disposem. I això no s'havia fet mai –mai–, no? I un cop tenim les necessitats aquestes i els efectius, aleshores, el resultat diu que hi ha una necessitat de reprofessonalitzar els efectius per tal d'adaptar-los al que ens demanda la ciutadania. Una ciutadania i una societat que és canviant. I l'Administració ha de tenir tots aquells mecanismes que li permetin també anar evolucionant i anar canviant.

Miri, li diré una dada que és molt important: el 40 per cent dels empleats de la Generalitat tenen una titulació per sobre de la responsabilitat que desenvolupen. Això vol dir que hi ha moltíssima gent amb una capacitat i unes ganes de formació que ha anat excel·lent, ha anat millorant i s'ha anat formant. I l'Administració ho ha permès, i els ha anat formant. Per tant, tenim un capital humà preparat per tenir i per poder donar una resposta molt més tecnificada, molt més qualificada. Per tant, escolti, aquest també és, en definitiva, l'objectiu de la reforma –senyora Mejías, avui no en parlem, de la reforma, en parlarem un altre dia.

Per tant, deixi'm que li ho digui: tenim una molt bona administració. Tenim alguns desequilibris que cal reconduir. Tenim un capital humà format el 40 per cent per damunt del lloc que ocupa, i amb aquesta voluntat d'excel·lir. Què ens cal, també? Doncs, ens cal també aquesta capacitat, aquesta adaptació de les tasques dels treballadors públics a les noves circumstàncies econòmiques, a les noves circumstàncies socials, tecnològiques, però sobretot al que ens demanda la ciutadania. I, per tant, el que hem de fer és una normativa molt més flexible per optimitzar tot això. Voluntat negociadora tota –tota, tota. No depèn de mi que s'arribi a acords. Li asseguro que jo n'hi poso molta, i que m'he reunit amb els sindicats moltíssimes vegades.

També li diré que, malauradament, ara estem intentant negociar unes mesures que serien molt bones per als empleats públics, en tant que faciliten la flexibilització i l'adaptació del seu propi horari o jornada de treball, que, escolti, es podien haver aplicat ja en aquests moments, i no s'apliquen perquè no hi ha hagut acord amb els sindicats. I li asseguro que són molt bones. I són bones no perquè ho digui jo i les hagi proposat, sinó perquè neixen de les propostes que ens han fet arribar els treballadors públics.

Perquè, el consens i el diàleg, senyor Collboni... Dintre de l'Administració, tot aquest treball i tota aquesta avaluació d'aquesta diagnosi és fruit del diàleg. No es pensi que això es fa inventant-se els indicadors, eh? Això es fa treballant i parlant amb la gent, i avaluant des de dintre.

Per tant, en aquest sentit, voluntat negociadora, tota. Totes les mesures proposades estan previstes a la normativa de funció pública. L'important és, ho torno a dir, recalcar la voluntarietat d'aquestes.

La diputada del Grup Mixt..., home, la llei diu que quan un interí està ocupant un lloc que ocupa un funcionari, doncs, queda desplaçat. No obstant, aquí, jo no sé si ha vist abans que jo, quan parlava de diferents mesures, ja marcava una borsa d'interins, per tal que aquestes persones no perdessin el seu lloc de treball. I, per tant, ja preveia treballar amb aquelles excepcions normatives que ho permetessin.

Per tant, en aquest sentit... Jo crec que vaig responent-ho tot, menys una cosa, que m'ha preguntat tot-hom. A l'abril del 2014, què passarà? Perquè és veritat, la mesura està prevista fins al 31 de març del 2014. I jo, en aquests moments, què els he de dir? Doncs, mirin, que per poc que pugui el Govern està treballant i, en aquest sentit, estem implementant mesures per replantejar aquesta mesura. Jo ara no els puc dir: «Escolti, no la prendrem», perquè els enganyaria. Estem treballant per tal de replantejar-la. I amb aquest objectiu treballem, i aquesta és la voluntat del Govern, no?

També hem de saber que segurament la recuperació de la jornada portaria de nou a un càlcul que comportaria un augment de plantilla, i per tant, en aquest sentit, segurament si es mantinguessin les condicions econòmiques actuals, doncs, això faria variar aquest pla d'ocupació. Però jo torno a recordar que les mesures aquestes que hem pres són l'alternativa als acomiadaments, i que la voluntat i pel que estem treballant és per poder-nos replantejar aquestes mesures. I aquest és el compromís que puc agafar i no en puc agafar altre.

El que sí que li puc dir és que la prioritat del Govern és poder desenvolupar cada cop més una administració més tecnificada, sempre –sempre– partint d'aquests dos principis: preservant al màxim possible tots els llocs de treball i, després, que cap lloc de treball estructural sigui amortitzat per raons pressupostàries.

Jo crec que l'esforç que hem fet en aquest pla d'ocupació, el qual, si m'ho permeten –i amb això acabo–, vull agrair a totes les persones que hi han participat, vull agrair a tots els treballadors, a tots els caps de servei, però també als treballadors, doncs, que pacientment han aportat tota la informació que se'ls demanava per tenir aquesta eina que, sens dubte, serà una eina molt important de cara al futur.

Segur que em deixo alguna cosa per contestar. M'excuso d'antuvi. En tot cas... –sí, acabo–, només una cosa, que em preguntava la representant crec que del Grup Mixt o el senyor Vidal, quan parlava del model de servei públic... El model de servei públic a Catalunya, i a més a més va fer possible, sobretot, el desenvolupament

del nostre autogovern els anys vuitanta, es basa en gran mesura en la col·laboració publicoprivada *non-profit*. I crec que som un exemple a seguir, i això ens ha permès, també, tenir unes cotes d'autogovern molt i molt importants, però sobretot, per damunt de tot, el que hi ha és la prestació del servei públic amb la màxima qualitat, amb la màxima eficiència, i sobretot tenint com tenim, en aquest moment, una Administració potent, forta, i a més a més amb un gran futur per endavant.

Gràcies.

El vicepresident

Gràcies, vicepresidenta. En torns de tres minuts, i no ampliem-los, si us plau, farem torn de paraula dels grups parlamentaris, començant per Esquerra Republicana de Catalunya.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, president. Bé, breu, jo li diria..., ha sortit moltes vegades, però crec que és important tornar-ho a treure: diàleg social i negociació col·lectiva. I vostè ens explica que s'han reunit moltes vegades, però nosaltres també ens hem reunit moltes vegades amb els sindicats, i aquest diàleg, aquesta negociació no ha anat bé. I jo crec que hem de continuar insistint perquè això millori, perquè quan nosaltres ens hi reunim ens trobem una gent que, malgrat com de difícils estan sent les mesures que s'han pres fins ara, són conscients de la dificultat del moment, tenen ganes d'arribar a acords. I, per tant, jo aquí crec que s'hi han d'esmerçar tots els esforços possibles i més.

Calendari d'actuacions i modificacions legislatives. A banda de diàleg social, també crec que és absolutament imprescindible cercar consens polític, perquè estem parlant d'una estructura d'estat, i, per tant, crec que com més acords siguem capaços d'acordar millor; o com més junts siguem capaços d'anar millor per al país.

Totes aquestes mesures de redistribució, de canvis d'adscripcions, que van enfocades a la millora de l'eficiència i l'eficàcia, hi ha dues maneres d'implementar-les. Nosaltres els diem que clarament sigui una, que és la prioritització del manteniment de tots els llocs de treball, que aquesta flexibilització ens ajudi a mantenir llocs de treball i no pas que correm risc de perdre'ls.

Nosaltres li fem memòria d'aquelles mesures alligadores de les quals tantes vegades hem parlat: topalls de sous, dietes, eliminar complements de dedicació, perquè crec que acompanyen molt bé i fan que s'entenguin algunes mesures molt, molt difícils que s'estan prenent ara. És a dir, per tant, hem de ser capaços de posar-hi al costat aquestes mesures alligadores.

Treballem clarament..., i aquí, com ens ho explicava vostè, crec que tenia els escenaris de futur molt oberts, nosaltres, des d'Esquerra, li demanem que treballem clarament amb l'objectiu de reforçar la funció

pública, com dèiem, com a estructura d'estat o com a estructura d'un futur estat.

I, bé, acabaré d'una manera semblant a com ho feia vostè: enfoquem tota la feina de la Secretaria de Funció Pública a poder reconduir les mesures cap als interins a l'abril de 2014. Som conscients de les dificultats, som perfectament conscients que no sabem quin escenari tindrem quan ens situem –sobretot pressupostari– en aquest 2014, però crec que tota la feina l'hem d'enfocar cap a reconduir aquestes mesures a l'abril de 2014.

El vicepresident

Gràcies, senyor diputat. El torn del Grup Parlamentari Socialista...

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, president. Vicepresidenta, no hem avançat –no hem avançat. Tampoc esperàvem avançar. Però vostè torna a fer servir les paraules buides que ha fet servir en la primera intervenció, vostè continua sense donar ni els factors tècnics ni els criteris ni les dades que poden contribuir a fer aquesta diagnosi. No ho ha explicat. I si ho vol fer amb diàleg i concertació, que és com ho hauria de fer, i nosaltres entenem que ho hauria de fer, doncs, home, deu convenir amb mi que els antecedents que té el seu departament no són els millors. Tenir els representants de la funció pública tancats, literalment, més de quaranta-vuit hores perquè els representants del Govern es van aixecar i no van tornar a negociar no és el millor dels precedents per intentar arribar a acords basats en el diàleg social.

Nosaltres insistim en la idea que li hem dit al principi. Pensem que el que cal és model i que sobretot el que cal són reformes i no retallades. I vostès, que diuen que efectivament ara començarem a fer aquesta diagnosi, doncs, sense la diagnosi, entre l'abril del 2012 i el juny del 2013, si no hi anem errats, segons les dades que tenim, doncs, hi ha hagut 4.899 acomiadaments. Sense diagnosi. Com serà amb diagnosi, vicepresidenta?

Per tant, li reiterem la nostra voluntat de diàleg pel que fa a les reformes estructurals, pel que fa a les lleis que s'han anunciat en els darrers dos, quasi tres anys ja, de les dues darreres legislatures, pel que fa als canvis que s'han de fer a partir de la llei de la funció pública, a partir de la llei del directiu, i que aquí ens trobarà. En aquesta política en la qual vostè vol perseverar d'autisme pel que fa al diàleg social i a confondre retallades amb reformes, no ens hi trobarà.

El vicepresident

Gràcies, senyor diputat. El torn del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyor president. Bé, deia la vicepresidenta: «Hem de ser rigorosos.» I té tota la raó del món: hem

de ser rigorosos. I vostè creu que podem fer un debat rigorós quan vostè presenta una diagnosi que no s'atreveix a donar-la als grups parlamentaris per poder-la avaluar? Quan vostè fa referència a unes propostes, que les diu a corre-cuita i no s'atreveix a lliurar-la als grups parlamentaris? És aquest el rigor? Jo el concepte del rigor l'entenc d'una altra manera.

Tenim el què. I que, a més, és compartit el què. Però no sabem ben bé el com. I això és el que ens preocupa. I davant d'una responsable de la funció pública incomplidora, com ja li ho he dit abans, ens preocupa moltíssim. I, per tant, volem saber el com, i volem saber la lletra petita, que és el que avui vostè no ens dona. Vostè avui ens dona generalitats i no ens concreta. I ho concretarà quan tinguem accés al document, quan tinguem accés a les propostes, llavors començarem a saber amb més detall el que planteja.

Miri, a mi em fa... Miri, vist com vostè gestiona la funció pública, home, que vostè ara doni consells al ministre Montoro és una mica agosarat, vicepresidenta –una miqueta agosarat. Perquè..., una altra cosa ens ha quedat clara: 2014 no sap què pensa fer amb la funció pública. No ho sap. Dependrà de les circumstàncies, ens ha vingut a dir. Per tant, indefinició absoluta, com des d'un inici de la seva gestió en matèria de funció pública –indefinició absoluta.

Per veure realment aquest valor, digui'ns una dada: nombre de treballadors que afecta l'univers del pla l'1 d'abril de 2012 i nombre de treballadors el dia d'avui. Doni'm aquestes dues xifres, que no les ha donades, si us plau. I llavors es podrà... Perquè la portaveu de Convergència i Unió deia: «No, amb aquestes mesures no hi hauran acomiadaments massius.» Ja no parla que no hi hauran acomiadaments, sinó que aquests no seran massius, que és la referència que ha fet. Vostè en un moment donat ha dit: «Escolti, si s'adopten aquestes mesures, així evitem acomiadar vint-i-quatre mil persones.» Això no s'ho creu ni vostè, dit d'aquesta manera. Vull dir, vint-i-quatre mil persones, si no s'adopten aquestes mesures, acomiadarià vostè? Per tant, l'argument de la por, en aquest sentit, jo crec que cau per la seva...

Nosaltres volem..., i tenim una voluntat positiva, però al que no estem disposats és a donar un xec en blanc a una política erràtica en matèria de funció pública que incompleix els mandats del Parlament, que és el que ens demanava la portaveu de Convergència i Unió. A això no estem disposats. Estem disposats, realment, a una política de rigor, que permeti millorar l'Administració pública, racionalitzar-la i optimitzar-la. A això sí que estem disposats.

I acabo. Vostè a nosaltres no ens ha contestat. S'ha limitat a fer el discurs, eh?, de dir: «Escolti, tot és culpa de Madrid, tot és culpa del Partit Popular.» Recordar-li dues coses, i amb això acabo. En primer lloc, escolti, no és cert que s'hagin vist obligats a retallar una pàgina extraordinària.

El vicepresident

Senyor diputat, hauríem d'anar acabant.

Pere Calbó i Roca

No és cert. Això és una decisió política. Tenia altres possibilitats, i vostès han optat per aquesta. I li recordo que vostè ho va adoptar a corre-cuita, perquè no «devengués» la paga extraordinària. Aquesta és la realitat. I nosaltres hem plantejat alternatives de racionalització d'ens. I vostès van optar per aquesta, amb el suport d'Esquerra Republicana. I aquesta és la realitat del que ha succeït en aquest Parlament...

El vicepresident

Senyor diputat...

Pere Calbó i Roca

I aquesta és la realitat...

El vicepresident

No hi ha més temps.

Pere Calbó i Roca

...que ha succeït. I acabo.

El vicepresident

Gràcies, senyor diputat.

Pere Calbó i Roca

Molt bé, ens talla la paraula...

El vicepresident

Gràcies.

Pere Calbó i Roca

Molt bé, no volen... *(El vicepresident retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El vicepresident

Per part del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya..., té el torn de paraula.

Marc Vidal i Pou

Moltes gràcies, senyor president. Senyora Ortega, amb sinceritat, m'ha arribat al cor, perquè, quan li he dit que no creia en la funció pública, veig que li ha sabut greu, i, per tant, rectificaré. Deu ser que és el seu Govern que no creu en la funció pública, perquè vostè fa el que pot. Ens ho ha explicat, fa el que pot, té els diners que té, li reparteixen els diners que li reparteixen, i, per tant, lògicament, intenta no acomiadar gent. Ja m'imagino que no hi posa, allò, mala fe; d'això en cap moment l'he pas acusat.

El que passa, que aleshores potser que a totes les compareixences vingui el senyor Mas-Colell –a totes–

i ens digui: «Escoltin, tenim el que tenim, no tenim més diners i, per tant, no podem pagar més.» Perquè, és clar, el discurs és el de «no hi ha alternativa», i jo, senzillament, li dic: sí que hi ha alternativa. És una alternativa política, això sí. I és una alternativa que podríem discutir tranquil·lament, que si vol li puc anar dient d'on trauria jo els diners, però em sembla que això no seria..., eh?, no entraria dintre dels tres minuts, o li podria dir, també, per què no perseguim el frau fiscal? O li faria una pregunta: qui mana en aquest país? Perquè el Govern sembla que no acaba de governar. Mana el senyor Fainé, de «la Caixa»? Mana el senyor Alemany, amb qui no ens atrevim a negociar algun retard en el pagament del deute de les autopistes, per exemple?

És a dir, és clar, l'opció de retallar un 10 per cent a tots els departaments afecta directament els funcionaris –directament. I, per tant, és la primera opció d'aquest Govern. I això, ja em perdonarà, però és una opció política. És evident que si els diners no hi són segurament s'han de treure d'algun lloc. I, per tant, vol dir incrementar, probablement, els ingressos per algun altre lloc, que ja li ho podria dir. Però l'opció de fer el camí més fàcil és una opció política del Govern. I, per tant, hi insisteixo, no és només una qüestió seva, deu ser, en tot cas, que el Govern o bé considera que és el camí més fàcil, o senzillament no acaba de creure en la seva funció pública.

En qualsevol cas, col·laboració, se'ns demanava per allà. I tant, col·laboració. Nosaltres hem dit i seguirem dient, clarament, que estem per reformar, que estem per reestructurar la funció pública, que per això seguim reclamant, per exemple –i ja ho vam dir en el primer moment–, treballar per una nova llei de la funció pública, a veure si ens hi posem tots plegats, però que això no necessàriament vol dir ni desregular ni, per descomptat, reduir. Estem més per simplificar, i estem per flexibilitzar. Però en cap cas estariem per disminuir la funció pública que tenim. I en aquest cas a nosaltres ens hi trobarà, si obrim qualsevol procés de negociació en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Gràcies, senyor diputat. Passem el torn de paraula al Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyora vicepresidenta, com que no m'ha respost a cap de les preguntes que li he fet, atès que tampoc disposem del document en què es basa aquest pla –ni document ni respostes–, doncs, li reiteraré les preguntes.

Quins han estat els indicadors que han utilitzat per fer la diagnosi dels diferents departaments? Amb quins criteris s'aplicaran aquestes mesures de flexibilització i de redistribució de personal i de recursos humans en els diferents departaments? I si realment amb aquesta redistribució, amb aquest nivell de retallades en l'àmbit de la funció pública no es veurà afectada l'eficàcia

i l'eficiència en els serveis que presten a les persones i a les empreses a través de l'Administració pública. I si de veritat creu que no hi ha cap mena d'alternativa que no sigui utilitzar els funcionaris com a sistema de finançament encobert del Govern, a través de la retallada del seu sou públic.

El vicepresident

Gràcies, senyora diputada. Torn de paraula del Grup Mixt.

Isabel Vallet Sánchez

Sí, per acabar, simplement tres reflexions. La primera: vostè s'ha referit a la voluntat de negociació i s'hi han referit també altres grups. Doncs, ens agradaria que la poguéu concretar en alguna cosa. Per nosaltres, la voluntat de negociació és, doncs, que vostè estiguis disposada a acceptar la participació i la presència de representants de les treballadores en les juntes, en els tribunals i en les diferents comissions i òrgans que apliquin aquest pla. En aquest cas, doncs, entenem que això és voluntat negociadora.

Per altra banda, sobre el pla d'ajustaments i sobre les retallades i d'alguna manera, també, sobre les mesures de la diagnosi: jo no he escoltat –potser si sabés la diagnosi amb més detall ho sabria– si la racionalització també s'ha aplicat als alts càrrecs, als càrrecs directius. I, en aquest sentit, doncs, si poden concretar quin impacte té en els alts càrrecs i en l'estructura de càrrecs directius aquesta racionalització, per a no tenir sempre la sensació que som les mateixes les que rebem aquestes mesures que vostès anomenen «d'ajustaments».

I ja, per últim, vostè s'ha referit a la col·laboració pública i privada *non-profit*, doncs, nosaltres entenem que les externalitzacions són una desaposta pel model de funció pública que creu en la funció pública. Òbviament, en molts casos, les plantilles de treballadores, pel que sigui, per la seva especialització, no poden exercir algunes feines, però també en molts casos s'han externalitzat serveis que les plantilles de treballadores de la funció pública podien haver, doncs, executat de manera perfectíssima.

I la col·laboració pública i privada *non-profit*, que vostè ha anomenat, doncs, pot xifrar-se, si agafem de referència, per exemple, a Deloitte, en onze contractes, 41 milions d'euros; dades extretes del DOGC. Per tant, recursos econòmics que haurien pogut anar destinats a persones funcionàries, que haurien pogut executar, doncs, aquests estudis, aquestes assistències tècniques. Per tant, nosaltres entenem que és en les externalitzacions, també, doncs..., una de les vies d'escapament, o de frau, d'alguna manera, que s'està fent a aquest model de funció pública.

Ja sí que, per últim, per acabar, doncs, no m'ha concretat. Sí que m'ha citat la referència de la normativa, que diu que quan una persona reingressa en el seu lloc de treball, fa desplaçar l'interí, però no m'ha concretat si tenen les dades, si tenen les xifres de quin impacte real, de quants interins seran acomiadats per aquesta

mobilitat. I ja han dit que no seran massius, però si tenen les dades de previsió de quants seran.

El vicepresident

Gràcies, diputada. El torn de paraula del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Annabel Marcos i Vilar

Gràcies, president. En primer lloc, dir-li al diputat Collboni que la seva paraula inicial ha sigut «no hem avançat». Jo, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, li diria: més compromís amb el país, amb els ciutadans, i potser d'aquesta manera avançaríem més.

El senyor Calbó ens està dient que nosaltres estem utilitzant l'argument de la por, l'argument de no fer res. Nosaltres també estem esperant molt més des de l'Estat espanyol, des de fa més de trenta anys, i de resposta no n'hem tingut cap.

Al representant d'Iniciativa, al senyor Vidal, dir-li que i tant que hi han altres alternatives, però en aquest moment governa Convergència i Unió. Vosaltres durant set anys no sé què va fer quant a la reforma de la funció pública i quant a l'avenç d'una nova llei de funció pública.

I, per últim, a la representant de la CUP dir-li que estic totalment d'acord que la voluntat de negociar no es pot perdre mai –mai–, però la voluntat de negociar significa que dos parts han de tenir voluntat de negociar.

Res més. Moltes gràcies, president.

El vicepresident

Gràcies, diputada. Acabaríem amb la intervenció i contesta per part de la vicepresidenta, a qui demanem que sigui amb la màxima brevetat possible.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, president. Agrair novament a tots els grups... Al Grup d'Esquerra Republicana, efectivament, diàleg social i voluntat de consens, tota, i en aquest sentit ho poso sobre la taula. També és just agrair la capacitat de treball i la voluntat dels sindicats. Jo estic convençuda que hi ha cada cop més voluntat d'arribar a punts d'acord i estic convençuda que en els darrers dies també ho podrem fer.

Senyor Collboni, clar, parla de «paraules buides». Home, jo, que agraeixi als treballadors..., perquè l'esforç dels treballadors ha permès... És que a vostè sembla que li sàpiga greu, però és que l'esforç d'aquestes mesures..., el resultat és aquest, que hem evitat això, doncs, hem evitat que hi hagin acomiadaments importants, acomiadaments que jo he xifrat en vint-i-quatre mil persones. Després li explicaré com.

I una altra cosa. Senyor Collboni, no s'equivoqui, el Govern no s'aixeca mai de la taula de negociació. Mai. Però el Govern no negociarà mai sota un tancament. El Govern no s'aixeca mai de la taula. I, després, deixi'm que li digui una cosa: vostè cada dia, cada moment diu una dada diferent sobre els ajustos, no? A la primera intervenció diu 6.500, a la segona diu 4.500. Miri, són 1.500 les persones les quals s'han vist afectades per jubilacions i algunes perquè s'han acabat els seus contractes del col·lectiu d'aquestes 20.000.

El senyor Calbó parla de rigor. Doncs, miri, rigor en els resultats. I les propostes, doncs, no els les posaré aquí a sobre la taula, perquè les propostes s'han de negociar amb els sindicats, a la Mesa de negociació. Perquè ens acusen de no negociar, però a l'hora que diem que hem de negociar... Per tant, posi's d'acord.

Vostè diu: «Escolti, aquesta xifra, què significa i quanta gent afecta?» Doncs, miri, aquestes vint-i-quatre mil persones que jo li posava sobre la taula són el resultat de l'anàlisi benèvola, si em permet, de la mitjana, no?, calculem el cost de plaça i calculem l'estalvi obligat, que és de 739 –crec– milions d'euros, i a partir d'aquí surt la xifra. Per tant, calculi vostè mateix, no?

Deixi'm que li recordi una cosa. No ens vingui a donar lliçons, perquè el Govern del Partit Popular va ser el que va fer efectiva la reducció de la paga de l'any passat. Per tant, home, senyor Calbó, de vegades jo crec que vostè mateix hauria de ser més prudent en allò que diu.

I després, per acabar, miri, Catalunya té clar el seu model i sobretot té clar que el que no vol és el model recentralitzador del Partit Popular.

Al senyor Vidal: el Govern –ara ho ha dit bé– és solidari amb les decisions que pren, perquè són compartides. I, segurament, les alternatives... Jo li dic que l'alternativa hi era, eh?: repartir la feina o acomiadar. I és que hi era. I és que a mi me la van proposar, sobre la taula, *scriptum*. I la primera decisió, no vam prendre la més fàcil, i, per tant, vam repartir la feina. Que crec que és el que havíem de fer. I, a més a més, jo crec que vostè està convençut que no ens vam equivocar. Segona decisió: doncs, fer els ajustos necessaris per poder mantenir l'estat del benestar. I estic convençuda que el seu grup i que vostè personalment hi està d'acord. I la tercera decisió, que també estic convençuda que compartim, és que tots dos volem una funció pública sostenible, forta, tecnificada, professional, i que en aquest sentit anirem treballant.

La senyora Mejías... Clar, la metodologia és molt feixuga per explicar-la-hi aquí. Escolti, jo estic a disposició..., més que jo, les persones que l'han elaborat, per explicar-la, no? Però els indicadors són el nombre d'empleats, les competències per unitat, les càrregues de treball, i, per tant, en aquest sentit, està tot detallat en l'informe que els farem arribar. És un informe molt feixuc.

Jo, el que intentava era, amb aquesta compareixença, facilitar-los la feina. Ja veig que el senyor Collboni..., que lluny del que m'he proposat és el que he fet.

Però acabo ja únicament amb la senyora representant..., la diputada del Grup Mixt em deia: «Escolti...», i el diputat Sabrià em deia: «exemple i mesures al·lisonadores». Sí. Nosaltres hem fet un estalvi important en l'estructura política i departamental des que vam arribar. Vam reduir, inicialment, els departaments, i vam passar de quinze a dotze. Això és una reducció d'un 20 per cent, no? Amb tota la repercussió que també porta als òrgans estructurals. També hem reduït un 23 per cent els alts càrrecs. I un 43 per cent –un 43 per cent– el nombre de personal eventual. Aquestes xifres són molt importants. Vull dir, jo crec que demostren clarament, per damunt de tot, aquesta severa disminució de l'estructura i d'alts càrrecs, aquesta voluntat de tenir una Administració sostenible.

I com a exemple li diré que els alts càrrecs, doncs, la reducció que tenen del seu sou varia entre un 17 i un 19 per cent. Per tant, jo crec que amb l'exemple hem practicat, aquesta és una premissa del president Mas i, per tant, el primer en aplicar-se els ajustos és ell mateix i el Govern del qual formo part.

Re, agrair-los a tots novament la seves intervencions, les seves discussions, les seves preocupacions, moltes compartides, i la voluntat de treballar per l'Administració del segle XXI. Gràcies.

El vicepresident

Gràcies, vicepresidenta, senyora Meritxell Masó, senyor Miquel Puig; gràcies per la intervenció a tots els que han intervingut per la precisió del temps, a tot l'equip de la Vicepresidència. I prosseguim amb el següent punt de l'ordre del dia.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a les tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a les tres i cinc minuts.

El president

Passem ja a les votacions de les sol·licituds de compareixença.

Proposaríem intentar més o menys agrupar-les. Podríem fer la 5 i la 6, que tenen a veure amb temes d'esports; la 4, la 7 i la 8, que tenen a veure amb Mètode 3; la 9, que té a veure amb energia eòlica; la 10, d'afers religiosos; la 13, de Talarn, i la 14 i la 15 són dues compareixences del conseller de Presidència. I així crec que ens quedarien millor agrupats.

(*Carina Mejías Sánchez demana per parlar.*) Sí, senyora Mejías?

Carina Mejías Sánchez

Sí, volia demanar un aclariment, perquè hi han aquí tres compareixences que em sobta que hagin vingut a la Comissió d'Afers Institucionals: una és la de l'impacte econòmic de l'energia eòlica a escala local a Catalunya, que m'agradaria que ens aclarís per què ha de venir a la Comissió d'Afers Institucionals; i les altres dues són totes aquelles que tenen a veure amb el sec-

tor audiovisual, que serien més competència de la Comissió de Cultura, i la de mitjans audiovisuals, que seria competència de la corporació. No sé ben bé...

El president

D'acord. Sí. Me les he saltades quan feia l'agrupació, les que tenen a veure amb mitjans audiovisuals, perquè anaven en un paquet més gros, que ha passat per allà, i, per tant, entenem que totes haurien de passar per la comissió de control; per tant, aquestes no les votaríem avui. (*Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.*) En tot cas, pel que fa al tema de l'energia eòlica... Senyor Bosch...

Jaume Bosch i Mestres

No. Només aclarir breument que no es tracta d'un estudi sobre l'energia eòlica, sinó sobre la repercussió en els municipis. És un estudi sobre el paper dels ajuntaments en aquest camp, diguéssim, i sobretot sobre els temes del cobrament dels ajuntaments respecte a les empreses d'energia eòlica que s'hi installen. Per això ve a la Comissió d'Asseriments Institucionals, perquè afecta el tema local.

El president

Sí? (*Pausa.*) Procedim, doncs, a... (*Jaume Collboni Cuadrado demana per parlar.*) Sí, senyor Collboni?

Jaume Collboni Cuadrado

Nosaltres voldríem que les votacions 4, 7 i 8 es fessin individuals.

El president

D'acord.

Sol·licitud de compareixença

de Joaquim Llena Cortina perquè informi sobre la contractació de Método 3 pel departament del qual era titular (tram. 356-00268/10)

Passem a votar el punt número 4, que és la sol·licitud de compareixença del senyor Joaquim Llena davant la Comissió d'Asseriments Institucionals.

(*Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.*) Sí?

Josep Enric Millo i Rocher

Perdó, només una qüestió d'ordre.

El president

Endavant.

Josep Enric Millo i Rocher

Els punts 4, 7 i 8 entenc que els votarem conjuntament?

El president

No. El senyor Collboni ha demanat separar-los. Per tant, els votaríem d'un en un, aquests.

Josep Enric Millo i Rocher

D'un en un, separats.

El president

Sí, separats.

Josep Enric Millo i Rocher

I, per tant, la paraula per posicionament la podem demanar abans de votar, no?

El president

Sí.

Josep Enric Millo i Rocher

D'acord, gràcies. (*Veus de fons.*) No, no, en tot cas, la demanaré, no per al punt 4, sinó en el punt...

El president

D'acord.

Doncs, passem a votació el punt número 4.

Vots a favor de la sol·licitud de compareixença?

D'acord, doncs. S'aprova el punt número 4 per unanimitat.

Sol·licituds de compareixença

acumulades de David Moner, president de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya, i de Jaume Domingo, president de la Unió de Consells Esportius de Catalunya (tram. 356-00280/10 i 356-00281/10)

Passem als punts números 5 i 6, que són els punts que tenen a veure amb els temes d'esports.

Vots a favor?

S'aproven, doncs, els punts 5 i 6 per unanimitat.

Sol·licitud de compareixença

d'Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez perquè informi sobre els casos d'espionatge polític de Método 3 (tram. 356-00302/10)

Passaríem al punt número 7, que és la sol·licitud de compareixença de la senyora Àlicia Sánchez-Camacho. (*Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.*) Sí, senyor Millo? Endavant.

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, senyor president. Demanem la paraula per posicionar el nostre grup amb relació a aquest punt. I vull començar lamentant profundament que en aquest Parlament arribi a debat i votació una sol·licitud com aquesta. Una sol·licitud del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que, per primera vegada, almenys que jo ho recordi, demana que un membre d'aquesta cambra, un diputat comparegui, un diputat que ha estat víctima d'un cas d'espionatge a Catalunya. Crec que no hi ha hagut cap altre cas d'un diputat..., ho repetixo: crec que no hi ha hagut cap altre cas d'un diputat del Parlament de Catalunya que hagi estat víctima d'un cas d'espionatge. I en aquest cas concret, no tan sols no hi ha hagut cap mostra, ni per part d'aquest grup ni per part del mateix Govern, de solidaritat amb aquesta víctima, membre d'aquesta cambra, sinó que, a més a més, es procedeix a aquesta actuació, que nosaltres qualifiquem d'indecent, de pretendre que una víctima d'un cas com aquest vingui a donar explicacions en aquesta cambra.

Nosaltres considerem que, abans de votar que víctimes de casos com aquest compareguin a la cambra, seria molt més interessant i molt més productiu que altres persones, que també han estat víctimes, s'afegissin a aquesta llista. I, per tant, voldríem saber si Convergència i Unió estaria d'acord que altres víctimes que hem conegut per mitjans de comunicació que han estat també espiaades, com el cas de la senyora Sánchez-Camacho, i em refereixo a la vicepresidenta del Govern, Joana Ortega, o al senyor Felip Puig, membre del Govern, o al senyor Joan Recasens, regidor, o al senyor Francesc Amador, o al senyor José Montilla, o al senyor Josep Maria Matas, o al senyor Marc Fuentes, o al senyor Albert Batet, o al senyor Carod-Rovira... Si aquestes persones, que han estat també víctimes d'espionatge, per les informacions que han anat transcendent, si estarien també d'acord que compareguessin. Aleshores estariem davant d'un cas que, bé, hi ha un interès de conèixer quina és l'opinió d'aquestes víctimes, entenc que per manifestar la solidaritat, no com el que està passant ara.

I, en tot cas, deixar clar que, abans de venir víctimes a comparèixer al Parlament, podrien venir persones imputades per casos de corrupció, que hi han diputats i moltes persones que estan en aquesta cambra i altres que no estan en el Parlament que estan imputades per casos de corrupció que afecten Catalunya i podrien també venir a comparèixer.

En qualsevol cas, deixar constància del nostre rebuig a aquesta proposta, i deixar també clar que entenem i interpretem que aquí no hi ha cap voluntat de demanar aclariments ni explicacions, sinó que el que hi ha és una obsessió de persecució del Partit Popular de Catalunya i obsessió de persecució de la seva presidenta, perquè sembla que fa nosa, sembla que molesta, perquè és l'única...

El president

Anem acabant, si us plau.

Josep Enric Millo i Rocher

...que està disposada a frenar una deriva que pot perjudicar molt els catalans, en la línia de separar Catalunya de la resta d'Espanya.

El president

Gràcies, senyor Millo. No sé si algun altre grup vol intervenir... (*Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.*) Sí, senyor Bosch? Endavant.

Jaume Bosch i Mestres

No, només breument per recordar que el Partit Popular i Ciutadans van presentar una proposta de creació d'una comissió d'investigació sobre el tema de Método 3. Nosaltres hi vàrem donar suport. No entenem que, després de demanar una comissió d'investigació sobre aquest tema, ara s'escandalitzin perquè algunes de les persones que estan involucrades en aquesta qüestió siguin cridades a comparèixer en el Parlament.

El president

Molt bé, moltes gràcies.

Si no hi ha més intervencions, passaríem a la votació.

Vots a favor del punt número 7?

Vots en contra?

S'aprova amb 18 vots a favor i 3 vots en contra.

Sol·licitud de compareixença

de José Zaragoza Alonso perquè informi sobre els casos d'espionatge polític de Método 3 (tram. 356-00303/10)

Passaríem al punt número 8, la sol·licitud de compareixença del senyor José Zaragoza.

Vots a favor del punt número 8?

Vots en contra?

Abstencions? –no n'hi ha.

D'acord. Doncs, s'aprova la compareixença del punt número 8.

Sol·licitud de compareixença

de Carles Gilbert, alcalde de la Granadella, i de Sergi Saladié, professor associat de la Universitat Rovira i Virgili, perquè presentin l'estudi Impacte econòmic de l'energia eòlica a escala local a Catalunya (tram. 356-00305/10)

Passem al punt número 9, que era el que comentàvem abans que tenia a veure amb l'estudi sobre l'impacte econòmic de l'energia eòlica a escala local.

Vots a favor?

Sí? (*Pausa.*) S'aprova, doncs, el punt número 9 per unanimitat.

Sol·licitud de compareixença

del director general d'Afers Religiosos perquè expliqui les línies de treball de la seva direcció general (tram. 356-00312/10)

Punt número 10: sol·licitud de compareixença del director general d'Afers Religiosos.

Vots a favor?

S'aprova també per unanimitat.

Sol·licituds de compareixença

acumulades de Raimon Masllorens Escubós, vicepresident de la Federació Catalana d'Associacions de Productors, i de Joan Bas i Viñals, en representació de Diagonal TV (tram. 356-00313/10 i 356-00314/10)

Els punts número 11 i 12 són els que no sotmetriem a votació. El punt número 13 és la sol·licitud de compareixença de la secretària general del departament de... (*Jaume Collboni Cuadrado demana per parlar.*) Sí?

Jaume Collboni Cuadrado

Pregunta, no sé si tècnica: el fet que no se substanciïn avui vol dir que van directament, a quina comissió i quan?

El president

Traslladar la voluntat que aquests punts passin, juntament amb un altre punt que té a veure amb el *cluster* d'audiovisuals..., que se substanciïn conjuntament en la Comissió de Control de la Corporació.

Jaume Collboni Cuadrado

Perdoneu, però estem parlant del sector audiovisual –del sector audiovisual–, i aquests són representants del sector audiovisual privat. I això és competència de..., diguem-ne, correspon al senyor Homs, al seu àmbit d'atribucions, no correspon a la comissió de control de la ràdio i la televisió públiques de Catalunya. (*Veus de fons.*) Si ho heu dit abans, disculpeu, perquè no he estat atent.

És el sector privat, i, per tant, nosaltres entenem que és competència d'aquesta comissió, com pensem que així ho estima també la Mesa en qualificar aquestes sol·licituds de compareixença.

El president

D'acord, d'acord. (*Carina Mejías Sánchez demana per parlar.*) Sí, senyora Mejías?

Carina Mejías Sánchez

No només respecte d'aquestes dues sol·licituds de compareixença... Simplement per comentar que respectarem, evidentment, el criteri que tinguin els grups proposants, però sí que, tractant-se de compareixences d'entitats privades vinculades al sector audiovisual, jo no sé si la competència seria de la Comissió de Cultu-

ra, que és on es veuen les qüestions vinculades al món de l'audiovisual, eh? Però respectarem la decisió que prengui...

El president

La Mesa les ha traslladades aquí. Per tant, si el grup proposant les vol sotmetre a votació, les sotmetem a votació conjuntament, la 11 i la 12, i ja està. Sí? (*Pausa.*) D'acord, 11 i 12 conjuntament.

Vots a favor?

S'aprova per unanimitat.

Sol·licitud de compareixença

de la secretària general del Departament d'Ensenyament perquè expliqui el programa d'activitats del protocol per a generar activitat complementària a l'Acadèmia General Bàsica de Sotsocials de Talarn (Pallars Jussà) (tram. 356-00316/10)

Passaríem al punt número 13, que és la sol·licitud de compareixença de la secretària general del Departament d'Ensenyament perquè expliqui el programa d'activitats del protocol per a generar activitat complementària a l'Acadèmia General Bàsica de Sotsocials de Talarn.

Vots a favor?

(*Pausa llarga.*)

Vots en contra?

(*El punt tretzè de l'ordre del dia és rebutjat per 8 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.*)

Sol·licituds de sessió informativa

acumulades amb el conseller de la Presidència (tram. 354-00089/10 i 354-00093/10)

Punts 14 i 15, que també proposàvem votar-los conjuntament...

(*Jaume Collboni Cuadrado demana per parlar.*)

Jaume Collboni Cuadrado

Perdó, el 14 sí que tenim dubtes de si ha de venir a aquesta comissió, tractant-se com es tracta de l'expedient de regulació d'ocupació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, per tant, del sector públic. Per tant, hauria d'anar a la comissió de control.

El president

La Junta de Portaveus ens l'ha adjudicat aquí. Per tant, com a proposants... (*veus de fons*), com a proposants, la sotmetem a votació.

Jaume Collboni Cuadrado

Però s'hauria de substanciar, aleshores, a la comissió de... (*Veus de fons.*) D'acord, *okay*, doncs, endavant.

Lluís M. Corominas i Díaz

Però, de tota manera... Perdó, president, però recordo que si vénen aquí és perquè ha passat abans per una Junta de Portaveus, i els proposants és allà, a la Junta de Portaveus, on tenen l'oportunitat de dir si no els està bé que vingui aquí o a una altra comissió. Per tant, reproduir el debat aquí no tocaria, eh?

Jaume Collboni Cuadrado

Com sap el senyor diputat, a la Junta de Portaveus i a la Mesa el que es fa és exposar els que són dubtosos, normalment.

Lluís M. Corominas i Díaz

Per tant, la resta es dona per entès...

Jaume Collboni Cuadrado

Quan són dubtosos perquè la Mesa estima, quan fa la qualificació, que és dubtós. I és quan hi ha debats. En aquest cas, no ha estat així, i per això ha passat sense més.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

El president

Senyor Turull, molt breu.

Jordi Turull i Negre

No, només vull dir-li al senyor Collboni que no és els que són dubtosos, és que cada grup parlamentari... Nosaltres, Convergència i Unió, ens hem fet un fart a la Junta de Portaveus de demanar si els sollicitants una proposta que va a una comissió entendrien que millor que anés a una altra. És la Junta de Portaveus. Per tant, quan arriba aquí... *(Veus de fons.)* El que no pot acordar una comissió és que compareguin en una

altra comissió, perquè llavors això ja seria el joc de l'absurd.

Jaume Collboni Cuadrado

Demanam aleshores que es voti aquí.

El president

D'acord.

Doncs, sotmetem a votació... Podem fer-ho conjuntament, entenem, tot i que són dos temes diferents, el 14... *(David Bonvehí i Torras demana per parlar.)* Sí, senyor Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

No, sembla que parlem tots els de Convergència, però el punt... *(L'orador riu i remor de veus.)* El punt 15 ens consta que hi ha una sollicitud de compareixença entrada pel mateix Govern per a aquest mateix tema, el que sí que demanàriem és que el dia que..., si s'acaba aprovant aquest punt, que s'ajunti amb el d'aquell dia.

El president

D'acord. En prenem nota i és el que es fa habitualment.

Per tant, sotmetem a votació el punt número 14.

Vots a favor del punt 14?

S'aprova, doncs, el punt 14 per unanimitat.

I posem a votació, per tant, el punt número 15.

Vots a favor?

S'aprova també el número 15 per unanimitat.

La sessió s'aixeca a un quart de quatre de la tarda i un minut.